

www.burmeseclassic.com

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)



စိုးမိုးစာပေ

ဆုအနုပညာ

လရောင်ဆမ်းသော

BURMESE
CLASSIC



၂၈၆

www.burmeseclassic.com

စာအုပ်ပြုစုသူ	- ၅၀၀၁၇၇၀၃၁၂
မှတ်ချက်ပြုစုသူ	- ၅၀၀၃၃၃၀၅၁၂
အုပ်စိုး	- L လင်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်အေးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ) (မြို့ဝှက်၅၁) အမှတ် ၁၃ ၁၀၇ လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြို့ဝှက်၅၁) စံပယ်အောင်သက် ၆၈၊ စကားဝါလမ်း အင်္ဂလိပ်၊ ရန်ကုန်
အတွင်းဖလှယ်	- ဦးထွန်းသိင်္ခ
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်စိုး	- ၅၀၀
စာနိဂုံး	- ၁၅၀ ကျပ်



အခန်း (၁)

“ဘာ...ဒီကလေးတွေကို မင်းကမ္ပေးစားမယ်၊
ဟုတ်လား”

“အင်းလေ...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ သက္က၊ ငါတို့တုန်းက
ဒီအရွယ်ကို မွေးစားခဲ့လူမရှိလို့”

ဇော်လွင်စကားကြောင့် သက္က မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

“ပြီးခဲ့တာတွေ မင်းပြန်ပြောဖို့ စိတ်ဝင်စားသလား
ဇော်လွင်”

“နိုး...နိုး”

“မင်းပြောသလို ပြီးခဲ့တာတွေကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ဆုတံဆိပ်	၈၉၅ - ၈၃
လရောင်ဆမ်းသော / ဆုတံဆိပ်	။ - ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂	
၂၈၈ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ	
(၁) လရောင်ဆမ်းသော	

သက္က၊ ဒါပေမဲ့ သတိမေ့နေတဲ့လူအတွက် သတိပေးရမဲ့တာဝန် ငါ့မှာရှိတယ်ထင်လို့”

“ငါ့အတိတ်ကို ငါမမေ့ဘူး ဇော်လူ၊ ဒါပေမဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ပဲ ငါအလေးထားတယ်၊ ဒီပစ္စုပ္ပန်ထဲမှာ မင်းနဲ့ငါ လမ်းကြောင်းတွေ၊ ဒီလောက် ရှုပ်ထွေးကောက်ကွေ့နေတဲ့အထဲ မင်းက ဒီလူမမယ် ကလေးနှစ်ယောက်ကို”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

“ဘာဖြစ်လဲ...ဆက်ပြော သက္က”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မလုပ်နဲ့ဇော်လူ၊ စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆို တာ တော်ရုံပဲကောင်းတယ်”

ဇော်လူက နှုတ်ခမ်းများမှာ စီးကရက်ကို မီးညှိကာ အားပါးတရ ရှိုက်ဖွာရာက မထိတရ ရယ်သည်။ နှုတ်ခမ်းကိုဖွင့် ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ထုတ်သော မီးခိုးငွေ့ဖြူလှလှတွေက ဇော်လူ နှင့်အတူရှိသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို လွှမ်းခြုံပစ်လိုက်သလို။ သက္ကက စီးကရက်ကို စိမ်ဆွဲသောက်နေသည့် ဇော်လူကိုတစ်လှည့်၊ ထိုင်ကွင်းဆင်တူမှာ မို့ဗူးတစ်ဗူးစီ ဆင်တူကိုင်ဖို့နေသော ချာတိတ် နှစ်ယောက်ကိုတစ်လှည့် စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအရာနှင့် ဒီအတိုင်း

ငေးနေမိသည်။

“သက္က...သက္က မင်းက ငါ့ကို စိတ်ကူးယဉ်သမားလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မင်းအခုပြောနေတဲ့ပုံအရ ငါက မင်းကို ဒီအတိုင်းမပြော လို့ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ ဇော်လူ”

“ဒါက မင်းအထင်ကိုးကွ”

ဇော်လူက သက္က တွေဝေနေပုံကိုကြည့်ပြီး ဟက်ဟက် ပက်ပက်နှင့် တဟားဟား ထရယ်သည်။ ပြီးမှ သူ့လက်ထဲက တစ်ဝက်မကျိုးသေးသော စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲ ချိုးခြေထည့် ကာ...

“ဒီမှာ သက္က”

“အခု ငါတို့ရှာထားတဲ့ငွေတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မင်းပဲပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား သက္က၊ ငွေရှိရင် လောကကြီးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လို့ရတယ်ဆို၊ အမွေဖြတ်လည်း ငွေရှိမှ၊ အမွေပေးချင်လည်း ငွေရှိမှ”

“နေပါဦး...မင်းက ဒီကလေးတွေကို မွေးစားချင်တာ”

မင်းက အမွေပေးဖို့အတွက်လား။”

“ရိုက်(တ်)၊ ပညာအမွေ၊ စည်းစိမ်အမွေ၊ တို့ပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံးပေါ့၊ လောကကြီးမှာ ဇော်လူနဲ့သက္က မရှိတော့ပေမယ့် သူတို့ကိုယ်ပွားတွေတော့ ထားခဲ့ရမယ်၊ ဒါမှ နောက်ထပ် နောက်ထပ် သော ငွေရှိတဲ့ အမျိုးအနွယ်တွေကို သူတို့လေးတွေက ငါတို့ ကိုယ်စား အမြစ်ဖြတ်ပစ်လို့ ရမှာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကလေးတို့။”

ကလေးတွေအနား လျှောက်သွားရင်း ဇော်လူက ခူးထောက်ထိုင်ချ၍ အပြစ်ကင်းစင်သော ချစ်စရာမျက်နှာလေးတွေ ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း မေးလိုက်သေးသည်။

အစိမ်းရောင် ကတ္တီပါကော်ဇော၊ အစိမ်းရောင်ဆိုဟ၊ အစိမ်းရောင်လိုက်ကာများနှင့် အစိမ်းရောင်လူတစ်ရပ်စာဖြင့် ကြွေပန်း အိုးထဲက အစိမ်းရောင်အပင်တွေနဲ့ တစ်အိမ်လုံး စိမ်းချင်တိုင်းစိမ်း သည့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကလေးတွေရဲ့ ဖြူစင်မှုက စုန်းစုန်းမြုပ်သွား ၏။

“ငါ သူတို့ကို နာမည်ပေးပြီးသွားပြီ သက္က၊ မင်းကိုတိုင်

ယင်ပြီး ပေးရမှာမှန်းသိပေမဲ့ မင်းက စော်ဘွားကတော်ကြီးဆီမှာ သတ်မှတ်ချိန်ထက် ပိုကြာသွားလို့ ငါ့ဘာသာပဲ နာမည်ပေးလိုက် တာ။”

“သူတို့နာမည်က”

သက္ကက နံရံကို မှီရပ်နေရာမှ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ပြီး ကလေးတွေနားအထိ လျှောက်လာသည်။ အနားရောက်မှ အပေါ် က စီးမိုးကြည့်တော့ ကလေးနှစ်ယောက်က သက္ကမျက်နှာကို ဖြူစင်ကြည့်လင်သော မျက်လုံးတွေနှင့် မော့ကြည့်တာ ပြိုင်တူ။

“ငါကတော့ လူတော်နဲ့ လူကောင်းလို့ ပေးထားတယ် သက္က၊ တော်တိုင်း မကောင်းတတ်သလို ကောင်းတဲ့လူတိုင်း မတော် နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ငါလိုပေါ့၊ နှစ်ယောက်ပေါင်းရင် တော်လည်း တော်၊ ကောင်းလည်း ကောင်းရမှာပေါ့။”

“အဟား...ဟား...ဟား။”

ဇော်လူက သူ့စကားသူ သဘောကျစွာရယ်သည်။

ဇော်လူလို လိုက်မရယ်နိုင်သူက သက္က။

မကောင်းမှုတွေ လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဇော်လူပြောသလို

တော်လည်းတော်၊ ကောင်းလည်းကောင်းလားလို့ မေးချင်သောစိတ်က သက္ကလည်ချောင်းဝမှာတင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

တကယ်ဆို မကောင်းမှုပြုလုပ်ရန် ဘယ်သူမှ သူတို့ကို တွန်းပို့ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ ဘုရားဟောအတိုင်း မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာဆိုပြီး သူတို့ ရေလိုက်လွဲခဲ့ကြတာဖြစ်၏။ သက္ကက ဆံပင်ကွေးကောက်ကောက်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ကလေးငယ်ကို ခေါင်းလေးပွတ်ရင်း...

“သူက”

“လူကောင်းတဲ့၊ ဒီဘက်က လူတော်”



အသားညိုပြီး ဆံပင်တိုတိုနှင့်က လူတော်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ထူးထူးခြားခြား မှတ်ထားစရာမလိုဘဲ ကွဲကွဲပြားပြား အသွင်ပြင်ကိုယ်စီနှင့်။ ဇော်လူက လက်ဖျောက်တီးတော့ အတွင်းခန်းထဲမှ အသားဖြူဖြူ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ပိုင်နှင့် အန်တီကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး...

“သူက အမိုးတဲ့၊ ဒီလူတော်၊ လူကောင်းကို ထိန်းမဲ့လူ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် နှာ(စ်)တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့

ကျန်းမာရေးအတွက်”

ကလေးတွေဆီ မေးဆတ်ပြသည်။ အကွက်စေ့ထောင့်စေ့ ဇော်လူ စီစဉ်ထားတာက တကယ့်ကလေးအဖေလိုလို။ သက္ကက ကလေးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း အတွေးတို့က သူတို့ကလေးဘဝ ဆီ ပြေးသွားမယ် ကြံရွယ်တုန်းမှာပဲ...

“ဒီမှာ သက္က”

သက္ကမျက်နှာရှေ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပြုတ်ကျလာသည်။ ပါးချိုင့်တွေ ခွက်ဝင်အောင် အားပါးတရ ရယ်မောနေသော မျက်နှာ နုနုရဲ့ မေးဖျားအောက်မှာ လက်ဝါးချင်း ပူးကပ်နေပုံက တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး သဘောကျနေပုံမျိုး။

“ဒါ မင်းပစ်ရမဲ့ သားကောင်ပဲ၊ သူ့အရည်အချင်းနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ငါ စာရင်းပြုစုထားတယ်၊ သူ့နာမည်က နွဲ့နွဲ့နောင်း”

တခြားသူတွေအတွက် ထုံကြိုင်သင်းပျံ့သော အချစ်ရနံ့တွေက သက္ကဆိုသည့် သူ့အတွက် ရက်စက်သော အဆိပ်ငွေ့များ အဖြစ် အသွင်ပြောင်းလျက်။

■ ■ ■

လည်းမရှိ၊ လူတွေအကြောင်းလည်း မသိ၊ ဒီကြားထဲ အချစ်ဆိုတာ စာလုံးပေါင်းလွယ်တာနဲ့ နှလုံးသားထဲ အလွယ်တကူ စိမ့်ဝင်နိုင် တယ်လို့ ထင်ထားတဲ့သူဆိုတော့”

မေမေ့ပန်းချီကားကြီး အောက်ခြေညာဘက်ထောင့်မှာ သက္ကလို့ ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်ရှိသည်။ ထိုလက်မှတ် ပိုင်ရှင်က မွန်းရဲ့ဖေဖေ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

“ပန်းချီကားနဲ့စပြီး နောက်ဆုံးတော့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ပဲ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ မွန်းမေမေရဲ့ ဘဝပေါ့ နှောင်းရဲ့၊ မွန်းအဖေက တော့ စိတ္တဇပန်းချီဆန်ဆန်ပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်တဲ့ လူစားမျိုး”

ဒီစကားတွေကို မွန်း နားမဆုံအောင် အဘွားဆီက ကြားခဲ့ ရ၍ ဦးသက္ကဆိုတာ မွန်းရဲ့ဖေဖေဆိုတာ မွန်း သိခဲ့ရပေမယ့် အခု ချိန်ထိ မွန်းရဲ့ဖေဖေဆိုတဲ့ ဦးသက္ကကို မွန်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးမတွေ့ဖူး၍ ဖေဖေပုံရိပ်ကို မွန်း မမှတ်မိခဲ့ပါ။

“မွန်း ဘယ်မှတ်မိမလဲကွယ်၊ မွန်းမွေးကတည်းက နှောင်း နားမှာ သူမှမရှိခဲ့တာ၊ တစ်နိုင်ငံလုံး သူ့အလုပ်တွေချည်းပဲ၊ ဒီနေ့ ကော့သောင်းမှာရှိပေမဲ့ မနက်ဖြန် မြစ်ကြီးနားကို ရောက်ချင်ရောက်

အခန်း (၂)

“မေမေ ဒေါ်နဲ့နောင်”

မွန်းက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ဖွဖွခေါ်ရင်း လူတစ်ရပ်စာအမြင့် ရှိသော မေမေ့ပန်းချီကားကြီးကို သူမလက်ချောင်းထိပ်တွေနဲ့ ဖွဖွ ပွတ်တိုက်နေမိ၏။ ပန်းချီကားထဲရှိ မေမေက အမည်နှင့်လိုက်အောင် ကို တကယ့် နဲ့နောင်နှောင်းလေးထိုင်နေပုံက မဟာဆန်ဆန် တော်ဝင်အလှနှင့် ကြည့်မဝချင်စရာပါ။

“ဒီပန်းချီကားကနေ စခဲ့တာပေါ့ မွန်းရယ်”

“တကယ်ဆို နှောင်းက ဒီစံအိမ်ကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ခြေတစ်လှမ်းတောင် မချတဲ့ ရွှေအိမ်စံမင်းသမီး၊ ပြင်ပဗဟုသုတ



သွားတဲ့လူမျိုး”

“ပြီးတော့ သူ့အလုပ်ဆိုတာကလည်း တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ရှိတဲ့ မိန်းမချောချောတွေအတွက် သူ့အချစ်ကို မျှဝေနေရတဲ့အလုပ် လေ”

အဲဒါ မွန်းဖေဖေတဲ့လား။

မဲ့ကာမဲ့ကာပြောသော အဘွားရဲ့စကားတွေကြား မွန်းဖေဖေရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို မြင်ယောင်မိပြန်တော့ မွန်း နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းခနဲ စေ့မိသည်။ အဖေဟာ ဒီလိုလူစားမှန်း မွန်း လူမှန်းသိ တတ်စကတည်းက အဘွားဆီက ကြားရတာ တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်လိုပင်။ မေမေ ရှိစဉ်ကတော့ အဘွား ဒီလိုပြောတာကို အသံ ယဲ့ယဲ့၊ မျက်နှာညိုညိုနှင့် တောင်းယန်ခဲ့သည်။

“ကလေး ကံကြီးတိုက်ပါ့မယ် မေမေရယ်၊ ဒါလည်း သူ့အဖေပဲလေ၊ ဓမ္မတာရှုပ်တာ သူ့ဝါသနာဆိုပေမဲ့ နှောင်းဆီ ပြန်လာ တိုင်း နှောင်း စိတ်ငြိငြင်အောင် သူမလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ နှောင်းနဲ့သမီး ကို ချစ်ရှာပါတယ်”

မေမေက ဖေဖေဘက်ကလိုက်ပြောတိုင်း အဘွားက

နားထဲက စိန်နားကပ်တွေ ဖျတ်ဖျတ်ခါအောင် ချက်ထောက်သော ဆွဲကြိုးကြီးနှင့် စိန်လော့ကတ် တလှုပ်လှုပ်ယမ်းသွားအောင် မခံ မရပ်နိုင် ဖြစ်ပြန်သည်။

“အမလေးတော်...ဖြစ်ရလေခြင်း မိနှောင်းရယ်”

“ကိုယ့်မယားနဲ့ ကိုယ့်သမီးလေးကို တစ်ချက်ဂရုစိုက် ကြင်နာဖော်မရတဲ့လူကိုများ ညည်းက အခုချိန်ထိ မနာနိုင်ဘဲ အကောင်းမြင်နေနိုင်တာ အံ့ပါရဲ့တော်”

ဘွားက မေမေကိုယ်စား ရင်ဘတ်စည်တီးခြင်းတွေဖြစ် လျက်။

“ညည်းပြောသလို ဒီမယားနဲ့သမီးကို တကယ်ချစ်ရိုးမှန် ရင် တစ်ရွာတစ်ကျိဆောက်သလို ရွာစဉ်လှည့်ပြီး မိန်းမတွေ ယူမလား မိနှောင်းရဲ့”

“ညည်းနှယ် စဉ်းစားပြီးပြောစမ်းပါ၊ ကိုယ့်မယားအပေါ် သစ္စာရှိတဲ့ ယောက်ျားက ဒီလိုလုပ်မတဲ့လား၊ ဒါများ ညည်းမို့ ပြောရက်တယ်၊ ညည်းစိတ်မငြိငြင်အောင် ထားတဲ့ သူ့အတွက် ခေါင်းအုံးနဲ့ မျက်ရည်သုတ်နေစရာ လိုမလား မိနှောင်းရဲ့၊ ကလေး”

ပြောပါဦး”

ချက်ကျလက်ကျ ပြောတတ်သော အဘွား ဒေါ်မင်းနွဲ့ စကားတွေကို အမေ မတော်လှန်နိုင်ခဲ့။ မျက်ရည်လေးတစ်စင်းစင်းနှင့် မွန်းကိုယ်လေးကိုသာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည့် မမေ့ပုံရိပ်တွေကို မွန်းရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာတော့ အဖေဆိုတာ ဖြူသလား မည်းသလား မသိခဲ့၍ အဘွားရင်ခွင်မှာ ပိုပျော်မွေ့သည်။ မေမေ့ကို ပိုတွယ်တာခဲ့သည်။

မွန်းဘဝမှာ မေမေနှင့် အဘွားရှိလျှင် ဘာမဆိုပြည့်စုံပါပြီလို့ ထင်မှတ်ယူရလောက်အောင် မွန်းအဖေက မွန်းရဲ့ငယ်ဘဝမှာ အရေးပါသောကဏ္ဍ မရှိခဲ့။ မရှိသောသူက ပျောက်ကွယ်ရန် လွယ်ကူလေသလားတော့ မသိပါ။ မွန်း ကျောင်းနေစအရွယ်မှာလည်း အဖေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ ကွယ်လွန်သွားသည်။

ဒီသတင်းကြားတော့ မေမေက လိမ့်နေအောင် ငိုခဲ့ပေမယ့် အဘွားကတော့ မပီတပီပြုံးရင်း...

“ဒါပဲလေ...လူမိုက်တွေရဲ့ သွားရာလမ်းဆိုတာ၊ စိတ်ကို တင်းထားစမ်းသမီး၊ နွဲ့နွဲ့နှောင်းရဲ့ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း

မဟုတ်တော့ဘူး၊ သမီးလေး မွန်းရှိနေပြီ၊ နှောင်း သမီးလေးကိုချစ်ရင် နှောင်းကိုယ်နှောင်း စိတ်ထင်တိုင်း ပြုလဲချမပစ်လိုက်နဲ့ နှောင်း”

“နှောင်းမှာ ငဲ့ကြည့်စရာ သမီးလေးရှိသေးတယ်၊ အမေ မြေးလေး ရှိသေးတယ် နှောင်း”

အဘွားက သတိပေးတော့ မေမေမှာ မွန်းကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ငိုတာ မွန်း မှတ်မိသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတော့ မေမေက သူ့ကိုယ်သူ ထူမရန် ကြိုးစားပေမဲ့ အရာမထင်ခဲ့။

ဆီးပူဆီးအောင့်တွေ မကြာခဏဖြစ်သည်။ ဖြစ်လိုက်တိုင်း အဖျားကြီးတာက ကြောက်စရာ။ ဖြစ်စကတော့ ဆီးလမ်းကြောင်းထဲ ပိုးဝင်သည်ဟု ဆရာဝန်တွေက ရောဂါရှာပေးခဲ့ပေမဲ့ တခြားသော ရောဂါလက္ခဏာတွေ ထပ်ပေါ်လာသောအခါ လိုအပ်သော စစ်ဆေးမှုတွေနှင့်ပင် မေမေရောဂါက ကျမ်းနေပြီ။

“သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာ”

“ကင်ဆာဆဲ(လ်)တွေ ပျံ့ကုန်ပြီ၊ အချိန်မီ မမီ မသိပေမဲ့ ခွဲစိတ်ရင်တော့ အသက်ရှင်သန်ရန် ရာခိုင်နှုန်းအတော်နည်းပါး

ပါတယ်”

အထူးကုဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မှတ်ချက် ကြားရသောအချိန်က မွန်း ကိုးတန်းကျောင်းသူ။ လောကအရေးကို အလုံးစုံမဟုတ်ပေမဲ့ သိသင့်သလောက် သိနေသောအချိန်မှာ မွန်းရဲ့ ပူဆွေးဝမ်းနည်းမှု က ဖော်တောင်မပြတတ်။

“ဝမ်းနည်းခြင်းက သင်ခန်းစာယူတတ်ရမယ် မြေးရဲ့၊ သူများအမှားတွေကို ဆင်ခြင်ပြီး ကိုယ်မမှားအောင် ပြင်ဆင်တတ် မှ တကယ့်လူအစစ်၊ ဆင်ခြင်ရမယ်၊ စိစစ်ရမယ်၊ ပြီးရင် ကောင်းတာ တွေ ထုတ်နုတ်ယူရမယ်၊ ဒါမှ မြေးဘဝမှာ တခြားလူတွေ မှားတတ် တဲ့အမှားမျိုး မရှိတော့မှာ”

နောက်ဆုံး မွန်းရဲ့နားခိုရာ ရင်ခွင်က အတွား။ မွန်း သင်ကြားရာ ကျောင်းတော်ကြီးကလည်း အတွားပဲဖြစ်ခဲ့သည်။

“လူတွေကိုမယုံနဲ့ မြေး၊ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေ သူတို့ကိုယုံပြီး သူတို့ပြောတဲ့ အချစ်ဆိုတာ နားယောင်မိရင်တော့ ဘဝနဲ့ချီပြီး ဆုံးရှုံးတော့မှာ သေချာတယ်၊ မြင်သမျှ ကြားသမျှ နှလုံးသားဆီ မပို့နဲ့၊ ဦးနှောက်က စိစစ်မြေး၊ မြေးအမေ အနှောင်းက

ငါ့မြေးအတွက် ယူလို့မကုန်တဲ့ သင်ခန်းစာလို့မှတ်”

ထိုထိုသော အတွားရဲ့စကားတွေကြောင့် မွန်း မေမေ ရုပ်အလောင်းကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်ပြီး မငိုမိအောင် ထိန်းချုပ်နိုင် ခဲ့သည်။

“အနှောင်းဖြစ်ရတဲ့ ရောဂါက သက္ကကြောင့်၊ ဒင်း သစ္စာ မရှိလို့၊ ဒင်း အပျော်အပါးလိုက်စားခဲ့လို့၊ ဒင်း...”

ဒင်းပေါင်းများစွာနှင့် အတွားက နေ့ရှိသရွေ့ ရွတ်တာ အပြီးတကြီး။ အပြီးတွေ ငွေရည်ဖွဲ့ကာ မွန်းနှလုံးသား၌ အစိုင်အခဲ ဖြစ်လာသောအခါ...

မွန်းက ယောက်ျားတွေကို ရွံရှာမုန်းတီးသူ၊ မယုံကြည်သူ အဖြစ် ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်လိုသူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အခုတော့ အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ရွှေမင်းသမီးရဲ့ နှလုံးသားက ဖန်းနုရောင်မဟုတ်ဘဲ အနီရင့်ရင့် ရဲစေလျက်။ အချစ် ရန်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုသတ်မည့် အဆိပ်ငွေ့နယ်။ မွန်းက အချစ်ဆိုတာ ကို မုန်းသည်။ အချစ်ကို သယ်ဆောင်လာသော ယောက်ျားတွေကို မုန်းသည်။ အို...မွန်း အားလုံးကို တကယ်မုန်း၏။

ညင်သာနူးညံ့လွန်းတဲ့ အချစ်ရဲ့ခြေသံက မွန်းအတွက်တော့
အလွန်အင်မတန် ကြမ်းရှုရိုင်းပျသော သံမဏိခြေသံများအဖြစ်
နားလည်လက်ခံထားသူ။

■ ■ ■

အခန်း (၃)

“ဘယ်လို ဝတ်မှုန်”

အံ့ဩရလွန်း၍မဟုတ်ပါ။ ဒေါသထွက်လွန်းခြင်းကြောင့်
ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်လေး ကြွတက်သွားတဲ့အထိ မွန်း လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှား ဖြစ်သွားသည်။ ဖုန်းထဲမှ ဝတ်မှုန်အသံ ရှိက်သံတစ်ဝက်
ငိုသံတစ်ဝက်နှင့် ဗလုံးဗထွေး။

“ငါ...ငါ သူ့နောက်လိုက်သွားမှဖြစ်တော့မှာ မွန်းရဲ့”

“ကျစ်...ကွာ”

မွန်းက စိတ်ပျက်ခြင်းများစွာနှင့် စုတ်သပ်သည့်အပြင်
ရွှေရောင်လွမ်းသော ဆံပင်တွေကိုပါ ဆွဲပစ်သည်။ ယောက်ျားနဲ့

တာ ဒါပဲလေ။ မွန်းအမှန်းဆုံး ယောက်ျားတွေရဲ့ သတင်းက ဘာတစ်ခုမှ အကောင်းမပါ။

“နင့်ကို မွန်း အစောကြီးကတည်းက မပြောခဲ့ဘူးလား ဝတ်မှုန်ရယ်”

“ယုံစရာမကောင်းဆုံးက ယောက်ျားတွေပါပဲဆိုတာ”

“ငါ...ငါ အခုဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မွန်းရယ် ဟင်၊ သူက ဟိုမှာ နောက်တစ်ယောက်နဲ့တဲ့၊ သူတို့ လစ်ဗင်းတူဂဲသားလို နေတာ မဆန်းပေမဲ့ ငါက ဒီမှာ ကလေးက သုံးယောက်ဟဲ့၊ သူတို့ ချစ်လွန်းလို့ ဖက်တွယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကလေး ငါ့သားလေးတွေအတွက်”

ပြောရင်းက ငိုနှိုက်သံ ဗလုံးဗထွေးနှင့် ပြောလက်စစကား အားလုံး တစ်စထက်တစ်စ တိမ်ဝင်သွားသော ဝတ်မှုန်အသံကို နားထောင်ရင်း မွန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အပူကူးစက်တယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ရဲ့ဟု မွန်းစိတ်ထဲ တစ်ခါတည်းတွေးမိသည်။

အတွေး ဒေါ်မင်းနွဲ့ပြီးလျှင် ဝတ်မှုန်က မွန်းဘဝမှာ ဒုတိယ အရေးပါသူ။ ထို့ကြောင့် မမှားသင့်တာမှားအောင် ရိုင်းပင်းညွှန်ပြ

ခဲ့သည့်အထဲ၌ ဝတ်မှုန် အိမ်ထောင်မပြုရန် မွန်းကိုယ်တိုင် ကန့်ကွက် တားမြစ်ဖူးတာ ဟိုးအရင်တည်းက။

အဲဒီတုန်းက ဝတ်မှုန်က မွန်းပြောတိုင်း ရယ်နေခဲ့သည်။ ဝတ်မှုန်က မွန်းလို ယောက်ျားတွေအပေါ် အယုံမလွယ်သူမဟုတ်။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာမှာ ခံစားပျော်ဝင်လွယ်သူ။

“ဝတ်မှုန်က မွန်းလို အပျိုကြီးလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးပေါင်”

“နင်စိတ်ကူးတာ ယောက်ျားယူမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ မွန်းရဲ့၊ လူ့ဘဝကြီး ရောက်လာပြီးမှ ဝတ်မှုန်က တစ်ကိုယ်တည်း လူ့လောကမှာ အနှစ်ခြောက်ဆယ်လောက်နေရမှာ ပျင်းစရာကြီး၊ ကိုယ့်မိသားစုကို ဖန်တီးပြီး ကိုယ်ပိုင်ဘဝလေးနဲ့မှ နေပျော်စရာကောင်းမှာပေါ့”

“အေးလေ...နင်ပြောသလို အမြဲပျော်စရာဖြစ်နေရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

“စိတ်ချ၊ ကိုသူက ဝတ်မှုန်ကို အမြဲပျော်နေအောင်ထားမှာ တဲ့”

မွန်း ဝတ်မှုန်ကို စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းခါလက်ပိုက်

ကြည့်နေမိသည်။

“အိမ်ထောင်ပြုမယ်၊ မိသားစုဘဝ ဖန်တီးမယ်လို့ စိတ်ကူးကတည်းက နင့်ကိုယ်တောင် နင်မပိုင်တော့ဘူးဝတ်မှုန်၊ အဲဒါ လုံးဝသေချာတယ်၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့ အမျိုးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတ္တအကြီးဆုံး၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းအဆန်ဆုံး သွေးအေးသတ္တဝါတွေဆိုတာ နင်သိလား၊ သူတို့ မနက်ဖြန်တွေ လှပဖို့ နင့်ပစ္စုပ္ပန်မှန်သမျှ ရက်ရက်စက်စက် ဝါးမျိုသွားမဲ့ မာယာအများဆုံး လူသားမဆန်တဲ့ လူသားပဲ”

“ကိုယ်ချင်းစာနာတရား ထားဖို့ထက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ကိုသာ အသနားဆုံး၊ အညှာဆုံး၊ အချစ်ဆုံး”

“ကဲ...တော်ပါ ဒေါ်မင်းနွဲ့လက်ထွက်ကြီးရယ်၊ ဝတ်မှုန်ကို ယောက်ျားမှန်းတီးရေးဩဝါဒ ခြွေနေတဲ့စကားလုံးတွေက ကြောက်စရာ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိလို့ နင်ခံစားရမှာတွေကို သနားလို့ မွန်းက ပြောနေတာ”

“မွန်းပြောတဲ့အတိုင်းတော့ ယောက်ျားတိုင်းက မဆိုး

လောက်ပါဘူးဟယ်”

“ယောက်ျားအားလုံး အတူတူပဲ၊ ဒီပုပ်ထဲက ဒီပဲချည်းပဲ ဝတ်မှုန်၊ သိပ်အထင်ကြီးပြမနေနဲ့”

တကယ်တမ်း ဝတ်မှုန် ရည်းစားထားသောအခါ မွန်းကိုတောင် ဝတ်မှုန်က အသိမပေးခဲ့။

ဝတ်မှုန် လက်ထပ်တော့ လက်ဖွဲ့ပေးရုံကလွဲပြီး ဝတ်မှုန်တို့ပွဲကို မရောက်။ ပရိဘောဂစက်ရုံကြီးကို မွန်း လက်လွှဲပြောင်းယူသောအချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်သွားတာလည်းပါမည်။

စက်ရုံကို မွန်း အုပ်ချုပ်ရသောအချိန် မွန်း ကုမ္ပဏီအဖြစ် ထူထောင်လိုက်ပြီး ယနေ့ခေတ်စားသော ကြိတ်သားဆိုသည့် သစ်အစားထိုး အချပ်ပြားတွေကို တရုတ်ပြည်က မှာယူတင်သွင်းသည်။

နိုင်ငံတကာ ဖန်နစ်ချာကတ်တလောက်တွေ လေ့လာကာ မွန်းကိုယ်တိုင် ပုံစံထုတ်သည်။ မွန်းရဲ့ ရွှေမင်းသမီးဖန်နစ်ချာမှ ထွက်သော ပစ္စည်းတွေက လက်ရာဆန်းသစ်မှု၊ ခိုင်ခန့်လှပမှုတို့ကြောင့် စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်ရလာ၍ အောင်မြင်သော

ကုမ္ပဏီသုဋ္ဌေးမလှလှလေးအဖြစ် နာမည်ကြီး လူသိများခဲ့သည်။
တစ်ဖက်က ဝတ်မှုန်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်။

“ကိုအောင်သူတဲ့၊ ဂျပန်က အလှကုန်တွေကို မြန်မာနိုင်ငံ
မှာ တစ်ဦးတည်းကိုယ်စားလှယ်လုပ်ပြီး ဖြန့်ချိနေတာ၊ ဖေဖေတို့က
လည်း ကိုသူနဲ့ဝတ်မှုန်ကို သဘောတူတယ်၊ ပြီးတော့ ဝတ်မှုန်က
လည်း ကိုသူ့ကို ချစ်သွားတယ်ဟယ်၊ အဲဒါကြောင့် လက်ထပ်
ဖြစ်သွားတာ”

အပျော်လွန်နေသည့် ဝတ်မှုန်ဟန်၊ ဝတ်မှုန်စကားတွေ
အချစ်ထဲမှာ စီးချောပျော်ဝင်ချိန်ဖြစ်၍ မွန်းဘက်က ဘာမှပြောစရာ
မရှိ။ နှစ်ဘက်မိဘလည်း သဘောတူသည်ဆိုမှတော့ ဝတ်မှုန်တို့
အိမ်ထောင်ရေးက ပြောစရာအတိ ဖြစ်ခဲ့တာ ဘာမှမဆန်း။

ကိုအောင်သူဆိုတဲ့ ဝတ်မှုန်ရဲ့ အသစ်စက်စက် ခင်ပွန်းက
ဝတ်မှုန်ကို နောင်ရေရှည်မှာ ဘယ်အတိုင်းအတာ ဘယ်ပုံစံနှင့်
ဝတ်မှုန်အပေါ် ချစ်တာတွေ၊ သစ္စာတွေ ခိုင်မြဲမည်မသိသော်လည်း
သောလာဆယ် အမြင်မှာတော့ မွန်းအပါအဝင် အားလုံးရှေ့မှာ
သောရာနေရာမရှိအောင် ချစ်ပြခဲ့တာ သည်းသည်းလှပဲ။ တစ်နေ့

ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မည်လို့ ဝတ်မှုန်ကိုယ်တိုင် အိမ်မက်ပင် မက်ခဲ့ဟန်
မတူ။

“ဝတ်မှုန်ပျော်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဝတ်မှုန်လိုချင်တဲ့ မိသားစု
ဘဝလေးရဖို့ မွန်း ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“မွန်း ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေဟယ်”

“ကိုသူက ဝတ်မှုန်ကို သိပ်ချစ်တာ၊ သစ္စာလည်းရှိတယ်၊
မွန်းပြောတဲ့ ယောက်ျားထဲမှာ ဝတ်မှုန်ယောက်ျားမပါတာ လုံးဝ
သေချာတယ်သိလား”

ဝတ်မှုန်စကားကို မွန်း ပြုံးပြီး နားထောင်နေလိုက်သည်။
ဘဝရဲ့ အပျော်ဆုံးအချိန်လေးတွေကို မွန်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်
အယှက် မဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ မွန်း ဘေးမှာပါ။

မွန်းစိတ်ထဲက ယောက်ျားက ယောက်ျားပါပဲ ဝတ်မှုန်ရယ်
လို့ ပြောနေမိတာ ဝတ်မှုန် မကြား။

အခုတော့ ဝတ်မှုန်ကိုယ်တိုင် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း
မသိအောင် တကယ့်ကို ရင်ကွဲပက်လက်။

“မွန်း”

“ပြော...ဝတ်မှုန်၊ မွန်း နားထောင်နေတယ်”

“ဝတ်မှုန် မနက်ဖြန်ည လေယာဉ်နဲ့ သူ့ဆီ လိုက်သွားတော့မှာ”

“ဂျယ်ကိုလား”

“အင်း”

မွန်းက စက်ရုံဘက်မှဝင်လာသည့် အချပ်ပြားရောင်းရငွေ စာရင်းတွေကို တစ်ချက်စစ်ရင်း မေးသည်။ ငွေတွေကို အုပ်လိုက်ရေရင်း ဖိုင်တွဲထဲ လက်မှတ်ထိုးပေးပြီးမှ စာရေးမလေးထံ ဖိုင်တွဲထွန်းပေးရင်း...

“ဂျပ်စတင်ရောပေါ့”

“သားကိုခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး မွန်း၊ သားကြီးက ဒီနှစ်ကျောင်းစတင်နေပြီလေ၊ ဟိုက သူ့အဖေအခြေအနေ ဘာမှန်းမသိသေးဘဲ ခေါ်မသွားချင်ဘူး”

အိမ်ထောင်သက် ခြောက်နှစ်မှာ ကလေးက ငါးနှစ်ကျော်အရွယ်။ ဝတ်မှုန်က လက်ထပ်ပြီးစမှာ ကလေးယူတာမို့ အိမ်ထောင်သက်နှင့် ကလေးက သက်တူရွယ်တူ။

ဝတ်မှုန်မိဘတွေကလည်း ဒီမှာမရှိ။ သူ့မအစ်ကိုရှိရာ ဩဇာမှာ။ အနီးအပါးမှာ အရင်းအချာဆိုတာ မွန်းမှတစ်ပါး ဝတ်မှုန်မှာ အားကိုးတိုင်ပင်ဖော် မရှိ။

“အဲဒီတော့”

မွန်း ဖုန်းကို နားနှင့်ပခုံးကြားညှပ်ရင်း ငွေအုပ်တွေကို ဗီရိုထဲထည့်ကာ စကားထောက်သည်။

“အဲဒီတော့ ဝတ်မှုန်သားကို မနက်ဖြန်ပဲ မွန်းဆီကို လာအပ်ထားရတော့မှာပေါ့ မွန်းရယ်”

“ဘာ...ဘယ်လို သားကြီးကို မွန်းဆီကို ပို့မယ်ဟုတ်လား”

“ဝတ်မှုန်ကိုချစ်ရင် သနားရင် သားကိုလက်ခံပါ မွန်းရယ်”

“ဝတ်မှုန်”

မွန်း အလွန်လန့်အဖျပ်ဖျပ် အော်သံအဆုံးမှာ တစ်ဖက်မှ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။

တစ်ကိုယ်တည်း အေးအေးနေချင်၍ အပျိုကြီးလုပ်ပါမယ်

ဆိုမှ အပူအပင်က ခေတ်သစ်ကူးစက်ရောဂါလို မွန်းထံ အသက်ရှူ
လေထုထဲကတစ်ဆင့် မျောလွင့်လာပုံက ကြောက်စရာ။

■ ■ ■

အခန်း (၄)

“ဟင့်အင်း...မရဘူး တိတိမွန်း”

“ဟဲ့...ဘာမရတာလဲ”

“သား ဒါကြီးကို စားမရဘူးလို့ပြောတာ”

“ဘာ”

စိတ်မရှည်စွာ မွန်း အော်ပစ်သည်။ ထမင်းစားပွဲ၌ ထိုင်နေ
သော သင်္ကေတသားက မွန်းဒေါသက သူနဲ့မဆိုင်သလို တုတ်တုတ်
တောင် မလှုပ်။ မွန်းကို ကြောက်တဲ့ဟန်ကမပြ။ အသားဖြူဖြူ
ပါးဖောင်းဖောင်းမှာ နီထွေးထွေးနှုတ်ခမ်းကို ပါးတွေကြားမှ
ချွန်ထွက်အောင် စုထော်ထားသေးသည်။

မွန်းမှာ ညကလည်း ကောင်းကောင်း မအိပ်ခဲ့ရ။ ဒီကြား
ထဲ မနက်အစောကြီးထကာ ဒင်းလေးအတွက် ဘရိတ်ဖက်(စ်)လုပ်
ပေးရတာမို့ မျက်လုံးက ကျင့်သားမရဘဲ ကျိန်းစက်ဖန်တွတ်နေ
သည်။ ထိုမျက်လုံးအား မနည်းဖြူးပြဲပြီး လုပ်ပေးထားသော
မနက်စာကို ဒင်းက မကြိုက်ဆိုတော့...

“ဒီမယ်...ဂျက်စတင်”

“ဗျာ...တီတီမွန်း”

စိတ်မရှည်သံနှင့် မွန်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်တော့လည်း
သားက မျက်လွှာပင့်ပြီး ထူးရှာသား။ အပြစ်ကင်းစင်၍ ချစ်စရာ
ကောင်းလှသော သားကြောင့် အားပါးတရ ဆူမည်ကြံထားသော
မွန်း စိတ်ကူးတွေကို လျော့ချလိုက်ရ၏။

“တီတီမွန်းကိုယ်တိုင်လည်း မိုးလင်းရင် ပေါင်မုန့်နဲ့
ကြက်ဥကြော်စားပြီး ကော်ဖီမော့သွားတာပဲသားရဲ့၊ မင်း ဒီကြက်ဥ
ပေါင်မုန့် မစားချင်ရင် ဘီစကစ်တို့၊ ကိတ်တို့ရှိတာပဲ စားပေါ့၊
ပြီးရင် ကော်ဖီသောက်”

“မာမိက ပြောထားတယ်၊ ကလေးနဲ့ကော်ဖီ မတည့်ဘူး

တဲ့၊ မှတ်ဉာဏ်အားနည်းတယ်တဲ့”

“အဲမယ်”

“သားကို မာမိက အိုဗာတင်းတို့ နွားနို့တို့ပဲ သောက်ရ
မယ်တဲ့”

“အမလေးဟဲ့...အဲဒါဆိုလည်း ညကတည်းက ပြောပါ
လား၊ စီးတီးမတ်ထဲမှာ အိုဗာတင်းတွေ၊ နွားနို့တွေ တပုံကြီး”

“သားက တီတီမွန်း သိမယ်ထင်လို့”

“ငါ့နှယ်နော်...ငါက အပျိုကြီး၊ ဘယ်လိုလုပ် နင်တို့
ကလေးတွေရဲ့ ကွီစီကွီစီအကြိုက်ကို သိမလဲ၊ တကတည်းမှပဲ”

မွန်းက အပေါ်တစ်ထပ် ဝတ်ထားသော ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီ
လက်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ ဆွဲတင်ကာ ကော်ဖီကို အခါတိုင်းလို
ဇိမ်ဆွဲသောက်မနေအား။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် တစ်ကြိုက်တည်း မော့ချပစ်
ရသည်။ ထို့နောက် ကျောလယ်လောက်ရှိသည့် ဆံပင်ခွေလိပ်
လိပ်တွေကို အားလုံးသိမ်းယူပြီး ငယ်ထိပ်၌ ဆံထုံးလေးထုံးပစ်တာ
စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ပါ။

မွန်းစိတ်ထဲမှာလည်း ဝတ်မှုန်ကိုလှမ်းပြီး မေတ္တာပို့ရသေး

သည်။ ကိုယ့်မှာ အပျိုစစ်စစ်နှင့် ကလေးတစ်ယောက် တို့လို့တွဲ
လောင်း။

“ဟွန်း...ဒင်းကတော့ အခုလောက်ဆို ယောက်ျားများ
ကပ်ပြီး”

“တိတိမွန်း”

“ဟဲ့...ပလုတ်တုတ်၊ အိုးပုတ်”

ရုတ်တရက် မွန်း လန့်ပြီး ယောင်နေကျအတိုင်းအော်တော့
ဂျက်စတင်က အားပါးတရ ရယ်သည်။

“ဟား...ဟား...တိတိမွန်း ယောင်တာကလည်း ရယ်ရ
တယ်၊ ပလုတ်တုတ်၊ အိုးပုတ်တဲ့”

“နင်က အလန့်တကြားခေါ်တာကိုး”

“ခေါ်မှာပေါ့၊ သားက ဗိုက်ဆာတာကိုး”

“စားလေဟယ်...ဒီမှာ အများကြီး ပြင်ပေးထားတာ
ကို”

“သားမှ မကြိုက်တာကိုး”

မွန်းပြောတဲ့အတိုင်း ဂျက်စတင်က တမင်လိုက်ပြောနေချိန်

မွန်းမှာ အသည်းယားစွာ ဂျက်စတင်ကို စွေစောင်းစောင်း လှည့်
ကြည့်ပြီးမှ...

“ဒါဖြင့် ငါးသေတ္တာနဲ့ ပေါင်မုန့်စားမလား”

“အင်း...အဲဒါစားမယ်”

“ဒါကျတော့ ခေါင်းညိတ်တာချက်ချင်း”

လုပ်လက်စတွေ ချပြီး မွန်းမှာ ရေခဲသေတ္တာမှ ငါးသေတ္တာ
ဗူးယူ အစုံဖွင့်ပေးရပြန်သည်။

“တိတိမွန်း...အလုပ်ကဘယ်အချိန်လဲ”

“ကိုးနာရီ”

မွန်းမှာ အလုပ်နဲ့လက်မပြတ်အောင် ဝရန်းသုန်းကားလုပ်
ရင်း ပါးစပ်ကလည်း ပိတ်ခွင့်မရ။ ဗိုက်ဝသွားပြီဖြစ်တဲ့ ဂျက်စတင်
အမေးကို ဖြေနေရသေးသည်။

“ဒါဆို သားနာနီမလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နာနီ”

ဒီတော့မှ မွန်း သတိတရနှင့် လိုက်ရေခွတ်မိသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဝတ်မှုန်ပြောတော့ နာနီက ခုနစ်နာနီ

ကတည်းက ရောက်မယ်ဆိုပြီး အခု ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ ရောက်မလာ
သေးဘူး”

“အင်းလေ...တိတိမွန်းကိုယ်တိုင် သေချာဖုန်းဆက်ပြီး
မှာထားတာ၊ အိမ်လိပ်စာလည်း သေချာပေးထားတယ်၊ နာနီနာမည်
က ဘာဆိုလား”

နာနီနာမည်က မွန်းပါးစပ်ဖျားတွင် မေနေသဖြင့် အစရာ
မရ ဖြစ်နေဆဲ...

“ဒီ...ဒီ...ဒီ”

“ဟော...နာနီလာပြီထင်တယ် တိတိမွန်း”

ဂျက်စတင် စကားမဆုံးလိုက် ခြံမှ လူခေါ်ဘဲ(လ်)မြည်
လာတာနဲ့ ခြံနှင့် အိမ်တွင်း ဆက်သွယ်ထားသော အသံဖမ်းစက်
ကို မွန်း ပြေးဖွင့်ရင်း...

“ဘယ်သူလဲ”

“ရွှေမင်းသမီးစံအိမ်က ကလေးတွေအတွက် နာနီတွေ
ကောင်းပါ”

■ ■ ■

အခန်း (၅)

“ဒီ...ဒီ...ဒီ”

“ဟော”

“သင်း သွားဖွင့်လိုက်မယ် မမမွန်း၊ ကလေးထိန်းလို့မနိုင်
ရင် ညကတည်းက သင်းကို လှမ်းခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မမ အိပ်ရေး
မဝဘူးမဟုတ်လား”

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးမှ ခုပဲဝင် ခုပဲပြန်ထွက်တော့မည့်
သင်းက ထမင်းစားပွဲပေါ်က စားပြီးသားပန်းကန်တွေ ဘေစင်ထဲ
ထည့်၊ ရေဖွင့်ချရင်း မွန်းကို ပြောသွားတာက တစ်ဆက်တည်း။

“မနိုင်ဘူးရယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ သင်းရယ်၊ မွန်း

ကိုယ်တိုင် ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဘယ်ကလေးနဲ့မှ မနေဘူးတော့
ဒီလောက်ဖြစ်ရတာတောင် ကံကောင်း”

“နာနီ ရောက်လာပြီပဲ၊ မမမွန်း အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

အနက်ရောင် စကဒ်အရှည်၊ ကုတ်ခါးတိုက အနက်ရောင်
ပင်ဖြစ်စေလျက် အတွင်းက ကော်လံပြားကြီးနှင့် ရုပ်အဖြူဝတ်ထား
သော ရနံ့သင်းက မွန်းရဲ့ အတွင်းရေးမှူးဆိုလည်း ဟုတ်သည်။
သွက်လက်ချက်ချာသော ညီမတစ်ယောက်ဆိုလည်း မှန်သည်။
အရာရာ၌ အားကိုးရသော မွန်းရဲ့ အလုပ်သမားကောင်းဆိုလည်း
မမှား။

ကိုးနာရီတောင် မထိုးတတ်သေးပေမဲ့ သင်းကတော့ ယူနို
ဖောင်းအပြည့်နှင့် ရုံးသွားရန်အသင့်။ မွန်းမှာသာ စိတ်ပျက်လက်
ပျက်နှင့် ခေါင်းငုံ့ကြည့်တော့ ဂျင်းဘောင်းဘီကို အလိပ်ကြီးလိပ်၍
ခွေးဆစ်နားအထိ ပင့်တင်ထားရသည်။ ညဝတ်အိပ်သော စွပ်ကျယ်
ဖြူပေါ်က ခေါင်းစွပ်ကျကင်ထပ်ဝတ်ထားရတဲ့ မွန်းပုံစံက တကယ့်
ဗရုတ်သုတ်ခ။

“တိတိမွန်း”

“ဟင်”

ဂျက်စတင်က မွန်းလက်ကို ဆွဲလှုပ်အခေါ်ခံရတာကြောင့်
မွန်းက ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကြည့်ရသည်။

“ဒီတိတိက ဒီမှာညအိပ်တာလား”

“ကိုစပ်စရယ်...လျှာကရှည်ပါ”

“ဒီတိတိကို အိမ်မှာညကမတွေ့လို့၊ သားက လေဆိပ်က
နေ တန်းပြန်ပြီထင်တာ”

“သူက ဟိုဘက်မှာ သီးသန့်ထုတ်ထားတဲ့ အဆောင်မှာ
နေတာ”

“အိမ်ကြီးထဲ ဘာလို့ခေါ်မထားတာလဲဟင်၊ တိတိမွန်း
ရဲ့အိမ်ကြီးက အကျယ်ကြီးကို”

“ငါက တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေချင်လို့ပေါ့ဟဲ့၊
သူကျတော့ ရုံးကဝန်ထမ်းလည်းဖြစ်၊ နယ်ကနေ လာရတာဆိုတော့
အဆောင်မှာနေမယ့်အတူတူဆိုပြီး ဒီမှာပေးနေလိုက်တာ”

တကယ်တော့ သီးသန့်နေချင်တာထက် မွန်းကိုယ်တိုင်
လူတွေကို ရောရောနှောနှော မပေါင်းလိုခြင်းက အဓိကပါ။

ရောလွန်းရင် ပေါတယ်ဆိုတဲ့စကား ရှိသားပဲ။ ပြီးတော့ မွန်းက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ်ထူကိုယ်ထစနစ်ကို အပင်ပန်းခံပြီး ကျင့်သုံးတာမို့ ဒီအိမ်မှာ ဘာအဖော်သဟဲမှ မွန်းခေါ်မထားဘဲ ရနံ့သင်းနှင့် တစ်ခြံတည်းနေတာတောင် ရုံးကပြန်လာလျှင် သူနှင့် ကိုယ်က သီးခြားဖြစ်သွားစမြဲ။

“မမွန်း”

“အေး...နာနီ ရောက်ပြီလား သင်း”

“ဟုတ်...ရောက်တော့ရောက်ပြီ”

သင်းရဲ့စကားက မတင်မကျ။ ပြီးတော့ သင်းရဲ့မျက်နှာ ကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။ မွန်းမှာ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ကြိုးတပ် ထိုင်ကွင်းတွေကို လက်တစ်ဖက်စီက ဆွဲထုတ်ရင်း...

“သင်းစကားက ဘာလဲ၊ ရောက်တော့ရောက်နေပြီ ဆိုတော့”

“အဟွန်း...မမမွန်းပဲ သွားကြည့်လိုက်ပါ၊ သင်းမပြော တတ်ဘူး၊ နာနီအတွက် သင်း တစ်ခုခုစဉ်လိုက်မယ်”

“အေး...အေး”

မချို့မချည် သင်းရဲ့ရုပ်ကို ပယောဠိများစွာဖြစ်ရင်း မွန်း ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ ဂျက်စတင်ကလည်း မွန်းနောက်မှာ မီးရထားတွဲပမာ အတူပါလာ၏။

ကလေးတွေကို ထိန်းမည့်နာနီက ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် မွန်းထံမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းတွေကို သိမ်းယူလိုက်တာမို့...

အင်း...လွယ်မယောင်နှင့်ခက်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

■ ■ ■

အခန်း (၆)

“ရှင်... နာနီ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွှေကောင်းပါ၊ ဒါနဲ့ ဒီက”

အံ့မယ် မွန်းကို ဟန်ပါပါ လက်ညှိုးထိုးပြီးမှ...

“အလွန်သတင်းကြီးတဲ့ မွန်းပါနော်”

“ကျွန်မနာမည် မွန်း”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

မွန်းမျက်နှာကို ကြည့်နေသည့် နာနီမျက်ဝန်းတွေမှာ
အရောင်တစ်မျိုး လက်သွားတာကို မွန်း မမြင်လိုက်။

မွန်းရှေ့မှာ ရောက်နေသော နာနီကို အကဲခတ်တာ ဆံစ

မှခြေဖျားအထိ စုန်ချည်ဆန်ချည်။ နာနီဆို၍သာ ကြည့်နေရသည်
ဒီလိုပုံဖြစ်လိမ့်မည်လို့ ထင်မထား။ ဝတ်မှုန်ငှားခဲ့သော နာနီက
ဒီလောက်ပျံ့လန်နေမယ်လို့ အကြောင်းမသိရင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလိုလို
ဘာလိုလို။ ပခုံးထောက်ရုံ ဆံပင်ကွေးကောက်ကောက်တွေက
သိန်းချီကုန်အောင် ဒစ်ဂျစ်တယ်ကောက်ထားသော မွန်းဆံပင်တွေ
ထက် ပိုလှသည်။

မျက်တောင်တွေက ရှည်လျားကျော့ညွတ်ကာ နှာတံကျ
တော့ စင်းနေအောင် လှသည်။ ပုလဲရောင်ဆိုးဆေးတင်ထားသည့်
နှုတ်ခမ်းတွေက ထောင့်ချိုးညီပေမဲ့ လှစ်နေအောင်ပါးတာမျိုးမဟုတ်
၍ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ဘာအရောင်တင်တင် လှမည်ပုံ။ မျက်နှာကျ
က သွယ်မယောင်နှင့် မေးရိုးအားကားသွားတာမို့ ကြည့်ရမဆိုး။

အဲ... ဆိုးတာက မြင့်မားလှသော နာနီရဲ့အရပ်ကြီးပင်။
မွန်းကိုယ်တိုင် အရပ်ပူသည့် အမျိုးအစားထဲ မပါ။ မြန်မာအမျိုး
သမီးထဲမှာ မြင့်သောအရပ်ပိုင်ရှင်အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူခဲ့ရ
သမျှ ဒီနာနီနှင့်ကြုံမှ မွန်း အရပ်နိမ့်သွားတာ နာနီပခုံးလောက်တောင်
မရှိတော့တဲ့အဖြစ်။

“...ကောင်း နောက်ကျသွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်

မင်းနဲ့...”

“ရှင်နောက်ကျတာက နှစ်နာရီနီးပါး နောက်ကျတာမျိုး ကတော့ အခုမှ အသစ်ဝင်တဲ့အလုပ်မှာ ဒါမျိုးမဖြစ်သင့်ဘူးထင် တယ်”

မွန်းမျက်နှာလေးက ငေးကြည့်ချင်စရာကောင်းအောင် နုဖတ်လှပနေပေမယ့် မျက်နှာကြောကလည်း အတင်းစားထဲက ဖြစ်သလို စကားပြော လေယူလေသိမ်းကလည်း ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ တာ တစ်စက်မှမရှိ။ စူးရှသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေပုံထဲမှာ မနှစ်မြို့ခြင်းတွေ ပါနေတာ ကောင်း သိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးဆီ ထွင်းဖောက်မတတ်ကြည့်ပြီး ပြောပုံက အသည်းငယ်သောသူဆို ပျားလောက်သည့် အနေအထားပေမယ့် အခု မွန်းရှေ့မှာရောက်နေ တဲ့သူက ကောင်း။

“ဟုတ်...ကောင်း ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကောင်း လမ်းမှာ နောက်ကျတာကလည်း ဟို ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“တော်ပြီ ဘာမှထပ်မပြောနဲ့၊ အကြောင်းပြချက်တွေများ

တာ မွန်း မကြိုက်ဘူး၊ ဖြစ်သင့်တာက စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာ တတ်ဖို့ပဲ၊ အချိန်တိကျတာကိုပဲ မွန်း လိုချင်တယ်”

“နောက်မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကောင်း ကတိပေးပါတယ် မွန်း”

“ဒီမှာ ရှင်ထိန်းရမယ့်ကလေး”

“ကောင်းဆီလာပါဦး သားရယ်”

ဂျက်စတင်က ကောင်းမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေရာက ပ ကောင်းထံ လျှောက်လာ၏။

“ကြည့်ပါဦး...ကလေးက လူချောလေးပဲ၊ တီတီနာမည် က ကောင်းတဲ့၊ မှတ်ထားနော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂျက်စတင်ပုံစံက ကောင်းပုံစံကို အထူးအဆန်း တအံ့ တသြ ဖြစ်နေမှန်း ကောင်းသိပေမယ့် မွန်းက မသိ။ ဂျက်စတင် ကို ထိန်းကျောင်းပေးမည့် နာနီ ရောက်လာ၍ စိတ်တစ်ဝက်မက သက်သာသွားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရသေးသည်။ အရေးကြီးတာ က ဒီနာနီနဲ့ ဒီကလေး အဆင်ပြေရင်ပြီးပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ ဂျက်စတင်၊ သားကိုထိန်းမယ့် အန်တီကို သဘောကျရဲ့လား။”

မွန်းအမေးစကားကို ဂျက်စတင်က ချက်ချင်းမဖြေ။ ကောင်းမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၍ ကောင်းစိတ်ထဲ မလုံမလဲဖြစ်သွားကာ မွန်းကိုကြည့်ပြီး တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဟိုတစ်ခါ မာမီခေါ်ပေးတဲ့ အန်တီကောင်းက ဆံပင် အဖြောင့်နဲ့၊ အခု အန်တီဆံပင်တွေက ကောက်နေတယ် တီတီမွန်း။”

မွန်းက ဂျက်စတင်ဘက်သို့တစ်လှည့်၊ နာနီကောင်းဆိုသည့် မင်းသမီးရှုံးအောင် ပြင်ထားသည့် ကောင်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ ဇင်ရော်တောင်မျက်ခုံးလေးကို တွန့်သည်။

“ဪ...ဂျက်စတင်ကလည်းကွယ် ဆံပင်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးလုပ်လို့ရတာပဲ၊ ခုကောက်ပေမယ့် ခုဖြောင့်လည်းရတယ်ကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်သားရယ်၊ တီတီက လှချင်လို့ ဆံပင်တွေ ကောက်လိုက်တာပါ၊ အခု အန်တီက ပိုလှမသွားဘူးလားဟင်”

နာနီကောင်းက သူ့ဆံပင်အကောက်တွေကို ကိုင်လိုက်၊ လူက ခါတွန့်စိန်လုပ်လိုက်နှင့် ဂျက်စတင်ကို သူ့ဘက်ပါအောင်

ပြောနေ၏။

မွန်းမှာ ကလေးကို ချောနေပေမယ့် နာနီကိုကြည့်ရင်း မျက်စိနောက်နေသည်။ အပြာရောင် လည်ပင်းပြဲပြဲ၊ ခါးရှည်အင်္ကျီကို အနက်ရောင် အသားကပ်ဘောင်းဘီနှင့် တွဲဝတ်ကာ လည်ပင်းမှာ အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ မာဖလာပတ်ထားသေးသည်။

“ဝတ်မှုန် ရှာပေးထားတဲ့ သူ့သားရဲ့နာနီပါလား” လို့ စိတ်ကို ကျိတ်ဖြေနေရပေမယ့် မွန်းစိတ်မှာ နာနီပုံကိုကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်။ ဘာကိုမှ သဘောမကျ။ အဲဒီတစ်ယောက်ကို သဘောမကျလို့ နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းရအောင်ကလည်း မွန်းမှာ နာနီအသစ်ရှာရန် အချိန်မရှိ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သူ့ကလေးနဲ့ သူ့နာနီ အဆင်ပြေပြေရှိရင် ပြီးရောဟု သဘောပိုက်၍ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်ရသည့်အထဲမှာ မွန်းနောက်မှာ မအားလပ်တဲ့ အလုပ်တွေကြောင့်လည်း ပါသည်။

“ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးအားလုံး ရှင့်လက်ထဲ အပ်ခဲ့ရမှာဆိုတော့ ကလေး ဘာမှမဖြစ်အောင် အထူးဂရုစိုက်ပေးပါ”

“အဲဒီအတွက် စိတ်ချပါ မွန်းရဲ့၊ အရင်အိမ်တုန်းကဆို

တောတွေ ဆီးသွားရင်တောင် ကလေးတွေက ရွှေကောင်းနဲ့ပဲနေခဲ့
တာ။ ဘယ်တော့မှ လိုက်မသွားဘူး။ အဟွန်း ရွှေကောင်းက အဲဒီ
လောက်ထိ”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း ကလေးကိုပဲကြည့်တော့၊ ဒီမှာ ရုံးချိန်
နောက်ကျနေပြီ”

“ဂျက်စတင်...မင်း တီတီကောင်းနဲ့ နေခဲ့တော့”

“ဟုတ်”

စကားကြောရှည်မှာမို့ မွန်းက ရောက်တဲ့နေရာမှ ဖြတ်ချ
ပစ်သည်။

“ကော်ဒီသောက်ပါ”

ရနံ့သင်း လာချပေးသော ကော်ဒီခွက်ကို သောက်ပါဟု
ပြောပြီး ဂျက်စတင်ကို ရွှေကောင်းလက်အပ်ပြီး မွန်းအခန်းဆီ အပြေး
တက်ခဲ့၏။ ဒီကလေးနှင့် ဒီနာနီ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ စခန်းသွားမလဲ
ဆိုတာ မွန်း စိတ်မဝင်စားတော့။

အခုချိန်မှာ မွန်းရဲ့အာရုံမှာ ရောက်နေတာက မွန်း
နောက်ကျသော အချိန်အတွင်း တန်းစီစောင့်နေမည့် အလုပ်တွေကို

မြင်ယောင်ရင်း ဝတ်မှုန်ကို သတိရတိုင်း ဒေါသထွက် အမှုန်ကြိတ်
ချင်နေ၏။ ပဟောဠိဖြစ်နေသော မေးခွန်းကိုလည်း မေးချင်ပါသေး
သည်။

နင် နာနီ ငှားခဲ့တာလား၊ မော်ဒယ်(လ်)ငှားတာလား
ဝတ်မှုန်လို့။

■ ■ ■

အခန်း (၇)

“ဒီမှာ နာနီနေရမယ့်အခန်း”

“ဟေ့ကောင်...သေချာလို့လားကွ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်လာသည့် ယောက်ျားသံကြီးကြောင့် ဂျက်စတင်က တံခါးဖွင့်နေရာမှ လူကောင်းထံ ဧဝေဝေါနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ လူကောင်းကတော့ ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစားနိုင်တတ်ဘဲ တစ်ယောက်အိပ် ကြိတ်သားခုတင်၊ ရေမြုပ်မွေယာအထူကြီးနှင့် ကြိတ်သားဗီရို၊ ကြိတ်သားမှန်တင်ခုံနှင့်ပို့ ကောင်းစွာ ခါးထောက်ကာ တစ်ခန်းလုံး ပတ်ပတ်လည်လိုက်ကြည့်ပြီးမှ ကျေနပ်အားရဟန်နှင့် ပခုံးစုံတွန့်ရင်း...

“အခန်းက ကောင်းသားပဲကွ၊ ဝိုး...အိုက်စား အပျံစားပဲ”

အသံပြောင်း၊ အသွင်ပြောင်းသွားသော လူကောင်းပုံစံကို မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် အကဲခတ်နေသော ဂျက်စတင်ရဲ့ ဆံပင်တွေကို လူကောင်းက သဘောကျစွာရယ်မောလျက် ဆွဲဖွယ်ရင်း...

“မဆိုးဘူးကွ ချာတိတ်၊ ဒီလိုအိမ်၊ ဒီလိုအခန်းမှာနေပြီး မင်းတို့ကို ထိန်းပေးရမှာဆိုတော့”

“နေပါဦး နာနီက”

“နာနီလို့ မခေါ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူစိမ်းဆန်လွန်းတယ်၊ ကောင်းကောင်းလို့ခေါ် အိုခေ”

ကောင်းက သူ့လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြေမပြတ် လိုက်ကြည့်နေသည့် ဂျက်စတင်ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး မှန်တင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသည်က လှပသက်ဝင်သော ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်။ လိုတာထက်ပိုသော သူ့ပုံစံကို သဘောကျစွာကြည့်ရင်း မျက်တောင်တုတွေကို အရင်ဆွဲခွာပစ်လိုက်သည်။

“မင်းအချိန်စာရင်းကို ငါသိထားတယ် ချာတိတ်၊ မင်းဆယ်မှာရှိမှာ ကျောင်းသွားရမယ်၊ လေးမှာရှိဆင်းတယ်”

သူ့အလွတ်ရထားသည့် ဂျက်စတင်ရဲ့ ကျောင်းအချိန်စာရင်းကို ပြောရင်း လူကောင်းက တစ်ရှူးဘောက်စ်ထဲက တစ်ရှူးတွေ ဆွဲထုတ်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်က စိုလက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းနီတွေကို ဖျက်ပစ်သည်။

အိပ်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း ရေချိုးခန်းဆီ လျှောက်သွားကာ မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်တော့ ပေါ်လာသည့် လူကောင်းပုံရိပ်ကိုလည်း ဂျက်စတင်က တောက်လျှောက်လိုက်ကြည့်ပုံက အထူးအဆန်း။ နာနီအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော လူကောင်းကတော့ ပြောင်သလင်းခါတဲ့ ယောက်ျားမျက်နှာနဲ့ သူ့ကိုယ်ပေါ်က မိန်းမအဝတ်အစားတွေ ဆွဲချွတ်ပစ်သည်။

“မင်းက ဂျက်စတင်ဘီဘာကို အရမ်းကြိုက်လို့ ဂျက်စတင်လို့ နာမည်တွင်တယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

လူကောင်းက သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဖွင့်ကာ အောက်ဆုံးကို မွှေနှောကန့်ကွက်သည်။ လက်ပြန်ထုတ်တော့ တိရုပ်အနက်

တစ်ထည် ပါလာတာကို ခေါင်းမှစွပ်ချတာကို ဂျက်စတင်က ခင်းရင်း မျက်ခုံးတွန့်လျက် ခြေအစုံ နောက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆုတ်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ဂျက်စတင်ထံမှ အမေးစကားက ခပ်တည်တည်ဆိုတော့ ကောင်လေးကို လူကောင်းက လက်ပိုက်ကြည့်ရင်း မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ တည်သွားသည်။

ဂျက်စတင်ရှေ့မှာ မိန်းမနာနီ ရွှေကောင်းအဖြစ်ကနေ ယောက်ျားစစ်စစ် ပြောင်းပစ်လိုက်မိတာဆိုတော့ ဂျက်စတင် သူ့ကို ဓမ္မာကာတာ ဘာမှမဆန်း။

“ခင်ဗျားကို မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

ဂျက်စတင်က လူလည်လေးဖြစ်သည့်အတွက် လူကောင်းပြီးလိုက်သည်။

“ငါက မင်းရဲ့နာနီလေ”

“ခင်ဗျားလိမ်တာ”

“ငါမလိမ်ပါဘူးကွ”

“ခင်ဗျားက နာနီရွှေကောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေကောင်းက မိန်းကလေး၊ ခင်ဗျားက အခြောက်”

“ဟို...အဲဒါကကွာ”

ဂျက်စတင်က သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် မိန်းမက ယောက်ျား ဖြစ်သွားသော လူကောင်းကိုကြည့်ကာ မျက်ခုံးတွန့်လျက် ဒေါသ ဖြင့် အော်သည်။ လမ်းလျှောက်ပုံကအစ ကျားကျားလျားလျားကြီး ဖြစ်သွားသော ထိုလူကို ဂျက်စတင် မသင်္ကာတော့ပါ။

“ခင်ဗျား ရှေ့မတိုးနဲ့”

လူကောင်းက ဂျက်စတင်ကို ချော့ရန်စိတ်ကူးဖြင့် ရှေ့ကို တိုးလိုက်တာနှင့် ဂျက်စတင်က ဆတ်ခနဲအော်တာကြောင့် ကောင်း ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ကလေးဆိုပြီး လျော့တွက်ရုံ မရ။ စတွေ့ကတည်းက ထက်မြက်မည်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သော ကောင်ကလေးက လူကောင်းထင်တာထက် ပိုသွက်နေ၏။

“ကျွန်တော် Home Alone စာတ်ကားကို စီးရီးလိုက်ကြည့် ထားတာဗျ၊ ဟန်ဆောင်ပြီး ဝင်လာတဲ့သူက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိတယ်”

ကောင်လေးစကားကြောင့် လူကောင်း ပြုံးလိုက်ပေမယ့် ဂျက်စတင်က မပြုံး။

“ငါက လူကောင်းပါကွ၊ မင်းကလဲ”

“ခင်ဗျား ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ ဆက် ခြေတစ်လှမ်းတိုးရင် ကျွန်တော် သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီမှာကြည့်”

ကောင်လေးက သူ့လက်ထဲရှိဖုန်းကို ကောင်း မြင်သာ အောင် ကိုင်ပြသည်။

“ကျွန်တော် ခလုတ်တစ်ချက်နှိပ်တာနဲ့ ဒီအိမ်ယာရဲ့ လုံခြုံရေးအစောင့်တွေ ပြေးလာမှာ၊ နောက်တစ်ချက်ထပ်နှိပ်ရင် တိတိခွန်၊ ပြီးတော့ ရဲတွေရောက်လာမှာဗျ၊ ခင်ဗျား ပြေးလို့မလွတ်ဘူး ဆိုတာ သိထား”

“အဟွန်း...ငါကလည်း မပြေးပါဘူးကွ”

ကောင်းက ခပ်အေးအေးရယ်ရင်း ပြောတော့ ကောင်လေး တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ ဟန်ဆောင်ပြီးဝင်လာတာ မရိုးသာသွားဆိုတာလည်း ဖန်ခံပါတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက လူဆိုးပေါ့”

“နိုး...မဟုတ်ဘူး ချာတိတ်၊ ငါက လူကောင်းပါ။
ငါ့နာမည်ကိုက လူကောင်းပါ”

“လူကောင်းဆိုပြီး ခင်ဗျားက”

ဂျက်စတင်က လူကောင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး
နာခေါင်းရွံ့ဆွေဖန်ချက်ပေးပုံက ကောင်းစကားကို မယုံမကြည်နှင့်
ပါ။ ကောင်းက အခုချိန်အထိ မလဲရသေးသော အသားကပ်
ဘောင်းဘီကို ပုဆိုးအကာအကွယ်နှင့် ချွတ်ပစ်ရင်း...

“ငါ...အခုလို ဟန်ဆောင်လာရတာ မင်းတိတိမွန်း
ကြောင့်”

“တိတိမွန်းကြောင့်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း တိတိမွန်းကို ကြောက်လို့”

ကောင်းက အလေးအနက် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“မင်း တိတိမွန်းက ယောက်ျားတွေကို မုန်းတတ်တာ
မင်းသိလား ချာတိတ်”

“မာမီပြောလို့ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ တိတိမွန်းက မာမီ

နဲ့ပါပါးကိုလည်း သဘောမတူဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတော့
ချစ်တာပဲဗျ”

ဒီကောင် မလွယ်ဘူးဟုတွေးရင်း သူ သတိထားရမှာ
ငါးနှစ်သား ဂျက်စတင်ကိုဆိုတာ လေးလေးက သတိပေးပြီးသား။

“ကောင်လေးက အသွက်လေး၊ လူမကြောက်တာက
ငါတို့သတိထားရမယ့် အကြီးမားဆုံးအချက်ပဲ ကောင်း၊ မိဘရဲ့
အလိုလိုက်မှု၊ ပြီးတော့ အရွယ်နဲ့မလိုက်တဲ့ ဗဟုသုတကြွယ်ဝမှု၊
ဒါတွေကို မင်း သေချာရင်ဆိုင်ဖို့လိုတယ်နော် လူကောင်း”

ဒါ လူကောင်း ဒီအိမ်ထဲ မဝင်ခင်ကတည်းက ရခဲ့သော
ဂျက်စတင်ရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီ။ အဲဒီတုန်းကတော့ လူကောင်းက
လေးလေးကိုပင် ရဲသဲ့သဲ့နှင့် မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သေးသည်။

“ဘာလဲ...ရွှေမင်းသမီးကို မကြောက်ရဘဲ ဂျက်စတင်
ဆိုတဲ့ ချာတိတ်လေးကို ကြောက်ရမဲ့ပုံစံလား လေးလေး”

“ကြောက်ရမှာနဲ့ သတိထားရမှာက တခြားစီ လူကောင်း၊
အများကြီးကွာတယ်”

“မင်းတို့ကို မကြောက်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တာ ငါပါ”

ကွ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခု အောင်မြင်ဖို့ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယအပြင် ငါက သတိလေးပါ ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်ချင်တာ”

လေးလေးပြောတာ မှန်နေပြီလို့ လူကောင်းစိတ်ထဲမှာ ထောက်ခံလိုက်၏။

“မင်းလည်း ယောက်ျားပဲကွ၊ မင်း တီတီမွန်းက ယောက်ျားဆို အကုန်မှန်းပြီးသား၊ မင်းကိုလည်း ကလေးမို့လို့ ချစ်တာ”

“ကျွန်တော် လူကြီးဖြစ်သွားတဲ့အခါကျရင် တီတီမွန်းက မချစ်တော့ဘူးလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းတီတီမွန်းက မင်းကို မမုန်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ရွယ်တူတွေကိုတော့ မုန်းတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျားကိုလည်း တီတီမွန်းက မုန်းမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ကွ၊ သူက ငါ့ကိုမုန်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းတီတီမွန်းကို ချစ်တယ်၊ သူ့ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သူ့အမုန်းကို မခံရအောင် အခုလို မိန်းမဟန်ဆောင်ပြီး မင်းတီတီမွန်းနားကို လာရတာ”

“တကယ်တော့ မင်းတီတီမွန်းက အရင်တုန်းက ငါ့ရည်းစား၊ ငါ့ကောင်မလေး၊ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြီး မခေါ်ဘဲပစ်ထားလို့ ငါက မင်းတီတီမွန်း စိတ်ကောက်ပြေအောင် မိန်းမဟန်ဆောင်ပြီး ချောမလို့”

“အခုကြည့်စမ်း မင်းတီတီမွန်းတစ်ယောက်တည်း အိမ်အလုပ်တွေရော၊ ရုံးအလုပ်တွေရော သိမ်းကျုံးလုပ်နေတာ မသနားဘူးလား”

“သနားတယ်”

“မင်း တီတီမွန်းကို တကယ်သနားရင် သူ့ရည်းစားဖြစ်တဲ့ ငါနဲ့ မင်း တီတီမွန်းကို သဘောတူလိုက်လား”

“တူလား”

“တီတီမွန်းက ယောက်ျားတွေကို မုန်းနေတာဆို၊ ဦးကို ကြတော့ မမုန်းဘူးလား”

“မုန်းနေလို့ မိန်းမဟန်ဆောင်လာတာပေါ့ကွ ချာတိတ်ရ”

“ဦးက မိန်းမလိုဝတ်ထားရင် တီတီမွန်းက မမုန်းဘူးလား”

“အေး...ဦးက မိန်းမလိုဝတ်ထားရင် သူက မမှန်းတော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သားက ဦးဟာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဆိုတာ သားတိတိမွန်းကို သွားမပြောနဲ့”

“သွားပြောရင် မင်း တိတိမွန်းကို ဦးက ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ဟိုးအဆေးကြီးကို ပြန်သွားမှာ၊ သားကလည်း သားအိမ်ကိုပြန်ရင် မင်းတိတိမွန်းတစ်ယောက်တည်း ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နေတိုင်း လွမ်းလို့ ငိုနေရမှာ မသနားဘူးလား”

“တိတိမွန်း သနားပါတယ်နော်”

“ဒါဆို မင်းတိတိမွန်းကို ဦးအကြောင်း ပြောဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါမှ သားက လူလိမ္မာ”

■ ■ ■

အခန်း (၈)

“ဝိုး...ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မွေးနေပါလား မမ”

မွန်း လှေကားက ဆင်းကတည်းက မီးဖိုဆောင်က သင်းပျံ့သော ဟင်းရနံ့တို့ မွှေးကြိုင်လျက်။ ဟာနေသော မွန်းတို့ ဝမ်းဗိုက်ကို လာရန်စနေသည့်နှယ်။ အချိန်လေးစားသော မွန်းရဲ့ စက္ကထရီကတော့ ယူနိုဖောင်းအသင့်နှင့် လှေကားရင်းမှာ ကြိုစောင့်လျက်။

“ဒေါ်ဦးလက်ရာ မုန့်ဟင်းခါးချက်တယ် သင်းရေ၊ ဒီနေ့ ဘရိုက်ဖတ်စ်က မွန်းအကြိုက် ဖြစ်သွားပြီ”

“သင်းလည်း မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်တာဆိုတော့ အတောင်

မမရဲ့၊ ရုံးမသွားခင် အဝစားသွားမယ်”

ဘယ်လို အစားအစာတွေကိုပဲ စားစား၊ မိန်းကလေးပီပီ မွန်းနှင့်သင်းက မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်ရာမှာ တူကြသည်။ မွန်းက မုန့်ဟင်းခါးဆိုလျှင် ခရေစီ။

“ကိုရီးယားတွေရဲ့ အစားအစာက ဂင်ချီဆို မွန်းတို့ မြန်မာ တွေရဲ့ အစားအစာက မုန့်ဟင်းခါးပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် မမမွန်း၊ မြန်မာလူမျိုးတိုင်းက မုန့်ဟင်း ခါးတော့ ကြိုက်ကြတာချည်းပဲ”

“ဟဲ့...ကလေးရဲ့အသံလည်း မကြားပါလား၊ တိတ်လိုက် တာ”

“နာနီကောင်း အထိန်းတော်လို့ နေမှာပေါ့ မမရဲ့”

“ဂျက်စတင်”

လှေကားရင်း ခြေချမိတာနှင့် မွန်းက ကလေးအမည်ကို လှမ်းအသံပြုသည်။ သင်းက မွန်းလက်ထဲ ပွေ့လာသော ကတ်တ လောက်နှင့် လပ်(ပ်)တော့တွေ၊ ဖုန်းတွေကို လှမ်းယူသည်။ ဂျက်စတင်က အသံလည်းမကြားရ၊ လူလည်းမမြင်ရ။ မွန်း ဧည့်ခန်း

ထဲ လည်ပင်းရှည်ရှာရင်း သီချင်းသံတိုးတိုးထွက်နေတာကို အခုမှ သတိထားမိသည်။

“သားရေ”

ဂျက်စတင်ကို မတွေ့၍ မွန်းက ထမင်းစားခန်းဆီ ခေါင်းပြုပြီး လှမ်းအခေါ်...

“မောနင်း မွန်း”

ဘယ်ထောင့်က ထွက်လာမှန်းမသိသည့် နာနီကောင်းက လည်ပင်းပိတ်မှာ အတွန့်အဖတ်တွေနှင့် လှပစွာချပ်ထားသော ဂါဝန် က လက်ရှည်အစိမ်းရောင်။ ထိုပေါ်မှ အေပရွန်အနီရောင်ကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာမှာက ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းနီအရွှေသားနှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရှုံးအောင် ပြင်ထားဆင်ထား လိုက်တာ နာနီဆိုသည့်အမည်နှင့် လုံးဝတခြားစီ။ လိုတာထက် ပိုခြယ်သထားတဲ့ နာနီကောင်းမျက်နှာကို မကျေမနပ်နှင့် ကြည့်ရင်း

“ကလေးရော”

“ဘရိတ်ဖတ်(စ်) စားနေပါတယ်၊ မွန်းတို့ပါ တစ်ခါ တည်း ဝင်စားသွားပါ၊ ကောင်းက မုန့်ဟင်းခါး ချက်ထားတာ

အများကြီးဆိုတော့”

“ဒေါ်ဦးချက်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

မုန့်ဟင်းခါးကို နာနီကောင်းလို မော်ဒယ်မင်းသမီးက ချက်ထားတာပါဆိုတော့ မွန်း အံ့သြသွားပြီး ဒေါ်ဦးကို မေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်ဦး ဈေးသွားတယ် မွန်းရဲ့”

“ရှင်က မုန့်ဟင်းခါးချက်တတ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“စားကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ် ကောင်းလက်ရာကို စားပြီးမှ ဝေဖန်ကြည့်ပါ။ လာ...လာ ဒီမှာထိုင်ကြ”

နာနီကောင်းက ဆံပင်ကွေးကောက်ကောက်တွေကို နားအောက်ဖက်မှာ ကျောက်စိကလစ်နဲ့ ထိုးတင်ထားပြီး မျက်တောင်ကော့ကော့၊ မျက်နှာဖွေးဖွေးနဲ့ မွန်းတို့ကို ဘာမှတ်နေသလဲမသိ။ ခါးညှုတ်လက်ဆန့်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ညွှန်ပြနေပုံက အမူပိုပို။ စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမွန်းမသိ မကျေနပ်သလိုလို ဘာလိုလို စိတ်ကသိ ကအောက်နှင့် နာနီကောင်းဆွဲပေးသည့် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပေမယ့် မွန်းစိတ်ထဲ တယ်သဘောမကျလှ။

“ကောင်းက ဒီနေ့ပိုလှနေပါလား”

“သင့်ခံယူပါ သင်းရယ်၊ နောက်ဆို ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့ လက်ရာတွေနဲ့ ဧည့်ခံပါရစေကွယ်”

“ဒွီ...ခစ်...ခစ်”

ဂျက်စတင်ရယ်သံက မအောင့်နိုင်ဘဲ ထွက်လာသံဖြစ်၍ လူကောင်းက ဂျက်စတင်ကို မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်သလို မွန်းကလည်း ခုံမှာဝင်မထိုင်ဘဲ တရားခံရှာတော့ ဂျက်စတင်က အရယ်မျက်နှာနှင့် ကောင်းကိုတစ်လှည့်၊ မွန်းကိုတစ်လှည့် ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေ၏။

“ဟဲ့...ကောင်လေး၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာရယ်နေတာလဲ”

“သားက ရယ်ချင်လို့”

“ဘာကိုရယ်ချင်တာလဲ”

“ကောင်းကောင်းက တိတိမွန်းကို”

“ဂျင်စတင်”

“ဗျာ...ကောင်းကောင်း”

“မင်းကို ကောင်း ဘာပြောထားလဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဣန္ဒြေရရ ခပ်တည်တည်နေရတယ်၊ ဘာလဲ တော်ကြာ မင်းတိတိ မွန်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်သွားရင် ဂျက်စတင်နားမှာ ကောင်း နေရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“အဲဒီအခါကြမှ ဂျက်စတင်တစ်ယောက်တည်း ဒီအိမ် ကြီးထဲမှာ”

“ကဲ...သွား၊ ကျောင်းတက်ရမှာဆိုတော့ ရေချိုး”

“သွား...သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းကောင်း”

လူကောင်း စိတ်ရင်းအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဂျက်စတင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ကုတ်ဝိုးကနေ ဆွဲကိုင်လွှင့်ပစ်ချင်သလို။ မျက်နှာဝိုး မသောတ ပြုံးစိစိနဲ့ ကောင်းကိုတစ်လှည့်၊ မွန်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ ကောင်းဇာတိမှန်ကို ဖော်ထုတ်ချင်နေသည့် ရုပ်လေးကို နှစ်ချက် သုံးချက်လောက် နားရင်းအုပ်ပစ်ချင်သောစိတ်ကို မနည်းထိန်းထား ရ၏။

ကောင်းပြောသော စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့ချင်းသာသိ

သော စကားအဖြစ် နေရာက ချက်ချင်းထွက်သွားပုံက ဆရာအိမ်နဲ့ အလွယ်တကူ နာခံသော တပည့်ပုံစံဖြစ်၏။

“တွေလား မမမွန်း၊ ဂျက်စတင်က အခုအပိုးကျိုးနေ ပြီ”

သင်းရနံ့က ပြောလည်းပြော မုန့်ဟင်းခါးကိုလည်း အားပါး တရ စားနေပေမယ့် မွန်းကတော့ ဂျက်စတင် ချက်ချင်းလိမ္မာသွား တာကို အံ့သြနေသည်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သင်းရနံ့ပြောတာ မုန့်သလိုလိုပါလား။ လူကောင်းကတော့ ဂျက်စတင်ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ပြော ပြီး မွန်းဘက် ပြန်လှည့်တော့ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ ချိုအိလျက်။

“စားလေ...မွန်း၊ မုန့်ဟင်းခါး ဟင်းရည်လေးဆိုတာ ပူပူလေးမှ ကောင်းတာ၊ အဟွန်း...ဒါ မြောင်းမြချက်သိလား၊ နံနံဝင်နဲ့ အချဉ်လေးနဲ့မှ ပိုလိုက်တာ၊ သံပုရာရည် ညှစ်ပေးရမလား ဟင်”

“ရပြီ မလိုတော့ဘူး”

“ဒီမှာ ဘဲဥ၊ ငါးဖယ်ပါထည့်လေ”

“အို...ရပါပြီဆို၊ အဲဒီလောက်အများကြီး မထည့်နဲ့”

“စားလိုက်ပါ တီတီမွန်းရဲ့၊ ကောင်းကောင်းက တီတီ
မွန်းကို ချစ်လို့ပါ”

“ဂျင်စတင် မင်းကို ကောင်းကောင်း ခိုင်းထားတာတွေ
အခုထိ မလုပ်သေးဘူးလား”

“လုပ်မှာပေါ့၊ သားက တီတီမွန်းနဲ့ ကောင်းကောင်းကို
ကြည့်ချင်လို့”

ဂျက်စတင်စကားကြောင့် လူကောင်းကိုယ်ကြီး တွန့်ခဲ
ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်လေးနဲ့ မလွယ်။ မတော် လူကောင်း
အကြောင်း မွန်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်မှဖြင့်...

“ဂျက်စတင် မင်းအလုပ်က နာနီကောင်းစကားကို
နားထောင်ရမှာ မဟုတ်လား၊ သွား သွား ရေချိုးချည်၊ စကား
နားမထောင်ရင် တီတီမွန်းက မင်းကို မချစ်ဘူးနော်”

“ကြားတယ်နော် ဂျက်စတင်”

မွန်းစကားကို လူကောင်းကပါ ဝင်ပြောတော့ ဂျက်စတင်
မှာ ကောင်းတို့နားက မသွားချင်သွားချင်နှင့် ထွက်သွားသည်။

အခန်း (၉)

“တော်တော့ လူကောင်း၊ ငါ လေးလေးနဲ့ပဲ စကားပြော
မယ်”

“လေးလေးက မူဆယ်ဘက် တက်သွားတယ်၊ ငါဆရာ
ကြီးလုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး ကောင်း၊ မင်း အချိန်ကို တွက်တတ်ဖို့
ပြောနေတာ၊ မင်းကိုငှားထားတဲ့ တစ်လအတွင်းမှာ”

“အခု သတ်မှတ်ချိန် ပြည့်ပြီလား”

“ဟ...မပြည့်သေးပေမဲ့ ခရီးကရောက်သင့်နေပြီ၊ မင်း
အဲဒီကိုရောက်တာ”

“တော်ပြီ၊ လေးလေးပြန်လာမှပဲ ဆက်ပြောတော့မယ်”

“ဟိတ်ကောင် လူကောင်း”

လူတော်စကားကို သူ ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ လက်ထဲကဖုန်းကို ဖုန်းပိတ်ပြီး ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်သည်။ ခေါက်လက်စ ရုပ်အင်္ကျီလက်ကို တံတောင်ဆစ်နားထိ ဆွဲခေါက်ပြီး လူကောင်းက သူ့ဆံပင်ကွေးကွေးတွေကို ခေါင်းလိမ်းဆီဖွဖွ လိမ်း၏။ ဒီဆံပင်တွေက သူ့အတွက် မွေးရာပါ။

“မင်းပုံစံကိုလည်း ကြည့်ဦး လူကောင်း၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ နှာတံက ထင်းနေအောင်ပေါ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကျတော့ ပါးပါးလေးရယ်၊ မင်း အသားဖြူပြီး မျက်လုံးကျတော့ မဖြူးသွားပေလို့ပဲ၊ နို့မို့ ကုလားလို့ထင်မှာ သေချာတယ်”

ဒါ ငယ်ငယ်ကတည်းက လူကောင်း ကြားခဲ့ရသော နားယဉ်နေသည့်စကားတွေ။ လူတော်ကျတော့ ဗမာဆန်သည့် မျက်နှာမှာ အသားပါညို၍ ဆံပင်ကျတော့ တိုကပ်ကပ်ထားတာမို့ လူမိုက်ရုပ် ထင်းခနဲထွက်သည်။

“မရဘူးကွ၊ လူတော်ပုံစံက တစ်စက်မှ နုလို့နဲ့လို့ မကောင်းဘူး၊ ဒီကောင်က အကြမ်းနဲ့ပဲ လိုက်တာ”

“ကျွန်တော်က ကြမ်းလွန်းတော့ လူကောင်းက နုဖတ်

သွားတာပေါ့ လေးလေးရာ”

လူတော်တို့က အဲဒီလိုလူစား။ အသတ်အပုတ် အထိုးအခုတ်မှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သလောက် အရိုအထွေမှာလည်း သူမတူအောင် တော်သည်။

“မင်းပြောသလိုလည်း လူကောင်းပုံစံက နုဖတ်နေအောင် ချောတာလည်း မဟုတ်ဘူးကွ၊ ပုံစံကိုကြည့်ဦး ဒါပေမဲ့ ကောင်းက သူဖြစ်ချင်တာကို ဂျစ်တိဂျစ်ကန် ဖန်တောတောနဲ့ မငြိုငြိအောင် ချိတ်မဲ့ရယ်”

လူကောင်းဆိုတာ ဒီလိုပညတ်ချက်တွေနဲ့ ရှင်သန်ကြီးပြင်းလာရသူ။ လူတော်နဲ့လူကောင်းက အပြိုင်ပြေးနေသော မျဉ်းဖြောင့်နှစ်ကြောင်းလို။ ပြေးသော လမ်းကြောင်းခြင်းမတူသလို ပြေးသော ရည်ရွယ်ချက်ချင်း ကွဲပြားနေတာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အသိဆုံး။

လူကောင်းက မှန်ထဲပေါ်နေသည့် အဖြူရောင်ရုပ်ကို ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်ပစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရုပ်အဖြူနှင့် ဂွင်းဘောင်းဘီအပြာနုနှင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး လက်စသတ်

ခြင်းဖြင့် လူကောင်းက မှန်တင်ခုံပေါ် တင်ထားသည့် ခရမ်းဖျော့
ရောင် နေကာမျက်မှန်ကို တပ်လိုက်သည်နှင့်...

“ကောင်းကောင်း”

ခေါ်သံနှင့်အတူ လူကောင်းအဆုံးတံခါး တွန်းဖွင့်ပြီး ဒရော
သောပါး ပြေးဝင်လာတာ ဂျက်စတင်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဂျက်စတင်၊ မင်းကြည့်ရတာ အမော
တကောနဲ့၊ ဟော့ကောင် ဖယ်စိုချိန်နီးနေပြီကွ ချာတိတ်၊ သွားမယ်၊
မင်း မနေ့က ကျောင်းလစ်ထားတာနော်၊ ဒီနေ့တက်မယ် ကတိပေး
ပြီးတော့”

လူကောင်းအကြောင်းတွေ အလုံးစုံသိပြီးကတည်းက
လူကောင်းနဲ့ဂျက်စတင် အပေးအယူသဘောမျိုးနှင့် လက်ဝါးရိုက်
ထားတာက ဒီနေ့အထိ။

“တိတိမွန်းကို ကောင်းကောင်းအကြောင်း မပြောစေချင်
ရင် သားကိုလည်း ကစားတွေဘာတွေ လိုက်ဖို့”

“အိုကေ”

ဂျက်စတင်ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ အပေးအယူ လုပ်ခဲ့သည့်

လူကောင်း။ မွန်းအလစ်မှာ လူကောင်းနဲ့ ဂျက်စတင်တို့ နှစ်ဦး
သဘောတူ ကစားကွင်းအနှံ့ သွားနေကြတာ ဘယ်သူမှမသိ။
ဒီကြားထဲ ဂျက်စတင်က ဖျားဟန်ဆောင်ပြီး ကျောင်းကိုပင်မသွား။
လူကောင်းနားမှာကပ်ပြီး ဂျီကျနေတတ်တဲ့ အချိန်တွေကလည်း
ရှိသေးသည်။

“ကောင်းကောင်း”

“ပြော”

“သား ကရာတေးသင်ချင်လို့”

“နောက်တော့သင်ကွာ”

“ရေကူးတာကရော”

“မင်းကိုလိုက်ဖို့မယ် ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဘယ်နေ့လဲ”

“ကျောင်းတက်ရဦးမယ်ကွ”

“ကျောင်းပိတ်ရက်ကို ပြောတာ”

“ဒီတစ်ပတ် မအားသေးဘူးကွာ”

“ကောင်းပဲ တိတိမွန်းကို ချစ်တယ်ဆို”

လူကောင်းအကြည့်က ဂျက်စတင်ထံ ဖျတ်ခနဲရောက်သွားသည်။

ဂျက်စတင်မျက်နှာက မပြုံးမရယ် လူကောင်းကို ပြန်ကြည့်နေတော့ မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်ပြီး ကောင်လေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီကောင် လူကောင်းကို ဘာပြဿနာရှာချင်နေမှန်း မသိ။

“မင်းဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ဂျက်စတင်”

“ဒီကျောင်းပိတ်ရက် သားကို ရေကူးကန်လိုက်ပို့”

“မပို့ရင်...”

လူကောင်းက ဂျက်စတင် ဘာလုပ်မှာလဲ သိချင်တာနှင့် စကားကို တစ်ဝက်နှင့် ရပ်လိုက်၏။

“တိတိမွန်းက လိမ်တာညာတာ ဟန်ဆောင်တာတွေဆို သိပ်မုန်းတာ၊ ကောင်းက မသိလို့၊ သားက အတို့အထောင်လုပ်တာ ဝါသနာမပါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်လေ တိတိမွန်းနားမှာ ကောင်းကောင်း မိန်းမဟန်ဆောင်နေတာကို ပြောပြချင်လွန်းလို့ လျှာကိုယားနေတာပဲ”

“တော်ပြီ ဂျက်စတင်၊ ဒီလောက်ဆို ကောင်းကောင်း ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ သိပြီ၊ မင်းအတွက် အိပ်ဝတ်စုံ အသင့်ပြင်ထား၊ မနက်ဖြန် မင်းသွားချင်တဲ့ ရေကူးကန် လိုက်ဖို့မယ်”

“ဟေး...ဒါကြောင့် ကောင်းကောင်းကိုချစ်တာ”

လူကောင်းအခန်းထဲ ပျော်ရွှင်ခနဲပေါက် ပြေးထွက်သွားသည့် ဂျက်စတင်ကို ကြည့်ပြီး သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဒီကောင်က မလွယ်။ ဒင်းအလိုကို လိုက်နေရတဲ့ဘဝ။ မနေ့ကမှ ရင်ပြင်သွားပြီး ရေကူးခွဲတာမို့ ထပ်သွားချင်နေသည်။ ဒီကိစ္စ မွန်းသိရင် မလွယ်။ ဂျက်စတင်အခန်းကို သူရောက်သွားတော့ ကျောင်းသွားရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

“ကဲ...လာ ဖယ်ရီချိန်နီးတုန်းပြီ၊ မင်းကိုလိုက်ပို့မယ်”

“ကတိနော် ကောင်းကောင်း”

“အေးပါ ကတိ”

“ဟေး”

“ဟာ...ကောင်းကောင်း၊ နေဦး...နေဦး”

“မင်းဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ဂျက်စတင်၊ ပြဿနာမရှာနဲ့နော်”

“သားက ပြဿနာရှာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဟိုမှာ ခြံကို
ကြည့်ဦး၊ ကောင်းကောင်း ချစ်ချစ်ကြီး အလုပ်မသွားသေးဘူးဗျာ”

“ဘာ”

အဲဒီဘာက လူကောင်းအတွက် အကျယ်ဆုံးအသံပါ။

■ ■ ■

အခန်း (၁၀)

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း တို့ရဲ့မွန်း မသွားရသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်
နေတာလဲပြော၊ ကောင်းကောင်း ဘာကူညီပေးရမလဲပြော”

အနားကိုရောက်လာတာနှင့် ရေမွှေးနံ့က သွန်မှောက်ချ
ထားသည့်ပုံစံ။ ချိုအိပ်ပျစ်နှစ်သောအသံပါ ကြားရတာ တစ်ပြိုင်
တည်း။ မွန်းမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းမရှုံ့မိအောင်
သတိထားရင်း ဖုန်းကိုင်ထားသော လက်ကို ပိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“အင်း...ကားစက်ရပ်သွားလို့၊ ဂျက်စတင့်ဖယ်ရီက
ခြံထိပ်အထိ လာကြိုမှာလား”

သူ့ဆီ စကားကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြောချင်ပုံမရဘဲ

ဂျက်စတင်အား လှည့်မေးပုံက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်။ အနီရဲရဲ ခါးရှည်ကုတ်အင်္ကျီက လက်ကျတော့ အဖောင်းလေးဖြစ်ကာ စကတ်လည်း အနီကို ခူးဖုံးရုံ။ ပင်ဆယ်(လ်)ဟီးက အနက်ရောင် ပြောင်လက်နေတာမို့ ကြည့်လိုက်တာနှင့် ရဲရင့်တက်ကြွသောအသွင် က အထင်အရှား။

အိမ်နေရင်းဆို ဆံပင်အလိမ်တွေကို စုစည်းထားတာပဲဖြစ် ဖြစ်။ ငယ်ထိပ်မှာ အလုံးလေးဖြစ်ဖြစ် စည်းထားတတ်ပေမဲ့ အခု တော့ ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထားတာမို့ အနီရောင်သမ်းသော ဆံနွယ် တွေကြောင့်ပဲ သူ့သွေးတွေ လှိုက်ခနဲ ဆူတက်လာသလို ခံစားရ သည်။

“ဟုတ်...ဒီအထိလာကြိုမှာ တိတိမွန်းရဲ့ ဟို ကားဖျက် နေတာဆိုရင် ကောင်းကောင်းကို ကြည့်ခိုင်းပါလား၊ ကောင်းကောင်း က ကားပြင်တတ်တယ်”

“နာနီက”

“အဲမယ်...လူကို မယုံသင်္ကာနဲ့”

ကောင်းက မူနွဲ့နွဲ့ပြောတော့ သူမက မျက်မှန်တွေကျော်

အောင် မျက်ခုံးတွေပင့်ပစ်ကာ...

“မယုံတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မအပ်စပ်လို့၊ နေပါ တို့ ဝပ်ရှော ကို ဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ”

“အနီတီသင်းရော”

ဂျက်စတင်အမေးကြောင့် သူမက အဝေးဆီ လှည့်ပင်း ရှည်မျှော်ရင်း...

“တက္ကစီနဲ့ အရင်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီနေ့ အော်ဒါတွေဝင်မို့ ရှိလို့”

“အရေးကြီးနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကောင်း ကြည့်ပေး မယ်လေ၊ ပြင်လို့ရတော့လည်း ကုမ္ပဏီကို အချိန်မီ ရောက်တာ ပေါ့”

“အင်းလေ...တိတိမွန်း၊ ဝပ်ရှောက ဘယ်အချိန်လာမှာ လဲ၊ သားဖယ်ရီတောင် လာနေပြီ၊ ကောင်းကောင်းကို ပြင်ခိုင်းလိုက် ပါ”

သကောင့်သားက တိုက်တွန်းသည်။ မွန်းက တွေ့ဆုံနေ တုန်းမှာပဲ အင်မတန် ပဲများလှသော နာနီက ဂျက်စတင်ကို ဖယ်ရီ

ပေါ် တင်ပေးပြီး မွန်းဘက်လှည့်ကာ...

“စက်ဝိုင်းဖွင့်ပေးပါလား၊ ကောင်းက စေတနာနဲ့ပြင်ပေး
မှာ၊ လက်ခ လုံးဝပေးစရာမလိုဘူး”

ဒီလောက်ပြောနေမှတော့ မွန်းက ဆက်ငြင်းနေဖို့ မသင့်
တော်။ ဒင်းကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကြည့်မရတာမှန်ပေမယ့်
ရေရေရာရာ အပြစ်ရှာလည်း မတွေ့တာမို့ စက်ဝိုင်းဖွင့်ပေးလိုက်
သည်။ စက်ဝိုင်းကွယ်နေသဖြင့် နာနီ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ မမြင်ရ
ပေမဲ့...

“ကားစက်နှိုးကြည့်ပါဦး မွန်း”

ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး လီဗာပုတ် ကားစက်နှိုးကြည့်တော့
စက်သံက စောစောကနှင့်မတူ။ ဝေါခနဲ နိုးထွက်လာ၏။

“အင်း...ရပြီ နာနီ၊ ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကာဘိုက်
တာမှာ ဆီသွားပိတ်တဲ့သဘောပါ၊ ဒါပေမဲ့ မက္ကနစ်နဲ့ စစ်ကြည့်
တာ ပိုအဆင်ပြေမလားလို့၊ ဒီပုံစံအတိုင်း လမ်းမှာထိုးရပ်သွားရင်
အခက်တွေ့မှာစိုးလို့ပါ”

ကားပြတင်းပေါက်မှ မွန်းက မျက်နှာလေးထွက်ရင်း...

“အင်း...ပြတော့ပြချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုံးမှာ လုပ်စရာ
ရှိတာ ချက်ကင်ဝင်ပြီးရင် သွားရမဲ့လမ်းကြောင်းက များနေတာ
မို့လို့”

“ဟို...ဒါဆိုရင် ကောင်း လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဪ...မွန်းရဲ့ ကုမ္ပဏီကိုပေါ့၊ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ပို့ထား
ပြီး ကောင်း ကားပြင်ပေးမယ်လေ၊ မွန်း သွားနေကျဝပ်ရှော့ပဲ
သွားမှာပါ၊ စရောက်ကတည်းကလည်း အေးအေးဆေးဆေး
မတွေ့ရသေးတော့လေ၊ စကားလည်းပြောရင်း”

“တို့မှာ စကားပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

အရယ်အပြုံးကင်းသော မျက်နှာနှင့် ဖြတ်ပြောပစ်တာ
ရုပ်တည်ကြီးနှင့်ပါ။ တစ်ခါမှ အငြင်းမခံဖူးတာကြောင့် ကောင်းက
အီလည်လည်တော့ ဖြစ်သွားရလေသည်။ သူမက ယောက်ျားမုန်း
သူဆိုတာလည်း သိထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီသို့ဒီပုံ ဝင်ရောက်
ခြင်းက သူမနှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံခွင့်ကို အလိုရှိပါသောကြောင့်

“ဆောရီး...နာနီ၊ တို့စကားပြောတာ ရိုင်းသွားတယ်၊ နာနီပြောတဲ့ အစီအစဉ် မဆိုးပါဘူး၊ တက်လေ”

ဘေးခုံဆီ မေးဆတ်ပြတော့ ကောင်းရင်ထဲ လွင့်ခနဲ ပျော်သွားသည်။ ဒီအပျော်က ထမ်းရွက်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားနှင့် ဘာမှမဆိုင်ဘဲ သီးသန့်ဆန်သော ခံစားမှုပါဆိုလျှင်...

“တို့ကိစ္စတွေ လိုက်လုပ်ပေးတဲ့အတွက် နာနီကို ဘောက် ဆူးသပ်သပ်ပေးပါ့မယ်”

“မလိုပါဘူး မွန်းရယ်၊ ကောင်းတို့က တစ်အိမ်တည်း နေ၊ တစ်ရေတည်းသောက်တွေပဲ၊ မွန်း အခက်အခဲက ကောင်း အခက်အခဲပေါ့”

“အဟွန်း...နာနီပြောသလောက် တို့က လွယ်နေလို့ လား”

“ဗျာ...အဲ ဂျင်”

ဗျာခနဲထူးချင်တာကို “ဘာ” နှင့် လုံးချလိုက်ရသည်။ သူမကတော့ ဖူးကြုံစုံပြသော နှုတ်ခမ်းတွေကို မဲ့ခနဲ ကွေးချလိုက် ပေမဲ့ ကောင်းကတော့ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးမော၍ ကောင်း

ဆဲ။

“တို့ပုံစံက အခက်အခဲတွေကို ဝေမျှမယ့်ပုံစံလားလို့”

“ဟို...အဲဒီလိုတော့ မထင်ရပါဘူး”

“မထင်ရပါဘူးလို့ မပြောနဲ့၊ မထင်ပါနဲ့၊ တို့က ကြုံသမျှ အခက်အခဲကို ကိုယ်တိုင်ဖြေရှင်းတယ်၊ တခြားလူကို ဘယ်တော့မှ ရင်မဖွင့်ဘူး၊ အကူအညီမတောင်းဘူး၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

မျက်နှာနီဆန်လေး ထောင့်ကပ်ပြီး မေးတော့ ကောင်း အသက်ရှူနှုန်းတွေ ကတိမ်းကပါး ဖြစ်ကုန်သည်။ ဒီမိန်းမ သိပ်လှ ပါသည်။ သိပ်ချောပါသည်ဆိုတာ အခုမှသိခဲ့တာမဟုတ်။ ဓာတ်ပုံ နှင့်တကွ ကြားသိမြင်ခဲ့ရသည်။ ရက်စက်သလောက် ပြတ်သား ပါသည်ဆိုတာလည်း အခု နဖူးတွေဒူးတွေ။

ဒါကို မင်း ဘာတွေဖြစ်ချင်နေတာလဲ ကောင်း။ မင်းနှလုံး သားက သူ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်ဆင်းဖို့မဟုတ်ဘူးလို့ အတန်တန် သတိ ပေးနေပေမဲ့ ရင်ခုန်သံက အရိုင်းဆန်သော မြင်းတစ်ကောင်လို ကခုန်ပေါက်ဆဲ။

တွေ့စကတည်းက ဖြူဝင်းမွတ်သော မျက်နှာပေါ်မှ

မျက်တောင်ထူကော့ကော့တွေ၊ တင်းခနဲ စေ့ပိတ်သောအခါ မျဉ်းတစ်ကြောင်းတန်းပစ်လိုက်သလို နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေ ကြောင့် ရင်အုန်မြန်ခဲ့ရတာဆိုလျှင် သူမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတိုင်း ကောင်းက အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သူလို ဖြစ်သွားရတာ ခဏခဏ

“တို့က လူတွေကို မယုံကြည်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျေးဇူး တင်မခံချင်ဘူး၊ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပေမဲ့ ရင်ထဲသိမ်းမထား တတ်တာ အကျင့်ပါနေလို့”

စကားသံလည်း ပြတ်သည်။ ကားကလည်း ဝင်းအကြီး ကြီးထဲ ချိုးကွေ့ဝင်သွားပြီးမှ တစ်ထပ်တိုက်ပုပုလေးရှေ့မှာ ရပ်သည်။ ရှေ့ဘက် မျက်နှာစာတစ်ခုလုံးက စက်ရုံအကြီးစားကြီး ဖြစ်ပြီး လွှစက်သံတွေ၊ လူသံသူသံတွေနှင့် ရွပ်ထွေးနေသလောက် စက်ရုံကြီး ကျော်သွားတာနဲ့ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သွား၏။ သူမက ကားစက်မသတ်ဘဲ တံခါးဖွင့်ဆင်းသွားရင်း...

“ဒီမှာ လိပ်စာကဒါ၊ တို့အမြဲပြနေကျ ဝပ်ရှောလေး ဖုန်းလည်း လှမ်းဆက်ပေးထားမယ်”

ကဒ်အဖြူလေး လှမ်းပေးပြီး...

“ဒါ နာနီအတွက် ဘောက်ဆူး”

ခေါက်ချိုးရာမထင်သော ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်က ဆားမောင်းသူရဲ့ ကူရှင်ပေါ် ပျတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာ၏။ သူမက ကောင်း ယစ်မှူးစေမည့် အပြုံးမျိုးနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း...

“ဥတ်လပ်(ခံ) နာနီ”

ကျောခိုင်းထွက်သွားပုံက နောက်မှာကျန်ခဲ့သူ ဘာဖြစ် နေ့နံရံစိတ်မဝင်စားခြင်း ခြေလှမ်းတွေနှင့်။

“မင်းနှလုံးသားကို မာသွားအောင် သံမဏိရည်စိမ်သွား၊ ခွန်ဆိုတဲ့ သူနှလုံးသားက အသက်ရှင်ဖို့အတွက်ပဲ ရင်ခုန်တာ၊ ရင်ခုန်ဖို့ ရှင်သန်နေတာမဟုတ်ဘူး”

လေးလေးရဲ့ ဩဝါဒက သွေးထွက်အောင် မှန်လွန်း သည်။ လှတာမြင်တိုင်း သူ ရင်မခုန်တတ်ခဲ့ပေမဲ့ အချစ်ဟာ အလှတရားနှင့် ဘယ်လိုဆက်နွှယ်နေသလဲ ကောင်း မသိခဲ့။ ကောင်း သိခဲ့တာက ဦးဦးသက္ကထမှ ကြားခဲ့ဖူးသော မွန်းဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကြောင့် ရင်ခုန်သံ မြန်ခဲ့ပါသည်ဆိုလျှင်...

“ငါပေးတဲ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်လုပ် လူကောင်း”

လူတော်ကို မင်းနောက် မထည့်ပေးချင်ဘူး”

တာဝန်ဆိုတာ သတိရတော့ ရှေ့ဆက်ရန်လမ်းစ မမြင်
သည့် အနာဂတ်ထဲ အရှည်ကြီးတွေးပြီး အကြာကြီးလွမ်းချင်သော
ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုက ဘာလိုလို။

■ ■ ■

အခန်း (၁၁)

“ဒီပစ္စည်းတွေကို မီးခံသေတ္တာထဲ အစုလိုက်အပြုံလိုက်
ထည့်သွားရလောက်အောင် သက္ကမည့်ဘူး လူကောင်း၊ မင်းက
သက္ကနဲ့ အနီးဆုံးလူဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သက္ကရဲ့
လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေအကြောင်း”

လေးလေးပြောသော စကားတွေ ပြန်ကြားယောင်တော့
ရှေ့မှ မီးခံသေတ္တာကြီးကိုကြည့်ကာ ကောင်း တွေ့တွေကြီး ရပ်နေ
မိသည်။ ဒီပုံဒီအတိုင်းဆို မွန်းရဲ့အခန်းထဲ သူဝင်လာတာ အချည်းနှီး
ဖြစ်ပြီလား။

အခန်းအလယ်တည့်တည့်မှာ ခါးထောက်ရပ်ရင်း ကောင်း

က တစ်ခန်းလုံး ဝေကြည့်သည်။ ကြိတ်သားဖန်နစ်ချာစက်ရုံ ထူထောင်ထားသူမို့ တစ်ခန်းလုံးရှိ ပရိဘောဂတွေက ကြိတ်သား တွေချည်းပဲ။ ထူးဆန်းတာက ကာလာတိုင်းဟာ အဖြူရောင်မို့ အခန်းထဲဝင်တာနှင့် သန့်စင်ကြည်လင်ခြင်းကို ခံစားစေတာ အမှန်။ အဖြူရောင် တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ပေါ်မှာ မွေယာအထူကြီး တစ်ထပ်ခင်းထားသည်။ ထိုပေါ်မှာ အဖြူပေါ် ရွှေရောင်ဖောက် သော အိပ်ရာခင်းနှင့် ခေါင်းအုံးတွေ၊ ဖက်လုံးတွေက အားလုံး နေသားတကျ။ ဘဲဥပုံမှန်နှင့် မှန်တင်ခုံကလည်း အဖြူရောင်။ လူတစ်ရပ်ကျော်မြင့်သည့် သုံးခန်းတွဲ ဗီရိုကြီးကလည်း အဖြူ ရောင်။

ခုတင်ခေါင်းရင်း အကန့်လေးထဲ၌ ထည့်ထားသော အဖြူ ရောင် ဖိုတိုစတင်း(နီ)လေးထဲမှာလည်း သူမက ဂါဇ်အဖြူရောင် ဝတ်ကာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး အားပါးတရ ရယ်နေသည်။ ကောင်းကင် ထိုဓာတ်ပုံကို မှောက်ချပစ်ရင်း စိတ်ထဲ မလုံမလဲရှိတာ နှင့်...

“ဆောရီး မွန်း”

တောင်းပန်လိုက်သေးသည်။ သူမအခန်းထဲ သူ ဒီလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်နေပုံကို မွန်း သိခဲ့လျှင် အခုလိုရယ်မောနိုင်ပါ့ မလား။

မွန်းကျပ်သောစိတ်ဖြင့် ဓာတ်ပုံကို ကျောခိုင်းပစ်သည်။ ခုတင်ဘေးချထားသော မီးခံသေတ္တာဆီ အကြည့်ရောက်တော့ သူစုံစမ်းထားသည့် သူမရဲ့ အထင်ကရ အချက်အလက်တွေက မှတ်ဉာဏ်ထဲ အစီအရိပ်ပေါ်လာ၏။

“မီးခံသေတ္တာရဲ့ လျှို့ဝှက်နံပါတ်ကို တချို့က မွေးနေ့အစွဲ ပြုပြီး မှတ်တယ်၊ တချို့က သူတို့ရဲ့ လပ်ကီးနံပါတ်ပေါ့၊ တချို့က ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးသူရဲ့ အရေးအပါဆုံးနံပါတ်တွေနဲ့ မှတ်တယ်၊ အဲ ငါ့လိုလူမျိုးကျတော့ နာမည်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံးကို မြန်မာနေ့နံ ရဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေနဲ့ မှတ်တာမျိုး”

“ဒါဆို ဦးဦးသက္ကဆိုတော့ တိကေပေါ့၊ တိက စနေနံ နံပါတ် ၇၊ ကေက တနင်္လာနံ နံပါတ် ၂၊ အဲဒီလို ဟုတ်တယ် မလား”

ကောင်းကင် လက်ဖျစ်တတွတ်အတွင်း တွက်ပြတုန်းက

ဦးဦးမှာ သဘောတကျရယ်ရင်း...

“မင်းကြောင့် ငါ့မီးခံသေတ္တာနံပါတ် ပြောင်းရတော့မယ် နဲ့တူတယ်”

ကောင်းက ဗျက်ဝန်းစုံမှိတ်ရင်း မွန်းရဲ့မွေးနေ့အတိုင်း အမှတ်စဉ်လှည့်ကြည့်သည်။ အခြေအနေက ထူးခြားမလား။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ နှောင်းမွေးနေ့။ တံခါးကမပွင့်နှင့် နောက်ဆုံး ဦးဦးပေးခဲ့သော နည်းအတိုင်း ဂဏန်းတွေကို လှည့်ပြီးကစားမှ ကလစ်ခနဲ အသံပေး သံနှင့်အတူ မီးခံသေတ္တာ ပွင့်သွားပြီ။

အတွင်းမှာ ငွေအုပ်တွေနှင့် စာရွက်စာတမ်းတချို့။ သူက အိတ်အညှိတွေနှင့် ထည့်ထားသော စာရွက်တွေကို ဦးစားပေးကြည့် သည်။ သူလိုချင်သောအရာတွေ ဘာမှမတွေ့ရ။

အိမ်ခြံမြေပိုင်ဆိုင်မှုတွေ၊ ဒေါ်မင်းနွဲ့မှ မြေးဖြစ်သူထံ လုပ်ငန်း တရားဝင်လွှဲပြောင်းပေးသော စာချုပ်နှင့် တခြားလုပ်ငန်း နှင့် ပတ်သက်သမျှတွေသာ။ ကောင်းက စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် မီးခံ သေတ္တာကြီးဖွင့်ကာ ဒီတိုင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချရုံရှိသေး...

“နာနီ”

ရုတ်တရက် ခေါ်သံကြောင့် လူက ဆတ်ခနဲ ဖင်ကြွသွား သည်။

“နာနီ...ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိပါဘူး၊ ခြံထဲမှာလည်း မတွေ့ဘူး၊ နာနီ ပလီ(စ်)၊ တို့အတွက် ဂျူ(စ်)တစ်ခွက်လောက် ပျော်ပေးထားပါ”

အသံက အောက်ထပ်စဉ့်ခန်းကနေ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်း ရှိရာဆီ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးလာပြီ။ ကောင်းကားထဲရော ခေါင်းထဲ မှာပါ အန္တရာယ် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံက ဆူဆူညံညံ။ ကောင်းက သတိထားရင်း မီးခံသေတ္တာကို ပြန်ပိတ်သည်။ ဆတ်ခနဲ ထရပ်တော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားဟာ နာနီစတိုင် မဟုတ် တော့။

စွပ်ကျယ်နှင့် ဒူးဖုံးဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားသည့်အဖြစ်။ နေ့လည်နေ့ခင်းဆို မွန်းက အိမ်ပြန်လာလေ့မရှိတာ သေချာနေပြီး ဒီနေ့မှ...

“ဟဲ့လို”

မွန်းရဲ့ ဖုန်းထူးသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်လာ သည်။

“ဟုတ်တယ် သင်း၊ ကပ်စတစ်မာတွေ မှာတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်နီချည်းပဲနော်၊ ဗီရီသုံးလုံးစလုံးက အင်း... လွတ်လိုက်လေ၊ အောက်ဒိုးတစ်ဖွဲ့လုံးပေါ့၊ သူတို့မှာတာက များတယ်၊ ကွန်ပျူတာ တောဘဲ(လ်)ချည်း အလုံးတစ်ရာတဲ့၊ အင်း... အင်တာနက်ဆိုင်လေ၊ အေးလေ ဒစ်စကောင့်ကို သင်း ကြည့်လုပ် ပေးလိုက်ပါ”

ဖုန်းပြောသံနှင့်အတူ ကြည့်နေရင်းမှ အခန်းတံခါးရဲ့ လက်ကိုင်ဖုလုံးက တဖြည်းဖြည်းချင်း လည်လာသည်။ ကောင်း အတွက် ပုန်းရှောင်ရန် အချိန်အလွန်ဆုံးရမှ ငါးစက္ကန့်။

“အင်း...တို့ အခုအိမ်ရောက်နေတယ်”

မွန်းက အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ခြေချသည်။ လက်ကိုင်လာသော အညှို့ရောင်လက်ကိုင်အိတ်ကို ခုတင်ပေါ် ပစ်တင်ရင်း...

“ရေချိုးမလို့လေ၊ လမ်းပေါ်မှာချည်းပဲဆိုတော့ အသားမှာ ဖုံတွေကပ်နေသလို ခံစားနေရလို့၊ အိုခေ...သင်း၊ တို့ တစ်နာရီ အတွင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဖုန်းပြောခြင်းကို လက်စသတ်ပြီး မွန်းက အခန်းဝဆီ

လျှောက်သွားကာ...

“နာနီ”

တစ်ချက်လှမ်းအော်ပေမဲ့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်တိတ်ဆိတ် ဆိတ်။

“အိမ်တံခါးကြီးဖွင့်ပြီး ဒီနာနီ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေ ပါလိမ့်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ခြံတံခါးသော့ သော့ခတ်ထားပေလို့”

ကျောလယ်ထိရှည်သော ဆံပင်တွေကို မွန်းက ကျား ပါးစပ်ကြီးနှင့် ခေါက်ချိုးညှပ်တင်သည်။ အချိန်မရှိတော့တာမို့ ရေချိုးခန်းထဲက ရေကန်ထဲ ရေဖွင့်ချပြီးမှ တာဝါတစ်ထည်ယူကာ အင်္ကျီကြယ်သီးတွေဖြုတ်ရင်း အခန်းထောင့်က စီဒီကို ရိုမတ်(တ်)နှင့် ပလေးလုပ်၏။

ဘောက်(စ်)တွေကြားက အသံအားပြင်းပြင်း၊ ခံစားချက် ပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်ပေါ်လာသော ဖြူဖြူကျော်သိန်းရဲ့ သီချင်းထဲမှာ စီးပျောရင်း...

မွန်း ရေချိုးရန် အသင့်ဖြစ်လေပြီ။

■ ■ ■

အခန်း (၁၂)

မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အသက်တဝကြီး ရှူသွင်းသည်အထိ ရင်ထဲမှာ အမောကမပြေ။ ရင်ခုန်သံက တခိုင်းခိုင်းဆောင့်မြည်တုန်း။ ပူနွေးဆူပွက်သော သွေးတို့သည် အရေပြားအောက်မှ တဆစ်ဆစ် ထိုးဆောင့်နေတာက အပေါ်သို့ ထိုးထွက်တော့မတတ်။ ကြည့်လေ ရာတိုင်း မြင်နေရတာက သူမရဲ့ ပကတိအလှတရားများ။

ကောင်းကင် ဒုတိယအကြိမ် မျက်ဝန်းကို ထပ်မံမှိတ်ချကာ လိုက်ကာနောက်မှ ခြေဖျားထောက်ပြီး ထွက်သည်။ မှန်ချပ်အပြည့် ကာထားသော ခန်းဆီးထူထူကြီးတွေက သူ့ကို အခက်အခဲက လွတ်မြောက်စေမယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးဖူးခဲ့။

ကောင်းကင် ရေသံသဲ့သဲ့ကို အသာနားစွင့်ရင်း သီချင်းသံ နှင့်ရောကာ အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ ထို့နောက် သူက အခန်း ဆီ ဒုန်းစိုင်းပြေးရင်း ကိုယ့်အခန်းထဲရောက်မှ တံခါးကို ကျောမှီ ကာ အသက်ဝဝရှူမိသည့်အဖြစ်။ သူ့ခုတင်ပေါ်က အသင့်ပြင်ဆင် ထားပြီးသား ဂါဝန်ရှည်ကြီးရှိသည်။

ထိုဂါဝန်ကိုယူပြီး နောက်ဖစ်ဆွဲကာ ခေါင်းမှစွပ်ချရုံဖြင့် ကောင်းဟာ ဖရိုဖရဲ နာနီအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားပြီးသား။ အလွန် မုန်းသော နှုတ်ခမ်းနီရဲကြီးကို နှုတ်ခမ်းပေါ် နှစ်ချက်လောက် ဆွဲကာ မျက်တောင်တုကို မြန်မြန်တပ်ရသည်။ ရေမြုပ်ကို ရေဆွတ် ပြီး တူးဝေးကိတ်ကို တို့ကာ မျက်နှာအနံ့ လိမ်းခြယ်ပုံက စိတ်မရှည် သလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်။

“မင်း မိန်းမအသွင် ပြောင်းချင်ရင် အဓိကကာကွယ်ရ မှာ လည်ပင်းကွ၊ ငါတို့က လည်လှုပ်ကြီးတယ်၊ အေး...အဲဒါ ပြီးရင်တော့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ မျက်လုံးကို အဓိကထားခြယ်၊ မျက်နှာက တော့ တူးဝေးကို ထူထူလေးဖို့ရင် ရှိပြီ”

သူ့ကို ဆရာကြီးလုပ်ကာ ပို့ချသော လူတော့အား အဲဒီ

တုန်းက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဆေးကြည့်နေခဲ့ရတာ။ လူတော်
ကတော့ နည်းနည်းကူညီပြီး များများဆရာအခေါ်ခံချင်သော အထာ
ရှိသူဖို့...

“တော်ရင် တော်တယ်လို့ ဖွင့်ချီးကျူးစမ်း လူကောင်း။
မင်းမသိသေးတာမှန်သမျှ ငါသိနေသေးတယ်၊ မင်းမလုပ်ရဲတာ
ငါလုပ်ရဲတယ်၊ အဲဒါကြောင့် လေးလေးက လူတော်လို့ပေးခဲ့တာ”

“တော်ရာက ရှော်မသွားဖို့ အရေးကြီးတယ်”

သူက ပက်ခနဲ ပြန်ချေပတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြူဝင်း
ခဲ့ဖူးသော လူတော်မျက်နှာက ရဲခနဲ အရောင်ရင့်သွားပြီး...

“မင်းလည်း ကောင်းရာက ရောင်းမသွားဖို့ အရေးကြီး
တယ်”

အယူအဆ တစ်မျိုးစီနှင့် လျှောက်ခဲ့ကြသော လမ်းရဲ့
မျက်နှာမှစရာ အရပ်က ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်...

“ဒေါက်...ဒေါက် နာနီ”

အခန်းတံခါးကို လာခေါက်သည်။ အပြင်မှခေါ်သံလည်း
ကြားရသည်။ ကောင်းမှ ချက်ချင်း အတွေးမျှင်ထဲက ရုန်းထွက်

လာ...

“ရှင်...မွန်း”

နှုတ်မှ ထူးလည်းထူး ခြေရာလက်ရာမပျက်ထားသော
တစ်ခန်းလုံး ဆုတ်အကဲခတ်ပြီးမှ တံခါးပြေးဖွင့်တော့ အခန်းဝမှာ
မွန်း။ ယန်းရောင် သဘက်တစ်ထည်နှင့် ဆံပင်တွေအားလုံးသိမ်းပြီး
ပေါင်းထားသဖြင့် စိမ်းညိုညိုမျက်ခုံးနှင့် မျက်တောင်ကော့တွေက
ရေချိုးပြီးစ အသားအရည်ပေါ် လတ်ဆတ်စွာ တင်ကျန်ခဲ့သည်။
နုမွတ်နီမြန်းသော ပါးပြင်တွေက ယန်းသွေးရောင်ထနေ၏။

အသက်ရှူအသွင်းမှာ ရင်တစ်ခုလုံး သင်းသွားစေသည့်
မွေးရနံ့များနှင့် သူမက တခြမ်းစောင်း ကြိုးချည်ဂါဝန်ကလည်း
ဒူးပုံးရုံသာသာနှင့်။

“ကောင်း ဘာကူညီရမလဲဟင် မွန်း”

“တို့မေးတာကို အမှန်အတိုင်းဖြေပါ”

“ဟုတ်...မေးပါရှင်”

တမင်တကာကို ခေါင်းညိတ်ဒူးညှိတ်ပြီး ပြောသံက
တလေးတစားနှင့်။

“တို့အခန်းထဲ နာနီ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

ရင်ထဲ ဒီန်းခနဲမြည်သွားသည်။ မျက်နှာမပျက်စေ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးနေသည့်ကြားမှ အဖြေက ချက်ချင်းထွက် မလာဘဲ...

“ဟို...ကောင်းက ပန်းအိုးထိုးပေးမလို့ ဝင်ကြည့်တာ ပါ”

“ပန်းအိုးထိုးမလို့”

မျက်နှာကို ကုပ်ချီထားပေမဲ့ ချောမွေ့သော မျက်နှာကလေး က အရပ်ဆိုးမသွား။ ကောင်းက သွက်သွက်လက်လက်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြတာ...

“ဂျက်စတင်က ပြောတယ်၊ မွန်းက နှင်းဆီပန်း သိပ်ကြိုက်တာတဲ့၊ အဲဒါ ရုံးကပြန်လာရင် အမောပြေသွားအောင် ပန်းအိုးထိုးပေးမယ်ဆိုပြီး ပန်းအိုးရှိမရှိ ဝင်ကြည့်တာ၊ ကြည့်နေရင်း ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်လာလို့ အခန်းထဲလာလှဲနေတာ၊ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဟို မွန်းက အခန်းထဲဝင်တာ မကြိုက်ဘူးနဲ့တူတယ်”

မွန်းကို ကိုယ်ကို ရှေ့ယိုယိုလေးရပ်ကာ မျက်နှာရိပ်ကို အကဲခတ်ရင်း မေးနေတဲ့ နာနီကြောင့် သက်ပြင်းရှိုက်ကာ မျက်နှာ ကြော လျှော့ပစ်ရင်း...

“မကြိုက်ဘူး ပြောပြန်ရင်လည်း ကြီးကျယ်ရာကျမယ်၊ ကြိုက်ပါတယ်လို့ ခွင့်ပြုရအောင်လည်း နာနီနဲ့တို့ကြားက ရင်းနှီးမှု ဆိုတာ မပြောပလောက်သေးတော့ ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေတော့၊ နောက်တစ်ခါဆို တို့ခွင့်ပြုချက်ယူပြီးမှ ဝင်ပါ”

“ဟုတ်...မွန်း၊ ဟို ကောင်း အခန်းထဲရောက်တာကို မွန်း ဘယ်ကဘယ်လို”

“ဒါ နာနီပစ္စည်းမဟုတ်လား”

မျက်စိရှေ့ ရောက်လာတာက သူ့ရဲ့ အနက်ရောင် NOKIA ဖုန်းပြားပြားလေး။ သွားပါပြီဆိုသော အသံနှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ သူ့မျက်လုံးပြူးသွားတာ ဘယ်နှစကလောက် ကျယ်သွားသလဲ မသိ။

“ဒါ ကောင်းရဲ့ဖုန်း၊ မေ့ကျန်ခဲ့တာနဲ့တူပါရဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဖုန်းဝင်ထားတယ်၊ နာနီရွှေကောင်း”

ရဲ့ အစ်ကိုတဲ့၊ ရှင်ပြန်ခေါ်လိုက်ဦး”

ဒါ လူတော်မှတစ်ပါး တခြားလူမဖြစ်နိုင်ဆိုတာ သူသိပြီး သား။ ကောင်းက ယောင်မှားမှားနှင့် ခေါင်းညိတ်တော့ သူမက မထူးဆန်းစွာ ပြုံးပြရင်း...

“တို့တောင်းထားတာ ရောက်မလာသေးဘူးနော် နာနီ”

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ မွှန်း”

“အဟွန်း... နာနီမေးသံကြီးကလည်း တကယ့်မင်းသမီးနဲ့ ပြောနေတဲ့အတိုင်း”

သူမဟာသူမ မှတ်ချက်ချပြီး လက်ခနဲ ထပ်ရယ်ပြတော့ ထိုအပြုံး၊ ထိုအရယ်မှာ သူ့ရင်ခွန်နှုန်းတွေ တဖန်မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ မွှန်းက ဘယ်အချိန်ကတည်းက လက်ကြားထဲ ညှပ်ယူလာမှန်းမသိသော တစ်ထောင်တန် အသစ်စက်စက်အား လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြားညှပ်ပြီး သူ့မျက်နှာရှေ့ ထိုးပေးကာ...

“အောရင့်(ရှ်)ဂျူ(စ်)တစ်ခွက်လောက် တောင်းဆိုတဲ့အတွက် ဒါ နာနီအတွက် ဘောက်ဆူး”

“ပေးစရာမလိုပါဘူး”

ကောင်းက ပိုက်ဆံကို လက်ညှိုးနှင့် ဘာသာတွန်းဖယ်ရင်း...

“ဒီက စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးမှာ”

“အဲဒီစေတနာကို ဝယ်တယ်သဘောထား”

တစ်ထောင်တန် အတောင့်လိုက်လေးအား ဂါဝန်နားအိတ်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော ကျောပြင်လှလှလေးမှ နီရဲနုထွေးသော ဖနောင့်လုံးလုံးလေးအထိ ကောင်း အကြည့်တွေ ပိုက်စိပ်တိုက် ပြေးသွားရင်း...

“ဒီရင်မှာ မင်းအတွက် ပေးစရာက စေတနာတစ်ခုတည်းလို့ ထင်နေတာလား”

■ ■ ■

အခန်း (၁၃)

“တိတိမွန်း အစောကြီးပြန်လာတယ်ဗျ”

ခြံထဲ ကားကွေ့ဝင်လာသံ ကြားသည်။ ပေါ်တီကိုအောက် ရပ်လိုက်သံလည်း ကြားသည်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းက ချက်ချင်း လှည့်မကြည့်အား ယန်းအိုးထဲသို့ ဘေးမှူး ပလပ်စတစ်တွေခွာကာ အပင်ပေါက်လေးကို စနစ်တကျ ထည့်သည်။ ပြီးမှ မြေဆွေးနှင့် ဓာတ်မြေဩဇာရောသော မြေကို သံပြားလေးနှင့် ခပ်ကာ ဘေးပတ် ပတ်လည်ကို ဖို့သည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ လည်ပင်းမှ ခြေဖျားအထိ ဖုံးတဲ့ ဂါဝန်အညို ရောင် ဝတ်ထားပြီးသားဖို့ မွန်း ပြန်လာလည်း ထူး၍ခြယ်သစရာ

မလို။

“ကောင်းကောင်း”

“ဟင်”

မော့မကြည့်စတမ်း ထူးတော့ ဂျက်စတင်က သူ့ပခုံးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရင်း...

“ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦးဗျ”

“ခဏလေးပါ၊ ဒီမှာ...ငါ”

“တိတိမွန်းလက်မှာ ပတ်တီးကြီးနဲ့ဗျ”

ရင်ထဲ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကွယ်နေသော ယန်းတွေ ကြားမှ ခါးဆန့်လည်ပင်းရှည်ကြည့်တော့ ကားပေါ်မှ မနိုင်မနင်း တွဲချလာရသော သင်းနှင့် သူ့ရဲ့မွန်း။

“ဟုတ်တယ်ဗျ...ခြေထောက်မှာရောပဲ”

နေရာကမခွာဘဲ မြင်သမျှပြောနေသော ဂျက်စတင်အနားမှ သူပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ယန်းအိုးတွေ တန်းစီတင်ထားသော အုတ် ဘောင်ကို ဂါဝန်စကြီး ခုန်ကျော်တာ လွှားခနဲ။ ပေါ်တီကိုဆီ ခြေချမိတာနဲ့ ကားခေါင်းကို ပတ်ပြီး သူ့ခြေလှမ်းကျွဲကြီးတွေနှင့်

သူမတို့အနားဆီ ရောက်သွားသည်။

“အမလေး...ရွှေကောင်းရောက်လာလို့ တော်သေးတာ ပေါ့၊ ဒီမှာ သင်းက လှမ်းခေါ်တော့မလို့”

သင်းပခုံးပေါ် သိုင်းဖက်ထားသော မွန်းရဲ့လက်ကို သူက လွှဲပြောင်းယူရင်း...

“ကောင်းပခုံးကိုဖက်ပြီး ထိန်းထား”

ပြောလည်းပြော သူ့လက်တစ်ဖက်က သူမခါးကျဉ်ကျဉ် လေးဆီ သိမ်းပွေ့တော့ မွန်းတစ်ကိုယ်လုံးက သူ့ရင်ခွင်ဆီ ပစ်စလတ်ခတ် ခိုခွဲလာသည်။ ညာဘက်လက်ဖျံတစ်လျှောက် လည်း ပတ်တီးအပွေးသား၊ ညာဘက်ခြေခုံနှင့် ခြေကျင်းဝတ်က လည်း ပတ်တီး အပွေးသားနှင့် ခြေချမရအောင် နာကျင်ဟန်ရှိသည့် သူမက တစ်ခါရွှေလျှားတိုင်း တစ်ခါ မျက်နှာလေး မဲ့မဲ့ကျသွား၏။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ သင်း”

“ကြိတ်သားပြား လွတ်ကျတာလေ၊ မမ လှမ်းမဖမ်းရင် အလုပ်သမားကောင်လေးရဲ့ ခြေထောက်ပေါ် တည့်တည့်ကျမှာ”

“တိတိမွန်း လှမ်းဖမ်းတော့ အခု တိတိမွန်း နာရပြီပေါ့”

“အရေးထဲ ဂျက်စတင်ရယ်”

အနားလာပြီး ဝေဖန်တဲ့ ဂျက်စတင်စကားက မှန်နေတာ မို့ မွန်းက နာကျင်မှုကြားမှ ယဲ့ယဲ့ပြီးရင်းပြောတော့...

“တိတိမွန်း ပြုံးနေနိုင်တယ်၊ ဒါဆို မနာဘူးပေါ့”

“အေးပါ...အ”

သတိလက်လွတ်ဖြင့် ညာခြေကို အေးပြုတာနှင့် အသည်း ခိုက်သော ဝေဒနာက နှလုံးသားဆီ ပြင်းစွာထိုးဖောက်သည်။

“အ...အား”

“ရရဲလား မမ”

“အား...နာလိုက်တာ”

ဆက်လည်း မရွေ့နိုင်၊ နေရာမှာတင် ခြေထောက်လေးမ ပြီး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် အော်နေပေမဲ့ အသံအကျယ်ကြီးတော့ မထွက်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာကာ မျက်တောင်များမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ စိုစွတ်လာတဲ့အထိ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို စေ့စေ့ဖိတ်ပြီး ဝေဒနာကို တင်းခံနေသည့် သူမအား ကောင်း မကြည့်ရက်တော့။ နာကျင်

မှုကြောင့် နှာသီးဖျားတွေပါ ရဲတတ်ကာ ပါးပြင်က သွေးကြောစိမ်း
တွေပါ တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါနေခြင်းအား ကောင်းက အသံတိတ်
ငေးကြည့်နေပြီးမှ...

“ဆောရီး...မွန်း”

တောင်းပန်စကား မဆီမဆိုင် ထွက်လာတာကြောင့်
မွန်းက နာနီထံ ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်သည်။ သို့ပေမဲ့ အကြည့်က
ကြည့်လိုရာမရောက်ဘဲ လူက လေဟာနယ်ထဲ မြောက်တက်သွား
သလိုဖြစ်သွားကာ...

“အမေ့”

မွန်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားတာက တိမ်တစ်အုပ်
လိုက် ထမ်းပြေးတမ်း ကစားနေသော ကောင်းကင်။ ပြီးတော့
တဒုတ်ဒုတ် သွေးတိုးသံကြားနေရသော ရင်ဘတ်ကျယ်ကြီးနှင့်
သူမကို အပြုံးနှင့် ငဲ့ကြည့်လာသော နာနီ။

“နာနီ”

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ မွန်း၊ ကောင်းကင် သိပ်နိုင်တာမဟုတ်
ဘူး”

“အို...မနိုင်ရင် အောက်ချလိုက်ပါ၊ မတော် ထပ်ပြုတ်
ကျနေမှဖြင့်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် တားမြစ်
နေသော သူမမျက်နှာလေးကမှ သူစိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ရိုးသားခွင့်
မပေးဘဲ ညှို့ငင်ဖြားယောင်း၏။ ကောင်းကင် ရင်ခုန်စွာ အဲဒီမျက်နှာ
လေးမှ အကြည့်မလွဲနိုင်ပေမဲ့ သူမကတော့ အထိတ်ထိတ် အလန့်
လန့်နှင့်...

“နာနီ...တို့ပြောနေတယ်လေ အောက်ချပေးပါဆို”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ပြုတ်မကျပါဘူး မွန်းရဲ့၊ ကောင်းအတွား
အသက် (၈၀) ကျော်ကို ဒီလိုပဲ အမြဲပွေ့ချိုပြီး ဆေးခန်းသွားပြ
နေကျ”

“ဟေ့...တို့အသက်က ၈၀ ကျော်မှ မဟုတ်သေးတာ”

စတာတောင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံဘဲ ရင်ခွင်ထဲမှ ပြန်ရန်တွေ
သော ထူပြည့်စုထွေးသည့် နှုတ်ခမ်းသားတွေမှာ သူ့အကြည့်က
တဒဂ်ခိုတွယ်ရင်း...

“အဟွန်း...အတူတူပါပဲ”

“နာနီနော် ဘာတူတာလဲ”

“ဪ...မွန်းကလည်း အသက်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလေးချိန်ကို ပြောတာ၊ ကောင်းအတွားက ပေါင် ၈၀”

“အံ့မယ်...ဒီက ၁၀၄ ပေါင်ပါနော်”

“ဟုတ်လား...ဒါဆို ကောင်းအတွား အတိုင်းအထွာက ၃၄၊ ၃၂၊ ၃၈ လား မသိဘူး”

“ဟွန်း...တို့က ၃၄၊ ၂၂၊ ၃၆”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒါဆို ကောင်းထက် တစ်လက်မပိုကြီးတယ်”

“ဘာကြီးတာလဲ”

ဓမ္မယာပေါ် သာသာလေး ချပေးတာတောင် မေးခွန်းထုတ်ပုံက ချက်ချင်း ခုန်ထတော့မဲ့အတိုင်း။ ကောင်းက သွားစွယ်ချွန်ချွန် တွေပေါ်အောင် ရယ်ပြီး...

“နားရွက်ကို ပြောတာ”

မဆီမဆိုင်လို့ ရေရွတ်ရင်း မျက်စောင်းရွယ်ပေမဲ့ တကယ်တမ်း မျက်စောင်းထိုးတဲ့ဆီ မရောက်လိုက်။ ဝေဒနာကြားထဲမှ

စထင်မှတ်ဘဲ ခင်မင်မှု တိုးသွားသလို အရင်လို မစိမ်းသက်တော့သလို။ သလိုလိုများထဲမှာ သူ့အရယ်၊ သူ့အပြုံးနှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသည့် တိုက်ဆိုင်မှုတွေထဲမှာ မွန်း ပျော်မွေ့နေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

နာနီက တကယ်ခင်စရာကောင်းတဲ့သူ ဆိုတာတော့ မွန်းမငြင်းနိုင်ခဲ့ပါ။

■ ■ ■

အခန်း (၁၄)

“မာမိ ဖုန်းမဆက်လည်း သားက ဝမ်းမနည်းပါဘူး
တိတိမွန်းရဲ့၊ ကလေးဆိုပြီး လာနှစ်သိမ့်မနေပါနဲ့”

“အဲမယ်”

မွန်းက မွေယာပေါ် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်ကာ ကျောမှီ
ထားရင်း လူကြီးစကား လာပြောနေသော ဂျက်စတင်အား
မျက်စောင်းရွယ်သည်။ အဖြူရောင်ရှပ်၊ နက်ပြာရောင် စတိုင်ပင်(နီ)
နှင့် နက်ပြာရောင် နက်(ခဲ)တိုင်၊ ထိုပေါ်မှထပ်၍ နက်ပြာရောင်
ဝှေ့(စ်)ကုတ်ဝတ်ရတာ ဂျက်စတင်တို့ ကျောင်းယူနီဖောင်းပင်။

“ဟုတ်တယ် တိတိမွန်း၊ သားတကယ်ပြောတာ၊ နာနီနဲ့

နေရတာ မာမိနဲ့နေရတာထက် ပိုပျော်စရာကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်”

မွန်းက ပြုံးစေ့နဲ့ နောက်တာပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မိုးလင်း
မိုးချုပ် မွန်းဟာ ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိမနေခဲ့တာ မနေ့ကအထိ။ ကိုယ့်စက်ရုံ
မှာ သူဌေးလည်းကိုယ်။ ဒီဇိုင်နာလည်း ကိုယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ
စာရေးမဖြစ်သွားတာမျိုးလည်း ရှိသေးသည်။ အလုပ်သမားတွေရဲ့
‘ဖွဲ့စည်းပုံကလည်း အဘွားလက်ထက်ကတည်းက အလုပ်ရှင်နှင့်
လက်အောက်ငယ်သား ပုံစံမျိုးမဟုတ်ခဲ့။ အားလုံးက မိသားစုလို
မျိုးမို့ မွန်းကို လုပ်ငန်းကိစ္စတိုင်း၌ သူတို့ကူညီသလို သူတို့မိသားစု
အရေးတွင် မွန်းက အကူအညီပေးရတာမျိုးလည်းရှိ၍ ဂျက်စတင်
ရောက်ကတည်းက နာနီနှင့် ပစ်ထားသလို ဖြစ်သွားတာတော့
မွန်း ဝန်ခံရပါမည်။

အခုတော့ ဂျက်စတင်က မွန်းရှေ့မှာ ကျောင်းသွားရန်
အသင့်ပြင်ထားသော ကျောင်းဝတ်စုံလေးနှင့်။ အကွက်စေ့သော
နာနီက ကျောင်းမသွားခင် မွန်းနှင့် အပျင်းပြေစကားပြောရန်
စေလွှတ်သည်ဆိုပဲ။

ဂျက်စတင်ကတော့ သူ့နာနီအစွမ်းကို ကြွားလိုဟန်တွေက မျက်ဝန်းလေးတွေထဲထိ တလက်လက်တောက်ပနေတာကို တွေ့ရတာ။

“တကယ်ပြောတာ တီတီမွန်းရ၊ မာမိနဲ့တုန်းက တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်၊ တစ်ခါတလေ ရှော့ပင်(နီ) ထွက်နဲ့၊ ဒါပဲ ဟိုဟိုဒီဒီဆိုလည်း မပိုဘူး”

“ဟိုဟိုဒီဒီက ဘာလဲဟဲ့၊ တကတည်း နင်က လူလေး ပီမိနဲ့ စကားကျတော့ စကားဝှက်တွေ ဘာတွေ သုံးပြီးတော့”

မွန်းက မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ပြောရင်း စိတ်ထဲ အပျင်းပြေလာသလိုလို။ ပျော်လာသလိုလိုနှင့် အလုပ်မသွားရတော့တဲ့ အဖြစ်ကိုတောင် မေ့သွားတဲ့အထိ။

“တီတီမွန်းကလည်း ပိန်းလိုက်တာ”

“အဲမယ်...ငါ့ကို နင်က”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဒါလေးတောင် ဖြည့်မတွေးတတ်ဘူး၊ ကစားကွင်းတို့၊ ရေကူးကန်တို့၊ ပြီးတော့ ကရာတေးသင်ပေးတာတို့ပေါ့ဗျ”

“ကရာတေး သင်တယ်၊ ဟဲ့...သူက အဲဒါတွေပါ ဆတ်နေတာလား”

မွန်းမှာ ကြားရသမျှ အကုန် အထူးအဆန်းတွေဖြစ်နေကာ ချက်လုံးတလယ်လယ်နှင့် မေးမြန်းမဆုံး။ ဂျက်စတင်ကလည်း ခွန်း မေးသမျှ အခိုင်အမာ ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

“နာနီက အားလုံးတတ်တာ၊ ကားလည်းပြင်တတ်တယ်၊ အထိုးအခုတ် အသတ်အပုတ်လည်း တတ်တယ်၊ အလှလည်း ပြင်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့...”

“အချက်အပြုတ်လည်း တတ်တာပဲမဟုတ်လား”

ဂျက်စတင်က ခေါင်းညိတ်မလို လုပ်ပြီးမှ ပါးတွေပါ ဖုန်ခါသွားအောင် ခေါင်းယမ်းပြတာ ချက်ချင်း။ မွန်းက မျက်ခုံးတွေကို ဆတ်ခနဲ စုကွေးရင်း...

“ဒါဆို ဘရိတ်ဖက်(စ်)ဆိုပြီး ဟိုတစ်ခါ မွန်ဟင်းခါးတွေ ချက်တာရော၊ ငါပြန်လာရင်လည်း ညစာဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေ ဖြင်ထားပါတယ်၊ စားလို့လည်းကောင်းတယ်၊ အဲဒါ သူချက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ဂျက်စတင်က နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့သို့ထုတ်ရင်း ခေါင်းခါသည်။ အကြည့်တွေက မွန်းထဲ မရှိတော့ဘဲ အခန်းထောင့်တစ်နေရာဆီ စိုက်ကြည့်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေသည့်ဟန်။

သူ သတိမေ့သွားသည်။ ကောင်းကောင်းက အိမ်ချက်ဆိုသောဆိုင်ကို ခေါ်သွားပြီး တစ်လစာ ထမင်းဖိုးအဖြစ် ပိုက်ဆံတွေရှင်းထားတာ သူမှတ်မိသည်။

“မှတ်ထားနော် ဂျက်စတင်၊ ဒါတွေ ငါဝယ်တယ်လို့ မပြောရဘူး၊ ငါချက်တယ်ပဲ ပြောရမှာ နားလည်လား၊ တော်ကြာ ဒါတွေဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရသလဲဆိုပြီး မေးနေမှ ငါဖြေဖို့ခက်လိမ့်မယ်၊ မင်းပြောရမှာက ငါ အားလုံးချက်တတ်တယ်ဆိုတာပဲ”

သူ့ရှေ့မှာ ကောင်းကောင်း ခူးထောက်ပြီး သူ့ပခုံးတွေကိုင်ကာ ပြောတာ သတိရတော့ ဂျက်စတင် မျက်လုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ပြူးထွက်သွားသည်။ သွားပြီး သူတော့ တကယ်အမှားကြီးကြီး လုပ်မိပြီဆိုသော အသိက လူကို ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်စေ

သည်။

“ဟဲ့...ဒါဘယ်လဲ ဂျက်စတင်၊ ငါမေးတာ ဖြေသွားဦးလေ”

“သား ကျောင်းသွားရတော့မယ်၊ ဖယ်ရီလာချိန်နီးပြီ တိတိမွန်းရ”

“ဟယ်...လိုပါသေးတယ်”

မွန်းက နာရီလှမ်းကြည့်ပြီး ပြောတော့မှ ဂျက်စတင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဒီဘက်မျက်နှာပြန်လှည့်လာ၏။ စောစောကတော့ အပြူးအပြဲ၊ အခုတော့လည်း ရုပ်က စပ်ပြီးဖြစ်သွားကာ အပြောင်းအလဲမြန်သော ထိုကောင်လေးအား မွန်းက အံ့ဩတကြီး ငေးရုံသာ တတ်နိုင်ပါတော့သည်။ ဂျက်စတင်ကတော့ သူထိုင်သောခုံမှာ ပြန်ဖင်ချရင်း...

“အဟွန်း...ကောင်းကောင်းက ဗမာချက်၊ တရုတ်ချက်၊ ယိုးဒယား၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယားစာ အားလုံးလုပ်တတ်တာလို့ ပြောမလို့ပါ၊ သားကိုဆို တစ်နေ့တစ်နေ့ သူလုပ်ကျွေးနေတာ မရိုးနိုင်အောင်ပဲဆို တိတိမွန်းကလည်း”

ကျွဲသွားသောစကားကို ပြန်ဖာရန် သူ့ တာဝန်ရှိသည်ဟု
ဂျက်စတင်က ထင်သည်။ ကောင်းကောင်းက သူလုပ်ချင်တာမှန်
သမျှ လုပ်ပေးခဲ့သည့် ရာဇဝင်က ရှိသောကြောင့်...

“ဒါနဲ့များ ဘာဟင့်အင်းလဲ”

“အဟဲ...တီတီမွန်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြချင်လို့”

ပြောချင်ရာပြောတာက အဆီအဆါမတည့်မှန်း သိသည်။
ထို့ကြောင့် ပြောပြီးထရပ်လိုက်ကာ...

“သား ဘရိတ်ဖတ်(စ်) သွားစားတော့မယ်၊ တီတီမွန်း
မျက်နှာသစ်ပြီးပြီလား”

“အေး...မင်းအန်တီသင်း လုပ်ပေးသွားတယ်၊ အခါတိုင်း
လို မဟုတ်တော့ မျက်နှာသစ်ရတာ အားမရပါဘူး”

မွန်းက ငြီးငြီးငြူငြူလေး ပြောမိသည်။ ကိုယ်က မထနိုင်
မကြံနိုင်တဲ့အဖြစ်မို့ သင်းကပဲ အိပ်ရာပေါ်အထိ သွားတိုက်တံနှင့်
ရေစလုံကြီးယူလာကာ ဒီပေါ်မှာပဲ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးသွားခဲ့
သည်။ ကိုယ့်လက်နှင့်ကိုယ် လုပ်ရတာဆိုပေမဲ့ ဘယ်လက်ကြီးမို့
အသုံးပြုရတာ အားမရ။ စိတ်တိုင်းမကျဘဲ မျက်နှာသန့်စင်ခြင်း

အလုပ်က ပြီးဆုံးသွားခဲ့၏။

“ငါ တွိုင်းလက်ဝင်ချင်တာတို့၊ ရေချိုးချင်တာတို့ကျရင်
ရော”

မွန်းမှာ ရှေ့ရေးတွေးပြီး ပူပူပင်ပင်လေး ပြောမိတော့...

“အို...ဘာခက်တာမှတ်လို့ မမရယ်၊ ကောင်းကောင်း
ရှိနေတာပဲ၊ သူလည်း ဂျက်စတင် ကျောင်းသွားရင် ဘာအလုပ်မှ
ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ မမနားမှာပဲနေပြီး လိုအပ်တာတွေ ပြုစုဖို့
သင်း မှာခဲ့မယ်”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့ အဆင်ပြေသွားသလိုလိုနှင့်...

“မောနင်း မွန်း”

နှုတ်ဆက်သံနှင့်အတူ တံခါးလေး ဟစ်မိလုပ်ပြီး ချောင်း
လာတဲ့ နာနီ။ မွန်းက အတွေးထဲ မျောနေသူမို့ ရုတ်တရက်ကြီး
လန့်ပြီး ဖျတ်ဆဲ ကြည့်လိုက်သောအကြည့်တွေနှင့်ဖြစ်ပြီး ဂျက်စတင်
က ဝမ်းသာအားရနှင့်...

“နာနီကောင်းကောင်း မွန်းရပြီလား၊ သား ဝိုက်အရမ်းဆာ
နေပြီဗျ”

“ရပါပြီ...ရပါပြီ၊ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အားလုံးပြင်ထားပြီးသား၊ သွားစား၊ သွားစား”

“ဒါကရော”

လက်ထဲကိုင်လာသည့် ဗန်းကို ဂျက်စတင်က လက်ညှိုးထိုးမေးတော့...

“ဟယ်...ဒါက လူမမာအတွက်လေ၊ သူက ထမင်းစားခန်းထဲအထိမှ မဆင်းနိုင်တဲ့ဥစ္စာ”

ကနွဲ့ကလျှော့ပြေး မွန်းထံ လျှောက်လာတော့လည်း တကယ့် နွဲ့နွဲ့လျှလျ။

“မွန်းအကြိုက် ဆင်းဒဝ်နဲ့ ကော်ဖီခါးလေးရယ်၊ ဒါက မန္တလေး နန်းကြီးသုပ်၊ မြည်းကြည့်ပါဦး၊ ကောင်းလက်ရာ ခံတွင်းမှတွေ့ရဲ့လားလို့”

ခုတင်ပေါ် စားပွဲခင်းပြီး တစ်ခါတည်း မွန်းရှေ့ အစားအသောက်တွေ ရောက်လာပုံက လေတိုက်သွားသလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်နှင့်။ ဒါတင် အားမရသေးဘဲ နန်းကြီးသုပ်ကို မွေနှောက်ပြီး တစ်လှုပ်စာအတွက် တူနှင့်ညှပ်ကာ ဇွန်းပေါ် တင်ပေးထားသေး

သည်။ ဂျက်စတင်ကတော့ ဇက်ကလေးပုကာ ပါးစပ်လက်ဝါးနှင့် အုပ်၍ တခါခါကျိတ်ရယ်တော့ ရွှေကောင်းက ရပ်တည်ကြီးနဲ့...

“ဘာရယ်တာလဲ သွား”

လှည့်ဟောက်တော့ မွန်းဘက် ပြန်လှည့်လာတော့ အသံဓထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းက လှုပ်စိစိနှင့် ဘာတွေရေရွတ်နေမှန်းမသိ။ ထိုပုံစံကိုကြည့်ပြီး မွန်းက ကျိတ်ပြီးရကာ သူ့ကို ခင်မင်စိတ်ဝင်သွားရတာတော့ အမှန်။ ဒါပေမဲ့ စကားပုံတောင် ရှိသေးတာပဲ အားလည်းနာတယ်။ ခင်လည်းခင်တယ်ဆိုတာမျိုး။

“အို...ဘာအားနာစရာရှိလဲ မမမွန်းရဲ့၊ မိန်းမချင်းပဲ”

သင်းက အဲဒီလို အားပေးသွားပေမဲ့ မိန်းမချင်းဆိုတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်အတွင်းရေးတွေ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်ခိုင်းပြီး အားမနာရတော့ဘူးတဲ့လား။

■ ■ ■

အခန်း (၁၅)

“အားမနာရပါဘူး၊ ပေး ဒီကို”

“အို...ရပါတယ်”

“အို...ရပါဘူး”

ဟိုဘက်က ဆွဲ၊ ဒီဘက်က ဆွဲနှင့် ကြားထဲက လက်(၆) တော့မှာ အငြိမ်မနေရ။ မွန်းက အကောင်းပကတိရှိနေသေးသော ဘယ်လက်ဖြင့် လက်(၆)တော့ကို အသာပြန်ဆွဲထားရင်း...

“ဒီတိုင်းထိုင်နေရတာ ပျင်းလွန်းလို့ပါ နာနီရယ် လက်တွေက မနာတော့ပါဘူး”

“မနာပေမယ့် ကောင်းမှမကောင်းသေးတာ”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“အိုး...ဆရာဝန်ပြောတာပေါ့၊ အကင်းမသေသေးတဲ့ အတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားဖို့ မသင့်ဘူးတဲ့”

“ဟာ...ဟာ”

ခေါင်းမောကာ ရယ်တော့ မေးဖျားက အချိုင့်ရာလေး ထင်းသွားသည်။ ဆံပင်တွေက မဖြီးမသင်တိုင်းလှသည့် အခွေ အလိမ်ကို ဘီးကုတ်လေးနှင့် သိမ်းတင်ထားတာကြောင့် ပြည့်မွတ် ဝင်းနုနေသော မျက်နှာလေးက ထင်းထင်းလေး။ တမင် လှောင် ရယ်တာမို့ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းတွေက ပြန့်ကားဆွဲတင်းပစ်သလို အရောင်ပိုရင့်သွားပြီး ဖြူမွှေးသွယ်တန်းသော သွားတွေက လှစ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

“အဲဒီလိုပဲ ရယ်ပစ်လိုက်တော့မယ် သိလား၊ တကတည်း ကွန်ပျူတာနှိပ်တာပဲ လက်ချောင်းတွေကို အပြင်းအထန် အသုံးပြုရ မယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကောင်းက အေးအေးဆေးဆေးပဲ နားစေချင် တာ”

ရယ်မြူးရိပ် သမ်းနေသော မျက်ဝန်းတွေက ဖျတ်ခနဲ
ငြိမ်ကျသွားပြီး...

“ဟင့်အင်း...တို့မှာ အလုပ်တွေအများကြီးရှိတယ်”

“ကောင်း သိပါတယ်”

“သိရင်မတာနဲ့ ပေး”

“ဘာလို့ အဲဒီလောက်အထိ အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်
ရတာလဲ”

သူမက ချက်ချင်းပြန်မဖြေ။ ခန်းဆီးတွေ တဆုံးတဖွင့်
ထားသဖြင့် မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တိမ်တစ်အုပ်ကို
ငေးကြည့်နေ၏။ မြတ်နိုးခြင်းများစွာနှင့် ကြည့်လိုက်တိုင်း သူမ
ပါးပြင်တွေ နှမ္မတ်နေတာကို ငေးခနဲ ဖြစ်သွားပေမဲ့ အငြိုငြင်မခံရ
သည့် ကောင်းက...

“ဆော့ရိုး...မွန်းရဲ့ပါစင်နယ်ကို စွက်ဖက်သလို ဖြစ်သွား
တယ်၊ ကောင်း ဆိုလိုချင်တာက မွန်း ပင်ပန်းတာကို မကြည့်ရက်
တဲ့သဘောပါ”

“ရပါတယ်”

အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့် ပြောပေမဲ့ လန်းဆန်းခြင်းက ကင်းမဲ့နေ
သည်။ မွန်းက ကိုယ့်ထံ ရီဝေစူးစိုက်ခြင်းနှစ်ရပ်နှင့် ကြည့်တတ်
သော နာနီအား ထပ်မံပြုံးပြရင်း...

“ထင်မှာပဲနော်၊ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး အရမ်းလောဘ
ကြီးနေတယ်လို့”

“မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩတယ်၊ ဒီအရွယ် ဒီရူပါ
နဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေရတဲ့အကြောင်း”

“တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေတာကို ကြိုက်လို့၊ ပြီးတော့
တို့ယောက်ျားတွေကို မယုံလို့”

ကောင်းက ခေါင်းငုံ့ရင်း ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေရသည်။
မွန်း မယုံကြည်တဲ့ ယောက်ျားတွေက တစ်ယောက် အခုအနား
မှာရှိနေတာ သိသွားရင်ရော...

ထိုအတွေးက ကောင်းကို မလုံမလဲ ဖြစ်စေသည်။ မွန်းက
တော့ ခါးဆန့်ရင်း ဒဏ်ရာရထားသောလက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ချည်
ဖြန့်ချည်လုပ်ရင်း...

“အားလုံးသော ယောက်ျားတွေကို မဆိုလိုပေမဲ့

ယောက်ျားအများစုက အတ္တတွေ သိပ်ကြီးကြတာ တို့ကိုယ်တွေ”

ကောင်းရဲ့ ဖျတ်ခနဲ ဝင့်တက်ပြေးကပ်သွားသော မျက်လွှာ အပင့်ကြောင့် မွန်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရင်း...

“ဘာလဲ တစ်မျိုးထင်သွားပြီလား၊ တို့က ချစ်သူတောင် မထားခဲ့ပါဘူး၊ ယောက်ျားတွေကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့၊ သူတို့က ရယူလိုစိတ်များတယ်၊ အဟွန်း... အချစ်ဆိုတာကို အကြောင်းပြပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသွေးအသား၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ်သော အနာဂတ်တွေပါ ရယူသွားခဲ့တာမျိုး၊ သူတို့ပြောတဲ့ အချစ်ကို ယုံလို့ပုံခဲ့ရင်းသေချာတယ် အဲဒီမိန်းမမှာ အနာဂတ်ပျောက် သွားရောပဲ”

ပြောနေရင်းက မျက်တောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်သည်။ မျက်နှာကိုမော့ပြီး ရင်ဘတ်လေးတွေ မောက်တက်လာအောင် ပင့်သက်ရှိက်တော့ နှာသီးဖျားတွေ ရဲတွတ်နေတာ တွေ့ရ၏။ သူမ ငိုချင်နေသည်လား။ ဒါမှမဟုတ် နာကြည်းခံပြင်းခြင်းတွေ လား။ သေချာတာကတော့ ရင်ထဲရှိပြီးသား ဒဏ်ရာက လတ်ဆတ် ဆဲဆိုတာ ကောင်း သိခွင့်ရခဲ့သည်။

“အဲဒါကြောင့် တို့အနာဂတ်ကို စိတ်ကူးတွေနဲ့ မတည် ဆောက်ဘူး၊ လေကို ဆုပ်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ တခြားသူတွေလို အချစ်တွေ ရင်ခုန်သံတွေ တို့ဘဝမှာ မလိုဘူး၊ တို့မနက်ဖြန် တို့ပဲ ပိုင်တယ်”

စကားရဲ့အဆုံးသတ်မှာ နှုတ်ခမ်းတွေကို မျဉ်းဖြောင့် တစ်ကြောင်းလို တင်းနေအောင် စေတော့ မျက်ဝန်းတွေက အလိုလို အေးစက်သွား၏။ ကောင်းက တိတ်တခိုး ပင့်သက်ရှိက်ရင်း

“ဒါတွေကြောင့် အလုပ်တွေထဲပဲ နစ်မြုပ်နေခဲ့တာပေါ့”

“ဆိုပါတော့၊ တို့ဘဝ ရှင်သန်ဖို့အတွက် လုပ်ငန်းက ပထမ”

“အဲဒီ ပထမအလုပ်ထဲပဲ ကောင်းကို နည်းနည်းကူညီ ခွင့်ပေးပါ၊ စိတ်ချ... မွန်းရဲ့မနက်ဖြန်တွေကို ကောင်း လုမယူပါ ဘူး”

“အံ့မယ်... အဖြာက ရွှေမန်းပဲ”

“ကျော်ကျော်မိုလောက်တော့ လုပ်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကျော်ကျော်စိုက ဇာတ်မျိုးဇာတ်နွယ်ပဲလေ”

“ကြည့်....ဒီက အကောင်းမှတ်လို့”

လက်မောင်းရင်းကို ဖျတ်ဆွဲလှမ်းရိုက်ပြီး ရယ်တာကို
ကောင်းက မေးထောက်ရင်း ငေးနေမိတာ အကြာကြီး။ သူမကို
စေ့စေ့ကြည့်မိတိုင်း ထိန်းချုပ်မရအောင် ကဆုန်ပေါက်နေသော
ရင်ဘတ်က ဆုတောင်းသံက ကောင်း ကြားနေရသည်။ ဖြစ်ခွင့်
ရရင် ဖြစ်ချင်သည်။ မင်းရဲ့အနာဂတ်မှာ မင်းနဲ့ရေ့ဆက်ရန်....။

■ ■ ■

အခန်း (၁၆)

“အ”

ဖျတ်ခနဲ နာကျင်မှုကို ထိန်းမထားနိုင်။ စူးခနဲ ဆောင့်ထိုး
တက်လာသည့် ဝေဒနာသည် ခြေကျင်းဝတ်မှ ခြေထောက်အပေါ်
ပိုင်းဆီ တစ်ရှိန်ထိုး။

“အား”

နီးစပ်ရာကို လှမ်းထိန်းကိုင်ရန် ကြိုးစားပေမယ့် ရေစိုနေ
သော လက်တို့က ကြွေပြားကပ်နံရံချောချောတွေဆီပဲ စမ်းမိကာ

“ဗုန်း”

“အား”

“မွန်း”

နာနီရဲ့ စိုးရိမ်တကြီး အော်သံကို ကြားရသည်။ ဖင်ထိုင်ရက်ကြီး လဲကျတာမို့ တင်ပါးက နာကျင်ခြင်းကြောင့် မွန်းမှာ ချက်ချင်း အသံပြန်မပြုအား။

“ကျွတ်...ကျွတ်...အားလားလား...နာလိုက်တာ”

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ငြီးရင်း ထိုင်ရန် အားပြန်ယူသည်။ ခုတင်ပေါ် ဒီအတိုင်းကြီး ငြိမ်နေချင်တာရော၊ သူများအကူအညီ ချည်း ယူနေရတာရောက ရက်ပေါင်းမနည်းတော့တာမို့ ဒီတစ်နေ့က လုံး အခန်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ စမ်းလျှောက်ကြည့်နေတာ အကောင်း။

ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး စိတ်တိုင်းကျ ကန်ထဲ ဝင်စိမ်နေတော့လည်း လုံးလုံး မနာတော့ဘဲ အားလုံးပြီးခါမှ အပြင်ထွက်ရန် တဘက်ပတ်နေတုန်း ပြန်လာတာ စူးစူးဝါးဝါး။ မွန်းက လဲနေရာမှ ခြေချောင်းတွေ လှုပ်ကြည့်တော့ မနာဘဲ ခြေကျင်းဝတ်နေရာက အောင့်နေတာကို သတိထားမိသည်။

“အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားတာမျိုးတို့ဆိုတာ လမ်းအကြာကြီး လျှောက်တာ၊ ဖိနပ်အမြင့်ကြီးစီးပြီး မတ်တတ်အကြာကြီး ရပ်တာ

မျိုးလေ၊ ဘာဒဏ်မှမရှိတဲ့သူအတွက် ဒါတွေက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ဆို ပေမယ့် သမီးက ဒဏ်ရာရထားတဲ့သူ၊ သက်သာသွားလည်း ညှာမှဖြစ်မယ်၊ အကောင်းပကတိကနေ ဒဏ်ရာရတာထက် ရပြီးသား ဒဏ်ရာပေါ် ထပ်ဆင့်ဒဏ်ပီရင် ကုသရတာပိုခက်တယ်၊ ပျောက်ကင်းဖို့ အချိန်ကြာတယ်၊ နားလည်တယ်နော်...သမီး”

အထူးကုဆရာဝန်ကြီးက မွန်းခြေထောက်ကို ပြန်စစ်ဆေးရင်း မှတ်ချက်ပေးပြီးသား။ အဖော်လိုက်လာသော နာနီကတောင် ဆေးခန်းထဲလည်းမရှောင်၊ ဆရာဝန်ကြီးရှေ့လည်း မထိန်းနိုင်ဘဲ

“ကဲ...ကောင်း မပြောဘူးလား၊ မွန်းက သိပ်အတင့်ရဲတာ တကယ်၊ ပြောရဆိုရလည်း သိပ်လက်ပေါက်ကပ်တာ၊ သူသိသူတတ် သူ ဆရာကြီး”

မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးရင်းပြောကာ နှုတ်ခမ်းပါ ဟွန့်ခဲ အသံပေးပြီး ကျကျနနရွဲ့တော့ မွန်းမှာ ရယ်ရအခက်၊ ပြုံးရအခက်နှင့်။ အခု ဒီလိုဖြစ်နေပုံသာတွေ့ရင် သူ့ပြောစကား နားမထောင်လေခြင်းဆိုပြီး ရင်ဘတ်ထုကာ ပြောပြပါလိမ့်မည်။ ပါးစပ်က ဗလစ်ဗလစ်နှင့်။

အတွေးထဲ သူ့ပုံကို မြင်ယောင်လာတာမို့ မွန်းမှာ အလိုလို ပြုံးမိရက်သား ဖြစ်လျက်...

“မွန်း...ဟင်...အဲတော့”

ကြည့်...ရေချိုးခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းလုံး ခေါင်းပြုတ်ကြည့်ပြီးကာမှ မွန်းဖြစ်ပုံကိုမြင်ကာ ချက်ချင်း တံခါးဝ မှခွာကာ မျက်နှာလွှဲသွားပုံက လူကို မကြည့်ရဲ မမြင်ရဲဖြစ်သည့် အတိုင်း။ မွန်းမှာ ဒဏ်ရာအနာတရကြားက နာနီဖြစ်သွားပုံကြောင့် ရယ်ချင်စိတ်က ရင်ထဲလှိုက်တက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အခုထိ ရေချိုးခန်းအပြင်သို့ မျက်နှာမူပြီး လှည့်ကာ သူမထဲ လက်ကမ်း ဆွဲထူဟန်ပြင်သော လက်ဖဝါးအား ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ချရင်း

“ဘာဖြစ်နေလဲ အဲဒါ”

“ဪ...ဟို...အဟင်း”

မရယ်ချင်ဘဲ ရယ်ပြသော မျက်နှာနီနီရှိ မျက်ဝန်းတွေက မွန်းထံ ရောက်မလာ။ မွန်းက ဒါကိုပဲ ထပ်ထပ်စချင်လာကာ

“လာတဲ့လေ”

“ဟို...လက်ကိုလှမ်းပြီး...”

“အို...ဘယ်လိုလို့ရမလဲ၊ ဒီမှာ တင်ပါးတွေအောင့်ပြီး တိုနိုးသွားပြီ၊ ခြေထောက်လည်း မထောက်ရဲတော့ဘူး”

“ထောက်လို့မရအောင် နာသွားတာလား”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ပျာပျာသလဲနှင့် စိုးရိမ်ရှာသား။ အနားသို့ ချက်ချင်းရောက်လာပြီးမှ လူကို ထူတော့မလို မတော့ ဇလိုလုပ်ပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ခါးပြန်မတ်ရင်း လက်ဖဝါးပွတ် နေတာ အကြောင်းမဲ့။ မွန်းက ရေချိုးပြီးခါစကို ဘေးတစ်ခြမ်း စောင်းဖုံးသည့် ဂါဝန်မဟုတ်ဘဲ ပန်းနုရောင် တဘက်တစ်ထည် သာ ကိုယ်၌ပတ်ထားခြင်းကြောင့် သူ ဒီလိုဖြစ်နေတာလား။

ဘာဖြစ်စရာလိုသလဲလို့ ကိုယ့်အတွေးကို ကိုယ့်ဘာသာ ထိုက် ရန်ပြန်တွေ့ရင်း သူ့နဲ့ကိုယ်ကြား ကွဲပြားခြားနားမှု ဘာမှ ချိတ်နဲ့လို့ တဆက်တည်း ပြန်ပြောမိတာလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ထိုက်ပင်။ သူ့အဖြစ်သည်းမှုကို မွန်းက ဒေါသနောက်ဆက်တဲ့ အဖြစ် ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်ကုန်လျက်

“နာနီ”

မွန်းက ဆောင့်အော်သည်။ သူကလည်း အလန့်လန့်

အဖျပ်ဖျပ်နှင့်

“ရှင့်”

ခနဲ ထူးသံထွက်လာသည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ ထားတော့မှာလား...ပြော၊ ဒီမှာ အအေး
ပတ်တော့မယ်၊ နာနီအလုပ်ထဲမှာ မွန်း ချော်လဲရင် ဆွဲထူဖို့မပါဘူး
လို့ တွေးထားသလား...ပြောလေ”

“အာ...မဟုတ်”

“အဲဒီလိုတွေးထားလည်း မနစ်နာစေရဘူး၊ ထိုက်သင့်
တာထက် ပိုဘောက်ဆူးပေးမယ်၊ လာ...တဲ့”

“ဟုတ်”

နာခံသွားတော့လည်း ချက်ချင်း။ မွန်း လက်မောင်းရင်းက
တွဲထူဟန်ပြင်ပြီးမှ

“ကောင်း ပွေ့ချီသွားတော့မယ်”

မွန်း ကျောပြင်နှင့် ဒူးခေါက်ခွက်အောက် သူ့လက်တွေ
လျှိုသွင်းပြီး လူကို စွေခနဲပွေ့ချီတော့ မွန်းမှာ အသည်းတလှုပ်
လှုပ်။ ရင်တအေးအေးနှင့်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ လူကို ပွေ့ထားတိုင်း

အိသော ရနံ့တစ်မျိုးဟာ မွန်းနှာသီးဖျားဝမှာ ပျံလွင့်ကခုန်ဆဲ။
ဘာကြောင့်မွန်းမသိဘဲ သန်မာသော နာနီလက်အထိအတွေ့၊ မစိမ်း
သော ရင်ငွေ့တွေက မွန်းအတွက် လုံခြုံစိတ်ချသော ရပ်ဝန်းလို။

တစ်ခါတစ်ခါများ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်အထိ အားကိုး
ယုံကြည်ချင်သလဲဆို ကျက်စတင်နာနီအဖြစ်ကနေ ကိုယ့်ဘော်ဒီဂတ်
အဖြစ် ရာထူးပြောင်းလဲ တိုးမြှင့်ပေးချင်သည်အထိ သူ့ကို မွန်းက
အမေလို အစ်မလို ယုံကြည်အားကိုးခြင်းမျိုး စိတ်ထဲ အခြေတည်
ခဲ့တယ်ဆိုရင်

“ခဏလေးနော် မွန်း၊ ခြေထောက်ဆေးလူးဖို့နဲ့ ပတ်တီး
စည်းဖို့ တစ်ခါတည်း သွားယူလိုက်မယ်”

မွေ့ရာပေါ် ညင်သာစွာချပေးပြီး ကောင်းက ကျောခိုင်း
ထွက်ရန် လမ်းစရှာသည်။ ဖန်းရောင်တဘက်ပိုင်း မကာကွယ်ပေး
နိုင်သော အစိတ်အပိုင်းတို့ကလည်း ဖန်းနုရောင်သမ်း၍ သူ့နှလုံး
သားကို ကတိမ်းကပါးဖြစ်အောင် ရိုက်ပုတ်နှိုးနေသည့်နှယ်။

နူးညံ့အိစက်သော အထိအတွေ့တို့က လူကို မရိုးသား
ခြင်းနယ်ပယ်ထဲ ခြေချကျူးကျော်ရန် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး

ဖြားယောင်းလျက်။ ကောင်းက မေးရိုးတွေကားသွားအောင် အံ
ကြိတ်ကာ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။ ဆိုးသွမ်းသော လူဆိုးလူမိုက်
အဖြစ် သူ ရာဇဝင်ချီအောင် မိုက်ချင်ပေမယ့် လူယုတ်မာဘွဲ့တော့
မခံယူလို။

ဘဝက အကျိုးပေးမကောင်း၍ ရှင်သန်ခြင်းအကြောင်း
တရားတို့ မလှပခဲ့သော်ငြား...

“နာနီ”

ကျောပြင်ကို ပြင်းထန်သောရာဇသံနှင့် ပစ်ပေါက်ခံရသည့်
အလား သူ ခံစားရသည်။ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့သွားပေမယ့် သူမထံ
လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။

“တို့အတွက် ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားကို ဗီရိယံ ချိတ်ထား
တယ်၊ တစ်ခါတည်း ယူခဲ့ပေးပါ”

“ဟုတ်”

ဗီရိယံလျှောက်သွားပြီး တံခါးကိုဆွဲဖွင့်တော့ အဝတ်ချိတ်
စင်မှာ ဂါဝန်တိုတစ်ထည်နှင့် မိန်းကလေးအတွင်းခံတွေက အင်္ကျီ
ချိတ်မှာ ရောချိတ်ထားလျက်။ ကောင်းက အသက်အောင့်ရင်း

ထိုချိတ်ကို လှမ်းဖြုတ်သည်။ တကယ်ပါ၊ ဘဝမှာ မိန်းကလေး
အတွင်းပစ္စည်းတွေကို နဖူးတွေ ခူးတွေမြင်ရတာ ဒီတစ်ခါ ပထမ
ဆုံး။

“မှန်တင်ခဲ့ပေါ့က ဝိုက်ဆံအိတ်ပါ ယူခဲ့ပေး”

အမိန့်တွေက သူ့ထံ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြုတ်ကျလာတာ
မိုးသီးမိုးပေါက်တွေနယ်။ ကောင်းက နာခံတတ်စွာ သူမ အမိန့်
အတိုင်း ရှေ့တော်မှောက် အခစားသွင်းပေးမှ...

“ကျေးဇူး၊ ရှေ့...ဒါက နာနီအတွက် မုန့်ပိုး၊ တို့ကို
ပွေ့ချီခလေ”

မျက်စိရှေ့ရောက်လာတာ ငါးရာတန် အသစ်စက်စက်
လေးရွက်။ ကောင်းက ပြုံးနေသော သူမမျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်
ရင်း ပြေပြစ်စွာ ပြုံးပြဖို့ကြိုးစားသော်လည်း အခုန်မြန်သော
ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းကြောင့်

“ကောင်း သုံးရွက်ပဲယူမယ် မွန်း”

ကျန်တစ်ရွက်ကို ဒီတိုင်း ချန်ရစ်ထားခဲ့ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ပြုံးပြခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လေးပင်စွာ သယ်ပိုးထားရတာ တစ်ခု

တစ်ရာနှင့် ပြည့်နှက်နေသော နှလုံးသားတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်...

ရင်ခုန်နေတာ မှန်၏။ ဒါပေမဲ့...

■ ■ ■

အခန်း (၁၇)

“ဘာပြောတယ်...လူတော်”

အံ့သြခြင်း၊ မယုံနိုင်ခြင်းတွေနှင့် ကောင်းကင် ထိုင်ရာမှ ဖြန့်ခွဲ ထရပ်ကာမေးသည်။ မြင်နေကျ လူတော်မျက်နှာက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်ပြနေပေမယ့် သူ မြင်နေတာ ဘီလူး တစ်ကောင် အစွယ်ဖြူနေတာမျိုး။

“ဒီစကားက မင်း နှစ်ခါထပ်နားထောင်လို့လည်း မင်္ဂလာ ရှိလာမှာမှ မဟုတ်တာ လူကောင်းရ၊ ကျစ်...အဲဒီလောက်အထိ ခံစားပြမနေနဲ့၊ မင်းက ဝမ်းနည်းပြနေတော့ ငါက အလိုလိုနေရင်း မငိုတတ်တဲ့သူ ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ”

ဆိုဟပေါ် ကိုယ်ကိုလျှောထိုင်ရင်း နှုတ်ခမ်းများမှာ စီးကရက်တပ်ထားလျက်က စကားပြောသွားတာများ စီးကရက်လည်း ပြုတ်ကျခြင်းအဖြစ်ကို မရောက်၊ ပြောလိုရာကို အောင်မြင်ပြီးစီးအောင် ပြောသွားနိုင်တာ လူတော့အစွမ်းအစ။

မျက်ဝန်းကို မှေးစင်းထားကာ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးယောင်သမ်းနေတာ အဆုံးရှုံးကြီး ဆုံးရှုံးလိုက်ရသူနှင့်မတူ။ လူတော်က ခြေထောက်တွေဆန့်ထုတ်ရင်း ရှေ့မှန်စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ပြီး

“သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ဆိုတာ မင်း ကြားဖူးမှာပေါ့လူကောင်း”

“လေးလေး အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာ မင်း ဘာလို့ ငါ့ကို အကြောင်းမကြားတာလဲ”

ကောင်းက တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး မေးတော့ လူတော်မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သည်။ မျက်လုံးချင်း အတန်ကြာအောင် စစ်ခင်းချင်ပေမယ့် လူတော်ကပဲ ရယ်ဟဟနှင့် မျက်နှာလွှဲသွားပြီး

“ငါ အကြောင်းကြားလည်း မင်း လိုက်လာနိုင်မှာမှ

မဟုတ်တာ၊ ဖြစ်တာက နယ်စပ်မှာ၊ ငါ့မျက်စိရှေ့တင် လေးလေးကားဘဲရိုက်ပေါက်ပြီး ချောက်ထဲထိုးကျသွားတာ၊ ငါ ညတွင်းချင်း ရှာဖွေ ခက်ခဲတာနဲ့ မနက် အလင်းရောင်လာလာချင်း သွားရှာတာ”

လူတော်က စကားဖြတ်ပြီး လက်ဝါးတွေဖြန့်ကာ ပခုံးစုံတွန့်ပြသည်။

“မရတော့ဘူး၊ အလောင်းက စုတ်ပြတ်သတ်သွားပြီ၊ ပြီးတော့ အဲဒီညက လေးလေး နည်းနည်းများထားတယ်”

“လေးလေး များနေမှန်း မင်းသိရက်နဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့ သပ်သပ်လွတ်ပေးလိုက်တာ မင်း အစီအစဉ်ပေါ့”

“အိုး...နီး...နီး... မင်း ငါ့ကိုအထင်လွဲနေပြီ သူငယ်ချင်း၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ လေးလေးနဲ့ ဦးသက္ကက မင်းနဲ့ငါ့ကို ညီအစ်ကိုလို ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ”

ထိုင်ရာမှထပြီး စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲ ဖိနှိပ်ချိုးခြေသည်။ ကောင်းအနား လျှောက်လာကာ ကောင်းပခုံး လှမ်းဖက်ရင်း

“ဆောရီ၊ ညီလေးလိုခေါ်ရမှာ၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှ လေးလေး စီစဉ်ခဲ့တာ”

ကောင်းက ထိုလက်တစ်ဖက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ အားကောင်းစွာလောင်နေသော သံသယစီးမှန်းကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသည်။ လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက

“လူတော်က ငါနဲ့တူတာ သက္က၊ ပြိုင်ရင်နိုင်မှ ပြောရင်ရမှ သွားရင်ရောက်မှ၊ အဲဒီလိုကောင်မျိုး မပျော့ညံ့ဘူး၊ မတွေ့စေဘူး”

လေးလေးဇော်လူက အားပါးတရ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ရင်း လူတော်နှင့်လူကောင်းအတွက် တွဲရေးခွဲရေးက အဲဒီမှာ စခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဦးဦးကတော့ သူ့ကိုအားပေးသလို သူ့ခေါင်းထက်က ဆံပင်ကွေးကွေးတွေအား ဖွဖွသပ်ပေးရင်း

“ယောက်ျားပီသတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတာ ငါ သဘောကျတယ်၊ ထောက်လည်း ထောက်ခံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါစွဲတွေ တအားများပြီး အတ္တဇောက် မိုက်ရူးရဲဆန်သွားတာမျိုးကျတော့ သူ့အတွက်မကောင်းသလို လူပတ်ဝန်းကျင် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက်

မကောင်းဘူး ဇော်လူ”

“ပတ်ဝန်းကျင်တွေ၊ အဖွဲ့အစည်းအတွက် ကောင်းဖို့မလိုပါဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါတုန်းကရော ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်အဖွဲ့အစည်းက ကောင်းခဲ့လို့လဲ၊ ငါတို့ကောင်းမှ သူတို့ကောင်းမယ်၊ သူတို့ကောင်းဖို့အတွက် သူတို့ကြိုးစားရမယ်၊ ဒါပဲ”

အတိတ်က အနာတရတွေဟာ သူတို့ လူလားမြောက်တဲ့ အထိ လေးလေးအတွက် ခံစားလိုကောင်းဆဲဖြစ်သည်။

“ငါခံစားချက်က ကြာလာလေ မေးမှိန်ပျောက်ကွယ် သွားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တွေးလေ နာကျင်ရသမျှက ပိုနာလာလေပဲ၊ ငါ ခံရသမျှကို လွယ်လွယ်မမေ့ပစ်ဘူး၊ ဓားလို အမြဲသွေးနေခဲ့တာ၊ ဓားရဲသဘောက ထက်ရှုလာသမျှ သွေးဆာတတ်တာမျိုး”

ထိုစကားမျိုးတွေနှင့် လေးလေးက လူတော်ကို မွေးမြူခဲ့သလို

“ဓားသွားထက်ထက်တွေက မင်းအရေပြားကို မလှီးမိစေဖို့ ငါ ဆုတောင်းတယ်”

ဦးဦးက ထိုထိုသော အပြောများနှင့် သူ့အား အလင်

အမှောင် ကွဲပြားအောင် ပြသည်။

“ငွေရှိတဲ့သူတွေက ငွေတစ်မျက်နှာတည်းနဲ့ ဦးဦးတို့ဘဝ
တွေကို မြေမြှုပ်ပစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီကတည်းက ဦးဦးနဲ့ဇော်လူက ငွေရှိ
တဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ဘဝကို အငြိုးတကြီးနဲ့ လိုက်သတ်ခဲ့တယ်
လူကောင်း၊ ဒါပေမဲ့ ငွေရှိတဲ့ မိန်းမတချို့က ငွေအားကိုးသလို
ငွေရှိပါရက်နဲ့ နှလုံးသားကိုအားကိုးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဦး
တွေ့ဖူးတယ်”

ထိုစဉ်ကတည်းက လူကောင်းဟာ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့နောင်း၊
ဒေါ်မင်းနွဲ့နှင့် မွန်းဆိုသော သူမအား ရင်းနှီးခဲ့ရတာဆိုပါလျှင်။

“သက္ကမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း သက္ကပစ္စည်းတွေရရှိ အဲဒီ
အိမ်ကြီးထဲဝင်ရမှာ မင်း”

အတိအကျ တာဝန်ပေးခဲ့တာ ဦးဦးဆုံးပြီး အတော်ကြာ
မှာပါ။

“သက္က ရှမ်းပြည်က ဇော်ဘွားကတော်ကြီးနဲ့ သံယောဇဉ်
တွယ်ကြတုန်းက မရေမတွက်နိုင်အောင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ စိန်တစ်ထုပ်
ရခဲ့တယ်တဲ့၊ ငါလိုချင်တာ အဲဒီစိန်ထုပ်ပဲ၊ ကျန်တာတွေက သက္က

နဲ့ငါ အညီအမျှ ခွဲထားပြီးသား၊ မလိုချင်ဘူး၊ မလိုအပ်ဘူး၊ စိန်ထုပ်
နဲ့ယှဉ်ရင်ပေါ့”

သူ ဒီအိမ်ကြီးထဲဝင်ရန်အတွက် အကြောင်းပြချက်က
ဒါပါပဲ။

“တခြားနေရာမှာရော ဦးဦး ထားခဲ့တာမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး
လား လေးလေး”

မေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သိချင်လို့မဟုတ်။ မပေးချင်
၍ ဝှက်ထားခဲ့တာကို ရအောင်ပြန်တိုက်ယူမှာမျိုး သူ မလိုလား
၍ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဦးဦး သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင်
အား သူတို့ရဲ့လောဘမီး မဟပ်စေချင်။ လေးလေးကတော့ သူ
မေးတာကို အခိုင်အမာ ခေါင်းခါပြီးငြင်းစာ။

“ဒီလောကမှာ သက္က သံယောဇဉ်တွေပါပြီး အလုံးစုံ
ပုံထားတာ အဲဒီ နွဲ့နွဲ့နောင်းတို့ သားအမိ၊ အဟွန်း...အချစ်မလာ
သံယောဇဉ်မပါဘဲ သူ့သွေးသားကို အမျှင်တန်း ယူခဲ့မှာမဟုတ်
ဘူး”

လူမိုက်တို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်ကောင်းပုံများ ရက်စက်မှု

အပေါင်း သရဖူဆောင်းထားသည်လို့ ပြောရမလားဟင်။ ထိုထို
သော အကြောင်းတရားများကြောင့် သူ ရွှေမင်းသမီးစံအိမ်ဆီ
ရောက်ခဲ့သည်။ စံအိမ်ကြီးအကြောင်းကို ထဲထဲဝင်ဝင် စုံစမ်းနေဆဲ
မှာပဲ ဒီအစီအစဉ်ရဲ့ ညွှန်ကြားသူက ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ လောက
ကြီးထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ရပြီတဲ့။ အပြောင်းအလဲ အချိုးအကွေ့တွေ
မြန်စွာဖြစ်ထွန်းခဲ့ပေမယ့် ဒါဟာ မရိုးသားစွာ ကောက်ကျွေခြင်း
လို့ သိခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ...

“ဟား...ဟား...ငြိမ်လှချည်လား ငါ့ညီလေးရ၊

ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ငါစဉ်းစားနေတာ လေးလေးအကြောင်း”

“ဒီမှာ...လူကောင်း”

လူတော်က ပခုံးဖက်ရင်း နားနားကပ်ကာ လေသံနှင့်
ခေါ်သည်။

“အဲဒီလောက်အထိ ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့၊ မင်းနဲ့ငါ
နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဝေစုခွဲရတာ ပိုလွယ်သွားတာပေါ့”

“လူတော်...မင်း”

ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။ ရင်ထဲက သံသယက
ပိုမိုနိုင်မာသွားသလိုရှိသည်။ တစ်ယောက်ကို အတတ်ပညာ
တစ်မျိုးစီ တတ်မြောက်ခဲ့ပေမယ့် ကားပြင်ဆင်ရေးအပိုင်းမှာ လူတော်
က သူ့ထက်သာသည်။

“ကြိုက်တဲ့ကားရဲ့ အစိတ်အပိုင်းကို တစ်စစီဖြုတ် ပုံထား
လိုက်၊ ငါ အကောင်းအတိုင်းဖြစ်အောင် ပြန်ဆင်ပြမယ်”

ကြိုးဝါးခဲ့သည့်အတိုင်း မလျော့သော အတတ်ပညာတွေ
နှင့် လူတော်ပါ။ ဒါဆို...ကောင်းအတွေးတွေက မခမ်းနားသော
အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ဆီ အခေါက်ပေါင်းများစွာ ကူးလူးနေပြီးမှ...။
ဦးဦးက နားအက်ဆီးဒင့်နှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တုန်းက
လည်း...

“ဝေစု လေးစုကနေ သုံးစုပဲဆိုတော့ အဟွန်း...ခွဲဝေ
ရတာ ပိုလွယ်တယ်၊ အကျိုးခံစားခွင့် ပိုများတယ်”

လေးလေးရဲ့ လက်သုံးစကားက လူတော်နှုတ်ခမ်းဖျားက
ထွက်ကျလာတာဆိုတော့

“လူတော်”

ခေါ်လည်းခေါ်၊ လူတော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ
အဖြေရပြီးသားပုစ္ဆာကို မှန်၊ မမှန် ထပ်စစ်ဆေးတာမျိုး။ သူ လူစစ်
ရှားနေသမျှ၊ ပေါက်ကွဲတုန်လှုပ်နေသမျှ၊ လူတော်ကတော့ ခပ်
ဟက်ဟက်ရယ်ရင်း

“မင်း တာဝန်ပြီးအောင် ဆက်လုပ် လူကောင်း၊ ပြီးတာ
နဲ့ မင်းနဲ့ငါ နိုင်ငံသစ်တစ်ခုမှာ ဘဝသစ်ကိုယ်စီနဲ့”

အင်္ကျီကော်လံကို အချိုးကျအောင် ဖိသပ်နေသည့် လူတော့်
လက်တွေကို သူ အရှိန်ပြင်းပြင်း ပုတ်ထုတ်ပစ်သည်။ စိတ်ထင်
တိုင်း ပေါက်ကွဲခွင့်ရလျှင် လူတော့်မျက်နှာအား စုတ်ပြတ်သစ်
သွားအောင် လက်သီးမိုး ရွာချပစ်ချင်သည်။ ကောင်းက နှစ်ယောက်
သား နားလည်သော အရွံ့အစောင်းများနှင့် မျက်လုံးချင်း အာရုံ
အောင် စစ်ခင်းနေခြင်းက ရင်ထဲမှာ ရွံ့ရှာမှုများကို ထုတ်မပြောဘဲ
လူတော် သိစေလိုတဲ့ ဆန္ဒတွေနှင့်...

“ဆောရီး လူတော်”

“ဘာကိုလဲ”

တစ်ယောက် စိန်ခေါ်ဖြိုင်ဆိုသော အကြည့်စူးရဲရဲတွေ

နှင့်ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ကတော့ ဗွေမယူသော အပြုံးသဲ့သဲ့နှင့်။

“စီစဉ်ညွှန်ကြားတဲ့သူမှ မရှိတော့တာ၊ ဒီပွဲကို ငါ ဖျက်
တယ်”

ပြောလိုသော စကားအဆုံးမှာ ကောင်းက ဖျတ်ခနဲ
ကျောခိုင်းမျက်နှာမူတာက လူတော်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာ အရပ်ဘက်
ဆီ။ ဒါပေမဲ့ အက်ရှ်သောရယ်သံက သူ့ကျောပြင်ဆီ ပြေးဝင်
တိုးကပ်လာပြီးတဲ့နောက်...

“စီစဉ်မယ့်သူမရှိလည်း ငါ ဆက်ပြီးအကွက်ရွှေ့တတ်
ပါတယ် လူကောင်းရဲ့၊ လေးလေးတို့ထက် သာစေရမယ်၊
တကယ်”

သူက နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်ပြနုတ်ဆက်တော့
ရယ်သံတိတ်သွားသည်။ သို့ပေမယ့် လူတော်က သူ့ရှေ့ ဖျတ်ခနဲ
ရောက်လာကာ သွားမည့်လမ်းကို ပိတ်ထားလျက်က ထိမထင်
သော မဲ့ပြီးတွေနှင့်...

“အဟွန်း...လွယ်လွယ်ခေါင်းညိတ်ပြီး ဘွားတေးလို့
လွယ်လွယ်ပြောရအောင် ဒါ ကစားနေတာမဟုတ်ဘူး လူကောင်း”

မင်း ထပ်ပြီး ခေါင်းခါကြည့်လိုက်ပါ။ မွန်နဲ့ ဂျက်စတင့်အတွက်
ကံကြမ္မာဆိုးက စမှာပဲ”

“လူတော်”

အံ့ကြိတ်ရင်း ဒေါသနောက် လက်ပါသွားသည်။

လူတော်အင်္ကျီကော်လံနစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲတော့
မျက်နှာနှင့် လူတော်မျက်နှာက နီးနီးကပ်ကပ်။ လူတော်၏ ခြေ
နေသည့် နှုတ်ခမ်းတွေက သံမွန်သံစတွေ လွင့်တက်လာသလို
နယ်...

“ငါ့အတ္တက လစ်မစ်မရှိဘူး လူကောင်း၊ သူတို့
ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းက မင်း ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါပေါ် မူတည်
တယ်”

သူ ဒေါသနှင့်ကိုင်ထားသော အင်္ကျီစတွေကို ဆောင့်
လွှတ်သည်။ မဲ့ရွဲ့အံ့ကြိတ်ရုံပဲ မျက်နှာပဲ ထင်သွားပေမယ့် ရင်ထဲ
မှာ စိုးရိမ်ခြင်း မီးညွှန့်မီးစွယ်တွေ တဖျစ်ဖျစ်တောက်လောင်နေ၏။

“ငါက အကျပ်ကိုင်တာ၊ ခြိမ်းခြောက်တာကို သိပ်မ
တယ် လူတော်၊ အဲဒီအတွက်...”

ခွပ်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ သူ့လက်တွေ ထုံကျဉ်သွား၏။

ထိုးပစ်လိုက်သော အရှိန်ကြောင့် လူတော်က ဆိုဖာဆီ နောက်ပြန်
ငုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားသည်။

ကောင်းက ဆိုဖာကျောမှီပေါ် လွှားတင်ထားတဲ့ ဂျက်ကက်
တီယူပြီး အပေါ်က ထပ်ဝတ်ရင်း...

“မင်း လိုချင်တာအတွက် ငါ ခေါင်းညိတ်ပေးမယ်
လူတော်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း လိုအပ်ပြည့်ဖို့တော့ ငါ တာဝန်မယူဘူး”

အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်တော့ လူတော် လက်သပ်
မွေးထားသော လူမိုက်လက်သစ်လေးတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်
သွားတာကို အကြည့်တစ်ချက်စေ့ပြီး ထိန်းချုပ်ပစ်သည်။ ဒေါသက
ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းထန်နေ၏။

သူ့အဖြစ်က လူတို့ လက်သပ်မွေးထားသော ကျား
တစ်ကောင်လိုလား။ ငယ်စဉ်က နူးညံ့ခြင်းတွေ၊ ပွေ့ပိုက်ခြင်းတွေ
တို့ သဘောကျသော ကြောင်တစ်ကောင်လို ရှိခဲ့ပေမယ့်...

ကျားသဘာဝ တောစိတ်ဝင်လာသည့်အခါ...

■ ■ ■

အခန်း (၁၀)

“ကျစ်...ဒီကားက လမ်းထဲအထိ ဘာတွေလိုက်ရှုပ် ဦးမလို့လဲကွာ၊ နှေးတုံ့နှေးတုံ့နဲ့”

မွန်းက မျက်နှာကို နဖူးစပ်အထိပင့်တင်ရင်း မကျေမနပ် ရေရွတ်သည်။ လိုက်အောင်(စ်)အဖြူရောင်က နောက်ခန်းမှာ ကောင် လေးတစ်ယောက်ထိုင်ကာ မွန်းနှင့် လမ်းကြောတူလာတာ ဟိုဘက် မီးပွိုင့်မှာကတည်းက။

ပထမတစ်ကြိမ် ကျော်တက်ခဲ့ပေမယ့် မွန်း မီးပွိုင့်မိသော အခါ သူက တစ်ဖန်ပြန်မိလာသည်။ အိမ်နဲ့လည်းနီးနေပြီမို့ ကျော် မတက်တော့ဘဲ မှေးလိုက်ကာမှ ကိုယ့်အိမ်ရှိရာလမ်းဆီ ချိုးကွေ့

ဝင်ပြီး မောင်းသွားတာ မလုပ်တလုပ်နှင့်။ လကုန်ပြီး နောက် တစ်ရက်ဆို မွန်းရဲ့စက်ရုံမှာ အလုပ်က စီမံခန့်ခွဲစရာ သိပ်မရှိ တတ်။ အလုပ်သမားတွေ လစာပေးပြီးပြီ။ နယ်စပ်ကတစ်ဆင့်ဝင် သော ကြိတ်သားအချပ်ပြားကားတွေက လလယ်လောက်မှ စက် ရုံဝင်တတ်တာမို့ မွန်းက ရုံးခန်းထဲ ဒီတိုင်း ထိုင်နေရုံသာ။

“ရှော့ပင်(နီ)လေး ဘာလေး ထွက်ပါလား မမရဲ့၊ အော်ဒါ အဝင်အထွက်စာရင်းက သင်းရှိရင်ရတာပဲ၊ စက်ရုံပိုင်းမှာ လည်း ဂျာကြီးရှိတယ်၊ မမကိုကြည့်ရတာ မိုးလင်းမိုးချုပ် စက်ရုံနဲ့ ရုံးခန်းမှာချည်း အချိန်ကုန်နေတော့ စိတ်တွေ မွန်းကြပ်မနေဘူး လား”

မွန်းမှာ သင်း အပြောကြောင့် ဆုံလည်ခုံမှာ ကျောမှီထိုင် ရင်း

“သင်းပြောမှ စိတ်တွေမွန်းကြပ် မကြပ် ဆန်းစစ်ဖို့ သတိ ရတော့တယ်၊ မမ ပြန်ရှင် ညနေ သင်းပြန်ဖို့ တက္ကစီသပ်သပ် ကုန်နေဦးမယ်”

“သင်း...ကိုမျိုးနဲ့ချိန်းထားတယ် မမ”

ဒီစကားက သင်းက မပွင့်တပွင့် ပြောခြင်းပါ။ သင်းရဲ့
ဘော့(စ်)က ယောက်ျားတွေကို မယုံတာ၊ အချစ်နဲ့မရင်းနှီးတာ
အတွင်းသိမို့ သင်း ချစ်သူရည်းစားထားရတာတောင် မွန်းရွှေမှာ
အခက်တွေ့ပုံရပါသည်။

သို့ပေမယ့် မွန်းက ကိုယ်မယုံကြည်တာသပ်သပ်၊ သူများ
ပါစင်နယ်ထဲ ဝင်မစွက်ဖက်ချင်တာ သီးခြားမို့ ကန့်ကွက်တာတွေ
ဘာတွေ မဆိုခဲ့ပါ။

“အိုကေ...ဒါဆို တို့ နေ့တစ်ဝက် အိမ်ပြန်လိုက်မယ်”

“မမ ရှေ့ပင်(န်)မထွက်ဘူးလား”

“ညောင်းတယ် သင်းရဲ့၊ တမေ့တမောငေးပြီး ခြေ
ထောက်ကို အလုပ်ပေးရမှာဆိုတော့ မထွက်တော့ပါဘူး၊ အိမ်ပြန်
ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နှပ်တော့မယ်”

တကယ်လည်း ထိုသို့စိတ်ကူးခဲ့ပြီး ထိုစိတ်ကူးထဲ၌ နာနီ
လက်ရာဖြင့် နေ့လယ်စာစားမည့်အစီအစဉ်တော့ သင်းကို မပြော
ဖြစ်ခဲ့။ အခုတော့ ရှေ့ကကား လှုပ်စိစိမောင်းနေပုံကြောင့် ဗိုက်က
ပိုဆာလာပြီး ဒေါသက အလကားရတိုင်း လိုမိုထွက်ချင်လာသည်။

“ကျစ်...ဒီကားက...အယ်”

ရှေ့ကကားက လမ်းချိုးကိုကျွေပြီး ထောင့်ခြံ၊ အနက်ရောင်
သံဖန်းတံခါးရှေ့မှာ ရပ်သည့်အခါ မွန်းမှာ ထွက်လက်စ ဒေါသ
တွေ ပျောက်ကုန်ပြီး တအံ့တဩနှင့် အာမေဇိုတ် ထွက်ကျသွား
၏။ မွန်းက ထိုကားနောက်မှ ကျော်တက်ကာ ခြံဝကိုဦးတည်ပြီး
တားကိုထိုးရပ်မှ ကားဘေးမှ စာတန်းကို သေချာဖတ်မိသည်။

“အိမ်ချက်...ထမင်းချိုင့်ဆွဲပို့ဆောင်ရေး”

အသံထွက်ဖတ်ကာ ပပေဠိဖြစ်သွားတာကြောင့် မျက်ခုံး
က ခပ်တွန့်တွန့်ဖြစ်သွား၏။

“ငါ ကားဟွန်းတီးလိုက်ရမလား ဟောကောင်”

ရှေ့ခန်းက ဒရိုင်ဘာက ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြူးမေး
တာကို မွန်း ကားအောက်ဆင်းရင်း ကြားရသည်။ နောက်ခန်းက
လူက...

“ရတယ်၊ ကျွန်တော် ဘဲလံတီးပြီး ခေါ်လိုက်မယ်”

ပြန်ဖြေရင်း လက်ထဲဆွဲလာတာက စတီးငါးဆင့်ချိုင့်ကြီး။
မျက်မှောင်တကုပ်ကုပ်နှင့် ကားကိုတစ်လှည့်၊ ချိုင့်နှင့်လူကို

တစ်လှည့် စူးစမ်းအဖြေရှာနေသော မွန်းကိုပင် အထူးအဆန်းလို
တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာခြံဝရှိ လူခေါ်ဘဲလ်ကို သွားနှိပ်၏။ ဒီအထိ
တော့ မွန်း ဆက်ပြီး အောင့်အည်းကာ ပဟေဠိ အဖြေညှိမနေနိုင်
တော့။ မွန်းက ထိုလူအနားအထိ လျှောက်သွားပြီး

“ဒီမှာရှင့်”

“ဗျာ...အစ်မလေး”

အဖြူရောင်ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်၊ စကတ်က ဒူးဖုံးအမည်း
ကို ခါးပတ်အဖြူရောင်သေးသေးလေးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထား
သည့် မွန်းအား ပျာပျာသလဲထူးရင်း မော့ကြည့်ရှာသည်။ မွန်းက
အနက်ရောင် ပင်(နံ)ဆယ်ဟီး(လ်) အကူအညီကြောင့် သူ့ထက်
ပို၍ အရပ်မြင့်ရှာသည်ကိုး။

“ဒီချိုင့်က ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

“ဗျာ”

အရေးထဲ အူတူတူမို့ မွန်းက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

“ဒီချိုင့်လေ”

“ဪ...ဒီအိမ်က မှာထားတာ အစ်မရဲ့”

“ဘယ်သူက မှာတာလဲ”

“အစ်ကိုလေးတစ်ယောက်”

“ယောက်ျားလေးပေါ့...ဟုတ်လား”

အံ့ဩစိတ်က သိချင်စိတ်ကို ကျော်ထွက်သွားသည်။
ပြည့်စုံအောင် မေးမှဖြစ်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် စကား
ဆက်ရန် စိတ်ကူးဆဲမှာပဲ ခြိတ်ခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ

“ဟင်...တိတိမွန်း”

“ဟယ်...မွန်း”

ထွက်လာသော နှစ်ယောက်စလုံးက ရုပ်ရှင်ရိုက်လိုပင်
ရပါသေးသည်။ တဟင်ဟင် တဟယ်ဟယ်နှင့် အံ့ဩကြီး
လုပ်ပြရင်း နာနီက ချိုင့်ကိုဆွဲယူကာ

“ရပြီ...မောင်လေး၊ သွေးတော့”

“အို...နေပါဦး၊ ဒီမှာ မေးလို့တောင်မပြီးသေးဘူး”

“ဘာတွေမေးနေတာလဲ တိတိမွန်းရာ၊ လာ...လာ၊
အိမ်ထဲဝင်၊ သားက ဗိုက်ဆာနေပြီ”

ဂျက်စတင်က မွန်းလက်ကိုဆွဲကာ ခြိတ်ခါးဆေးပေါက်

မှ အတင်းအိမ်ထဲဆွဲခေါ်သည်။

“အဟင်း...ဟုတ်သားပဲ မွန်းရဲ့၊ လာ...လာ၊ အပြင်
မှာ နေပူတယ်”

တစ်ယောက်က ရှေ့ကဆွဲသည်။ တစ်ယောက်က နောက်
မှ အတင်းဝင်တွန်းသည်။ မွန်းမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ခြံထဲ
ရောက်သွား၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ...အဲဒါ”

စိတ်တိုတိုနှင့် လှည့်အော်တော့ နာနီက မလိမ်မိုး မလိမ္မာ
ရပ်နှင့်

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ အဲဒီချိုင့်ကြီးက ဘာလို့မှာတာလဲ”

“အဲ...အဲဒါက”

လည်ပိတ်၊ လက်ရှည်ဂါဝန် ကော်ဖီရောင်ကြီးနှင့် နာနီက
ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ တင်ပါးပွတ်လိုက်နှင့် ချက်ချင်း အဖြေမရ။
မွန်းက အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်ဖြစ်နေသော နာနီအားကြည့်ရင်း
အားမရနိုင်ဘဲ

“ဖြေလေ၊ အခါတိုင်း နာနီချက်နေတာ မဟုတ်ဘူး
လား”

“အခါတိုင်းက ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့က...”

“ဒီနေ့က နေထူးနေ့မြတ် တိတိမွန်းရာ”

ဂျက်စတင်က ဝင်ပြော၍ မွန်းမှာ ဇေဝေဝါဖြစ်သွားကာ

“ဘာနေထူးနေ့မြတ်လဲ”

“သား ကျောင်းပိတ်တယ်လေ”

“ဟဲ့”

စိတ်တိုတိုနှင့် ပိတ်အော်တော့ ဂျက်စတင်က ပိုးစားနေ
သော သွားမည်းမည်းတွေပေါ်အောင် ဟီးခနဲ ရယ်ပြရင်း

“ပြီးတော့ မာမိုဆီက ဖုန်းလာတဲ့နေ့၊ ပြီးတော့ ကောင်း
ကောင်း မွေးနေ့”

“တကယ်”

အကြည့်က နာနီထံ တစ်ဖန်ပြန်ရောက်သွားသည်။ နာနီ
က ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“အဲဒါကြောင့် မွန်းနဲ့ ဂျက်စတင်ကို ထူးခြားသွားအောင်

ဆိုက်က မှာကျွေးတာ”

“ဒါလေးဖြေမှာကိုများ နှုတ်တော်က မြန်မြန်မဖွင့်ရှာ
ဘူး၊ တအီးအီး တအဲအဲနဲ့”

မွန်းက မျက်စောင်းရွယ်ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ
သွားသလို ပျတ်ခနဲ မျက်နှာတည်သွားပြီး

“နေဦး...စောစောကပြောသွားတော့ ဒါတွေမှာတာ
ယောက်ျားလေးတဲ့”

“ဟယ်...မွန်းကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ဒီအိမ်မှာ
ကျားဆို အင်္ကျီအစင်းကျားတောင် မဝတ်တဲ့ဟာကို”

“ကောင်းကောင်းနော်၊ မစော်ကားနဲ့၊ သားက ယောက်ျား
လေးလေ”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ”

သူနဖူးသူ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ဖတ်ခနဲ ပိတ်ရိုက်
ရင်း

“ဂျက်စတင် မှာတာကို ပြောတာနေမှာ၊ ကောင်းက
ဖုန်းခေါ်ပေးတယ်၊ သူက သူ့စားချင်တဲ့ဟင်းတွေ မှာတာ၊ နော်...”

လူဆိုး”

ဂျက်စတင်နဖူးကိုပါ လက်ညှိုးနှင့်တွန်းပစ်ရင်းပြောမှ
မွန်းက ကြားသမျှအတွက် ဘဝင်ကျသွားရသည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲ
လုံးဝရှင်းလင်းသွားတာမျိုး မဟုတ်သေးဘဲ ဘာက ခုခံနေမှန်း
မသိ။

“ကဲ...ဝင်ကြမယ်လေ၊ သုံးယောက်စလုံး ထမင်း
လက်ဆုံစားရအောင်”

“တို့ကား သွင်းရဦးမယ်”

“ကောင်း သွင်းခဲ့ပါ့မယ်”

“နေ...နေ၊ နာနီ ခြံတံခါးပိတ်ဖို့ပဲ စောင့်နေ”

မွန်း ခြံပြင်ထွက်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်တဲ့အထိ ကောင်း
က မျက်စိတစ်ဆုံးငေးရင်း ဒီဘက်ပြန်လှည့်တော့ တံခါးအကွယ်
က ဂျက်စတင်က လက်ပိုက်ကာ မိန့်မိန့်ကြီးရပ်ပြန်။ သူ့ကို
ကျေးဇူးတင်ရမည့်သဘော။

ကောင်းက မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြရင်း ခြံထဲမောင်းဝင်
လာတဲ့ ပြိုင်ကားအနီရဲလေးထဲမှ မွန်းကို ခိုးငေးရင်း

မင်း မသိလိုပါ ချစ်သူ။

ဒီရင်ထဲမှာ မင်းအတွက်ဖြစ်တဲ့ အလိမ်အညာတွေနောက်

က ချစ်ခြင်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ။

■ ■ ■

အခန်း (၁၉)

“နင့်မျက်နှာကြီးကလည်း စူပာပဲ၊ တကယ်”

“ဪ...ဒီလောက်အကြာကြီး ကလေးတစ်ကောင်နဲ့
ငါ့ကိုပစ်ထားတာကို ငါက ဝမ်းသာပြီးပြီရမှာလား၊ ဟိုမှာ
လင်မယားချင်း ထသတ်လို့ သေမှန်းမသိ၊ ရှင်မှန်းမသိ”

မှန်းကာ မဲ့ခဲ့ပြောတော့ တစ်ဖက်မှ ဝတ်မှုန်က ဟက်ဟက်
ပက်ပက် ရယ်ရှာသည်။

“ငါလည်း သတိရပါတယ်ဟာ၊ ဒီရောက်ရောက်ချင်း
တစ်ပတ်လောက်က သူသွားလေရာ တကောက်ကောက် လျှောက်
လိုက်တာ၊ ဖုန်းထဲက နံပါတ်တွေရော၊ မက်ဆေ့(ချ်)တွေစစ်

အီးမေး(လ်)တွေစစ်နဲ့၊ ဟား...ဟား...ငါ တော်တော်အလုပ်လုပ်
သွားတာဟဲ့၊ သူ့ကို စသုံးလုံးလုပ်နေတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို က
တောင်မစိုက်နိုင်ဘဲ ဝိတ်တွေ ဘာတွေ ကျသွားတာ”

“ဪ...ဪ...သနားစရာပဲ”

“သူကတော့ ပြန်းစားကြီး ငါက ရောက်လာတာ
မအံ့သြတဲ့ဒီနိုင်နဲ့ဟ၊ ငါ့ကိုလည်း သွားလေရာ ခေါ်သွားတာပဲ”

“ကဲ...မိန်းမ၊ လိုရင်းပြော”

နှစ်ယောက်သား VZO ထိုင်တိုင်း မွန်းက လိုရင်းထို
တိုတိုပြတ်ပြတ်နှင့် နီရုံးချပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ ကွန်ပျူတာထဲ
အလုပ်အတွက် ဒီစိုင်းဆွဲရုံ၊ အီးမေး(လ်)စစ်ရုံကလွဲပြီး တခြား
ဘာဘာညာညာတွေသုံးရန် ဝါသနာမပါ။ ဝတ်မှုန်တို့ကတော့
အိမ်ထောင်မကျခင်ကတည်းက ချက်တင်လေးထိုင်ရမှ၊ ဂျီတော့(စ်)
လေး ပြောရမှ၊ အင်တာနက်ထဲဝင်ပြီး အမွေစိန်လုပ်ရမှ အိပ်ဆွေ
စားဝင်ရှိတဲ့ အကျင့်ကြောင့်...

“နင် အစောကြီး ယောက်ျားရတာ”

လို့ မွန်းက ပေဖန်တော့...

“ဒီနေ့ခေတ် ကမ္ဘာကြီးမှာ ခေတ်မီသူတိုင်း အိမ်ထောင်
စောစောပြုကြတယ်”

ရှိစေတော့။ ထပ်ပြောလျှင် ရန်ကုန်မှာကြီး ရန်ကုန်မှာ
မွေး ရန်ကုန်သူစစ်စစ် မွန်းကို တောသူလုံးလုံးဖြစ်အောင် ဒင်း
ပြောတော့မည်။ အခုလည်း ထုံးစံအတိုင်း VZO ကို အီလေးဆွဲ
ပြောနေတာကြောင့် မွန်းက သတိပေးရခြင်းပါ။

“တကယ်အံ့သြရတာ ငါဟဲ့၊ သူ မရိုးမသားလုပ်ထား
ရင်၊ ငါကြားတဲ့သတင်း မှန်ရင်ပေါ့ဟာ”

“ပြောထားရင်းက ချေပြန်ပြီ”

“အေးပါဟယ်၊ နင်တို့အပျိုကြီးတွေဟာလေ အချစ်ရဲ့
အရသာကို မမြည်းစမ်းဖူးတာ သိပ်သိသာတာပဲ”

“ကဲ...ပြောစမ်းပါ၊ နင်ကြားထားတဲ့သတင်း မှန် မမှန်”

“မမှန်ဘူးဟေ့၊ တကတည်း...ငါ့ယောက်ျားက ငါ
ဒီကိုလိုက်လာအောင် ဉာဏ်ဆင်ပြီးခေါ်တာတဲ့၊ ကဲ...ဒါပဲ၊ မီးလ်
ငုပ်တယ်၊ တကယ်”

“အေး...ထပ်ပြီးမီးလ်ငုပ်အောင် မေးရဦးမယ်၊ နင်တို့

ကိစ္စတွေ အဆင်ပြေပြီဆိုတော့ ဒီကို ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“အံ့မယ်...ဒါတော့ခွင့်လွှတ် မမရေ၊ မလာသေးဘူး၊
နောက် ဆယ်ရက်လောက် ယောက်ျားနဲ့အတူတူ ကဲဦးမယ်၊ ဂျယ်
ကအေးတော့ ယောက်ျားနဲ့ အကြင်နာပေးရင်း ရင်ငွေလွှဲမယ်
ပေါ့ဟယ်”

“အရူးမ”

မွန်းက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောတော့...

“အဟွန်း...အချစ်ရူးမလေးလေ”

“တစ်စက်မှ သိက္ခာမရှိဘူး”

“ပြောတော့ဟေ့၊ နင့်စိတ်ကြိုက်သာ၊ သားနဲ့လည်း ငါ
ဖုန်းပြောပြီးပြီ၊ သူ့နာနီနဲ့ အဆင်ပြေတယ်တဲ့၊ နင်နဲ့ရော”

“အင်း...ပြေပါတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါ့မှာ အဲဒါကို စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့
ကောင်မလေးက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးခါစလေးဆိုတော့ ဘာဘာ
ညာညာတွေ စိတ်ကစားတတ်တဲ့အရွယ်လေ၊ အဲဒါ နင်နဲ့...”

“ဘယ်လို...ဝတ်မှုန်၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးခါစ”

မေးလည်းမေး၊ မွန်းက နာနီပုံကို မျက်စိထဲ ပြန်မြင်
ယောင်ရင်း ခေါင်းပါခါယမ်းမိတာ မသိစိတ်က အလိုလို။ အို...
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နာနီက မွန်းထက်တောင် အသက်ကြီးနည်းနည်း
ရား ကြီးနေမလား။ ဒါမှမဟုတ် အသက်ကြီးမှ ဆယ်တန်းအောင်
တာမျိုးလား။

“အေးလေ...အခုမှ ဆယ့်ခြောက်၊ ဆယ့်ခွန်လေ”

“ဘာ”

“ဟဲ့...အသက်ငယ်ပေမယ့် ပညာကိုတော့ လျှော့
မတွက်နဲ့နော်၊ သူက ပုဂ္ဂလိက မူကြိုမှာ စာပြတဲ့ ဆရာမ၊ စပီကင်
တို့ တရုတ်စာတို့က မွတ်တွတ်နေတာဟေ့”

“သူက ကရာတေးတွေ ဘာတွေ တတ်တယ်ဆို၊
ပြီးတော့ အချက်အပြုတ်”

“အမလေး...မယ်မင်းကြီးမ၊ အဲဒါတွေ မမျှော်လင့်နဲ့၊
သွားလည်းမခိုင်းမိစေနဲ့၊ သူ့အိမ်ကလည်း လူချမ်းသာစာရင်းဝင်
ဟဲ့၊ မာနက ခေါင်ခိုက်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးထိန်းအလုပ်က
သူဝါသနာ”

“ဪ...သူလုပ်တဲ့ မူကြိုလိပ်စာက (....)လေ၊
အင်းလျားလမ်းထဲက နာမည်ကြီး”

ထိုညက ဝတ်မှုန် အန်လိုင်းပေါ်က ထွက်သွားတဲ့အထိ
မွန်းက ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်။

မြင်နေရခြင်းနှင့် ကြားနေရခြင်းတို့ရဲ့ ကွဲလွဲချက်များကြား
မှာ မွန်း ဘာကိုယုံကြည်ရမလဲ။

တကယ်ဆို သူက မွန်းဘဝမှာ ပထမဆုံး ရင်ဘတ်ချင်း
နီးစပ်ခဲ့သူမို့ သူ့ကို မွန်း သံသယတွေ မဝင်ရက်ခဲ့ပါ။
သို့သော်လည်း.....

■ ■ ■

အခန်း (၂၀)

“မင်း ငါ့ကို အချိန်တွေနဲ့ ဆောင်မခတ်နဲ့ လူတော်”

ခံပြင်းစိတ်ကြောင့် ကျီခနဲ အံကြိတ်သံကို နားနဲ့ဆတ်
ဆတ် ကြားရတဲ့အထိ ရင်ထဲမှာ ဒေါသက ဗလောင်ချသည်။

“ဆောင်မခတ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထပ်လွှတ်ထားလို့
လည်း မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ မင်းက ကလေးအမေ ကိုယ့်ရှေ့
ငုတ်တုတ်ကြီး ရောက်လာမှ အဲဒီအိမ်က ထွက်လာမှာလား၊ ဒါဆို
ရင် မင်း အယောင်ဆောင်တာတွေ သိသွားပြီး နောက်ကြောင်း
တွေပါ ရှုပ်ဖို့အထိ ဖြစ်လာမှာနော်”

“တည်နေရာကို ငါ မသိသေးဘူး”

ဖုန်းထဲက ရယ်သံသဲ့သဲ့ဟာ အပြင်က လေကြီးမိုးကြီး သံကို ထွင်းဖောက်ပြီး သူ့နားစည်ကို ရိုက်သည်။

“ငါ ပုံပြင်ဆွဲမကြိုက်တာ မင်း သိပါတယ် လူကောင်း”

“ငါကလည်း ပုံပြောဖို့ ဝါသနာမပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လုပ်ကြံမှုတွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ မင်းလိုကောင်ကို”

“ဟေ့ကောင်...မက်လောက်စရာဖို့ မက်တာလေ၊ ဒါမှ လူဝီသမှာပေါ့၊ အဲဒီအိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ စိန်ထုပ်ရဲ့တန်ဖိုးက ပမာထ အားဖြင့် ရေတွက်လို့တောင်မရတဲ့ အနေအထားမျိုး၊ ငါ့မှာ လူဝီသ တာ နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်၊ မင်းကို ရဲဘော်ရဲဘက်လို သဘောထားပြီး အဲဒီပစ္စည်းတွေရဲ့ တစ်ဝက်တိတိကို...”

“တွေ့အောင်ရှာပြီးမှ ပြောကြတာပေါ့”

ကောင်းက ဖုန်းပြောရင်း ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ဖုန်းချိကား ထဲက အမျိုးသမီးကြီးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ညီမီးရောင် မှိန်မှိန်အောက်မှာ ဆါနူနူနောင်ရဲ့ မျက်စိတွေက တလက်လက် တောက်ပနေသလို။ နှုတ်ခမ်းတွေက မဝီတဝီ ပြုံးနေသလို။ စေ့စေ့ ကြည့်လေလေ ပိုပြီး သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာလေမို့ ကောင်းက

ဖုန်းချိကားဆီ လက်လှမ်းပေးမယ့် တကယ်တမ်း ထိတွေ့မိတာက နီညိုရင့်ရောင် ဘောင်ကွပ်ထားသော ဖုန်းချိကားရဲ့ ကနုတ်ဘောင် တွေဆီ။

လူတစ်ရပ်စာမြင့်သော ဘောင်ကြီးအား သဘောတကျ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း လက်ချောင်းထိပ်တွေက ခလုတ်လိုလို မောင်းတံသေးသေးလေးအား သွားစမ်းမိသည်။

“လူကောင်း”

တစ်ဖက်က ခေါ်သံထွက်လာမှ လူတော် ဖုန်းမချသေး မှန်း သတိရသည်။

“ငါ နားထောင်နေတယ်”

“မင်းကို သုံးရက်အချိန်ထပ်ပေးမယ်၊ ကြိုးစားလိုက်ပါ၊ ငါ ပေးတဲ့အချိန် ကျော်သွားရင်တော့ သိပ်စိတ်စောနေတဲ့ ငါ့ ခြေထောက်တွေ အဲဒီအိမ်ထဲ မရောက်လာဘူးလို့ အာမခံနိုင်ဘူး”

ဒေါသထွက်စရာ စိန်ခေါ်စကားပေးမယ့် သူ ဒေါသထွက် ရန် မေ့သွားသည်။ မောင်းတံလေးအား လက်မနှင့် အသာဖိတွန်း တင်လိုက်တာ အသက်အောင့်ပြီးမှ။ ကလစ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ

သူ့ဘေးဘက်ရှိ စာအုပ်စင်ကြီးက တဒီဒီ အသံပေးပြီး လည်တွက် သွားကာ လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်ပေါက်လေး ပေါ်လာသည်။

“ဂျိမ်း...ဒီလိန်း...ဂျိမ်း”

ဖျတ်ခနဲ ပြုံးပြက်သွားသည့် လျှပ်စီးအလက်မှာ ထို အပေါက်လေးရဲ့ တခြားတစ်ဖက်မှာ သီးသန့်ထူထောင်ထားသော ကမ္ဘာ။

“အောက်မှာ လူရှိနေလား၊ နာနီ...နာနီ၊ အဲဒီမှာလား”

မွန်းက အပေါ်လှေကားကွေ့မှ အသံလှမ်းပြုသည်။ ည ဆယ့်တစ်နာရီက မွန်းအတွက် နောက်ကျသော အချိန်မဟုတ်။ အိပ်ရာမဝင်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီည ဖန်နစ်ချာအတွက် ဒီနိုင်ငံထုတ်ရတာ လည်း အဆင်မပြေ။ အာရုံအနားရအောင်ဆိုပြီး ရုပ်ရှင်ထကြည့် တော့လည်း စိတ်က မတည်ငြိမ်နိုင်။ ဒီကြားထဲ လေကြီးမိုးကြီး ကျလာတာမို့ ဂျက်စတင်များ ကြောက်နေမလားဆိုပြီး သူ့အခန်း ဆီ သွားကြည့်တော့...

“ဒီမှာ ဂိမ်းက ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်နေတာ၊ နာနီနဲ့ အန်တီသင်းကို သွားကြည့်”

နာနီအခန်းသွားဖွင့်ကြည့်တော့လည်း လူအိပ်ထားပုံမပေါ် သည့် အိပ်ရာခင်းက ပြန်ပြန်ဖြူးဖြူးပင်။ ထို့ကြောင့် သင်းထံ ဆောင်တော်ကူးပြီး လှမ်းမေးရန် မွန်းက လှေကားဆီ ရောက်လာ ရခြင်းပါ။

“နာနီ”

“မွန်း”

မေမေ့ပန်းချီကားရှေ့မှာ ရပ်လျက်သား နာနီကို တွေ့ရ သည်။

“အိပ်ခန်းထဲ သွားကြည့်သေးတယ်၊ မတွေ့လို့၊ မအိပ် သေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လှေကားထစ်တွေကို တစ်ကပ်ချင်းဆင်းရင်း မေးသည်။ ဧည့်ခန်းဆီရောက်မှ ညအိပ်မီးပြာလုံးလုံးအောက်မှာ သူမက ညအိပ် ဂါဝန် ပန်းနုရောင်နှင့်။ ပခုံးချိတ်ရုံ ကြိုးတစ်ချောင်းတည်း ဂါဝန်က ရင်ဘတ်နေရာမှာ ပန်းရောင်ဇာပွင့် အထပ်ထပ်တွေနှင့်။ ခူးဖုံးရုံ အောက်နားမှာလည်း ထိုဇာပွင့် တပ်ထားပြီး ကျန်သည့်နေရာက ဖဲသားပန်းရောင်။

နမ့်ဝင်းပြည့်သော လက်မောင်းသားတွေ၊ ကျောရှင်း
သော လည်တိုင်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းလှလှလေး တွေ
ပြာလဲ့သော မီးရောင်အောက်မှာ အထင်းသား။

“ဟယ်...မေးနေတာလည်း မဖြေဘူး၊ မမြင်ဖူးသလို
လူကို လာကြည့်နေတယ်”

“ဟို...မိုးတွေ တအားကြီးတော့ ပြတင်းပေါက်တွေ
ပွင့်နေလားဆိုပြီး လာစစ်တာ၊ မွန်းကရော”

“အိပ်မပျော်လို့လေ၊ ပြီးတော့ သင်းများ ကြောက်နေ
မလားဆိုတာလည်း ပါတာပေါ့”

“သင်းအိမ်ကလေးက ခုနကမှ မီးပိတ်သွားတာ”

သင်းနေတဲ့ အိမ်လေးက အပြင်ပန်းကကြည့်ရင်တော့
အိမ်မကြီးနှင့် တဆက်တည်းလို့ ထင်ရပေမယ့် အိမ်အတွင်းကနေ
ကူးသွားလို့မရပါ။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကထွက် ပေါ်တီကိုအောက်
မှ ဖြတ်သွားလျှင်တော့ ရသည့် သီးသန့်အဆောင်မျိုး။ မွန်းက
ဧည့်ခန်းအလယ်ထိ လျှောက်လာရင်း နာနီအနားရောက်မှ လက်
ပိုက်ကာ ပခုံးကျုံ့ထားတော့...

“ချမ်းလို့လား မွန်း”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးသံလေသံ အကျယ်ကြီးကြားရတော့
အေးလာသလိုလိုမို့၊ မေမေပန်းချီကားရှေ့ရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာ
လဲ”

ပန်းချီကားနဲ့ လူကို ဝေခနဲကြည့်ကာ မော့မော့လေးမေး
သည်။ ကောင်းအနားမှာ နီးနီးလေး ရပ်နေတာမို့ လည်တိုင်အမော့
မှာ ထူပြည့်သော နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ပြုံးမလို ရယ်မလို
နှင့်မို့ သူမမျက်နှာလေးက ချစ်စဖွယ်ဖြစ်သွား၏။

ကောင်းက ပင့်သက်တစ်ရွက်နှင့် ရင်ခုန်ခြင်းတွေကို
ဖြေလျှော့ရင်း...

“အသက်ဝင်လို့ပါ၊ ဒီပန်းချီကားထောင့်လေးမှာ လက်
မှတ်ထိုးထားတဲ့သူက ပန်းချီဆွဲပေးတဲ့သူလား”

ရယ်မြူးရိပ်သမ်းသော မျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်ကျ
သွားတော့ အေးစက်စက်ဖြစ်သွားသည်။ ပန်းချီကားကြီးကို သူ
လိုပဲ မော့မော့လေးငေးရင်း...

“အင်း...ပန်းချီဆရာ၊ တို့အမေဆီက အချစ်တွေ လိမ်

သွားတဲ့လူ၊ မေမေဘဝကို သတ်ရုံတင်မကဘူး၊ မေမေ့တို့ကို
သေကွဲ ကွဲအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့သူ၊ တို့ဘဝကို စိတ်ဒဏ်ရာတွေနဲ့
ရှင်သန်စေခဲ့သူ၊ အဲဒီ သူက တို့အဖေတဲ့၊ ကဲ...မထူးဆန်းဘူး
လားဟင်”

သူဘက် မျက်နှာလေးငဲ့ပြီး မေးတော့ နှုတ်ခမ်းပျားမှာ
ပြုံးရိပ်ထပ်သည်။ သို့ပေမယ့် ကြည်နူးသာယာပြီး ပြုံးတာမျိုး
မဟုတ်ဘဲ အံ့ဖွဲ့ထားသော နာကြည်းခြင်းတွေအား ကိုယ်စားပြုတဲ့
အပြုံး။

“မွန်းရဲ့အဖေက အဲဒီလောက်အထိ ဆိုးတဲ့သူလား”

“အဟင်း...လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြမ်းပါ၊ ကြင်နာ
မှု၊ အချစ်၊ သံယောဇဉ်၊ မေတ္တာ၊ ဘာမှမရှိတဲ့ အကြမ်းသက်သက်
လူစားမျိုး၊ မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံတွေ၊ အသွားအပြန်တွေ
ရှိသတဲ့”

ပန်းချီကားကို ကျောခိုင်းပြီး ဆိုဟကျောမှီပေါ်လက်တင်
ကာ တောင့်တောင့်လေးရပ်နေသည်။

“ကြားဖူးတာပါ၊ တကယ် အပြင်မှာတော့ ပြန်လမ်း

မရှိတဲ့ မေတ္တာမျိုးပဲ မေမေ ပေးခဲ့ရတာ”

“ဟို...မွန်းရယ်၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးကို မချစ်ရိုး
ထုံးစံ မရှိပါဘူး၊ မွန်း အထင်လွဲနေတာမျိုး...”

သူဘက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ရပ်တော့ မီးရောင်အောက်
မှာ မျက်ဝန်းတွေ လက်လက်ထနေတာကို တွေ့ရသည်။ မျက်ရည်
တွေကြောင့်လား၊ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော မာနတွေကြောင့်လား
မသိ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီထုံးစံကို ဖျက်ခဲ့တဲ့သူက တို့ အဖေပဲ
နေမှာပါ၊ အဟွန်း...ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ရှာမှရှားတဲ့ အဖေမျိုး
ပေါ့၊ လှတာမြင်ရင် ချစ်မယ်၊ မြင်ပါများတော့ ရိုးသွားတဲ့အခါ
ပစ်မယ်၊ ဒါ...ယောက်ျားတွေရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာဆိုရင် တို့အဖေ
က အဲဒီအစဉ်အလာကို အတိအကျ လိုက်နာကျင့်သုံးတဲ့သူ”

“အဲဒါကြောင့် မွန်းက ယောက်ျားတွေကို မုန်းတာပေါ့၊
အဲဒီလိုလား”

“မမုန်းပါဘူး၊ မုန်းလောက်အောင် တို့ခံစားချက်က
သူတို့အတွက် မပြင်းထန်ဘူး၊ တို့က ယောက်ျားတွေကို အထင်

သေးတာ၊ အထူးသဖြင့် နှုတ်ခမ်းဖျားက လာသမျှကို မုသားတွေ
လို့ သတ်မှတ်ထားလို့ တို့က ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ဘူး”

မိုးတစ်ချက် ပစ်ခြိမ်းသံထက် သူမစကားတွေက ကောင်း
ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်စွာ မြည်ဟည်းနေသည်။

အချစ်ကိုမယုံ၍ မချစ်တတ်သော သူမနှင့် ရင်ခုန်သံ
အားကိုးဖြင့် ချစ်ချင်သော သူတို့ရဲ့အကြားမှာ ကံကြမ္မာက နှလုံး
သားအရေး၌ ကျွန်းခံခဲ့ပြီထင်၏။

■ ■ ■

အခန်း (၂၁)

“ဒီ...ဒီ...ဒီ”

ခြံမှ လူခေါ်ဘဲလ်အသံကြောင့် မွန်းက ကော်ဖီသောက်
ရင်း ခါး ဆတ်ခနဲ မတ်သည်။ သင်းကတော့ ထိုင်ရာမှထကာ...

“ရွှေကောင်း ပြန်လာတာများလား...ဟင် မမ”

“နာနီဆိုရင် ဘဲလ်တီးနေပါ့မလား၊ လော့ခ်နံပါတ်ကို
သူသိတာပဲ၊ ဖွင့်ဝင်လာမှာပေါ့”

မွန်းရဲ့ အိမ်တံခါးသော့တွေက နံပါတ်တွေနဲ့ဖွင့်ရတာ
မျိုးပါ။ ဒီနံပါတ်တွေကိုလည်း အတွင်းလူတွေကိုသာ ပြောပြထား
တာမျိုးမို့ သင်းနှင့်နာနီဆို အလွတ်ရသော နံပါတ်တွေနှိပ်ပြီး

တံခါးဖွင့်ဝင်လာရုံသာ။

“ဒီ...ဒီ...ဒီ”

“ဘယ်သူလဲ”

သင်းက ခြံနှင့်အိမ်ထိ ဆက်သွယ်ထားသော ကိရိယာ
ကိုဖွင့်ပြီး မေးသည်။ တစ်ဖက်က ပြန်လာသော အသံမှာ...

“နာနီ ရွှေကောင်းရဲ့ အစ်ကိုပါ”

ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်နေသည့် မွန်းရဲ့လက်တွေ ရောက်
သည့်နေရာမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။ သင်းနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံတော့
သင်းက ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မမလို့ မျက်ဝန်းကနေ လှမ်းမေး
နေသည့်နယ်။ မွန်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်ရင်း ပေါင်မုန့်ကို နီးစပ်ရာ
ယန်းကန်ပြားဆီ ပစ်ချကာ...

“တို့သွားမယ် သင်း၊ ငါးမိနစ်စောင့်လို့ ပြောလိုက် ပါ”

“ဟုတ်...မမ”

မွန်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ထမင်းစားခန်းမှ ခြံတံခါးဆီ
ဦးတည်လျက်။ ဒီအိမ် ဒီခြံ ဒီမြေပေါ် ဘယ်ယောက်ျားမှ ကျူး
ကျော် ခြေချခွင့်မရှိတာမို့ မွန်းကပဲ ထိုလူစိမ်းယောက်ျားစဉ်သည်
ထံ သွားတွေ့ရပါလိမ့်မည်။

အခန်း (၂၂)

“အဟွန်း...သေချာရဲ့လား ဒေါ်မွန်း”

“ဘာရှင့်”

“ဪ...ဟော်၊ ဒီအိမ် ဒီခြံထဲကို ဘယ်ယောက်ျား
သားမှ ခြေချခွင့်မရှိဘူးဆိုတာလေ”

“ဒီမှာ”

မွန်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်တော့ ရှေ့မှလူက မျက်ခုံးပင့်
ထား ထူးသည်။ ကိုယ်က စကားပြောတိုင်း မျက်ခုံးပင့်တာမျိုး
လည်း တွေ့ရသည်။ မျက်တောင်ဖျားတွေ စိုက်ချပြီး ခပ်သဲ့သဲ့
ရယ်တာမျိုးလည်း တွေ့ရသည်။ စကားပြောတာ မိနစ်ပိုင်း

ရှိဦးမည်။ စီးကရက်တွေ တရစပ်ဖွာပြီး မွန်း ပြောသမျှ လေးစားစရာလို့ မှတ်ယူမထားတဲ့ အချိုးမျိုးနဲ့။

မွန်းက နာနီမျက်နှာကြောင့်သာ ဒီလောက်အထိ သည်းခံဖြစ်နေတာမျိုးပါ။ ထို့ကြောင့် ဒင်းအား ထွင်းဖောက်သွားမတတ်ဖူးရဲ့ရဲ့ရဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ...

“ရှင် မှာစရာရှိရင် မှာခဲ့ပါ”

“အာ...ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ညီမနဲ့ တွေ့ချင်တာ အဓိကပါ။ ဒီအိမ်ရှေ့မရောက်ခင်အထိပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ရှေ့ရောက်သွားတော့...”

မွန်းကိုကျော်ပြီး အိမ်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ မွန်းထံ စုန်ချည်ဆန်ချည် ပြန်ကြည့်သော မျက်လုံးတွေက ရိုင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက မဲ့မလို ပြုံးမလို လွန်လွန်လေး လှုပ်ရှားသွားပြီး တောင်းဘိအိတ်ထဲ လက်စုံထည့်ရင်း...

“ကျွန်တော်က ()က အာဇီတက်ဘွဲ့ယူခဲ့တာပါ။ ဒီလို အိမ်ဒီဇိုင်းလှလှလေးတွေမြင်ရင် ပညာရဲ့ဆေးမှုနဲ့ သိမ်စိတ်ဝင်စားပြီး လေ့လာချင်တာမျိုးရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဆောရီးပါ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား ရိုင်းလွန်းတာပေါ့ ဒေါ်မွန်းရဲ့၊ လေ့လာခွင့်မရတောင် ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ခြံမှာပဲထားတာ လူယဉ်ကျေးတွေရဲ့ အလုပ်မှမဟုတ်တာ”

“ရှင်ကို စတွေ့ကတည်းက ကျွန်မ ယဉ်ကျေးဖို့မေ့သွားပြီ၊ ဆောရီးပါ၊ ဝါသနာပါရင် ခြံအပြင်မှာ ငုတ်တုတ်ပဲနေနေ၊ အိပ်ပဲနေနေ ရတယ်၊ ကျွန်မပိုင်နက်ကတော့ အိမ်ရှင် ကြည်ဖြူမှပဲ”

“အဟား...မင်းက ထင်ထားတာထက် အများကြီး ရင့်တာပဲ”

“ကြိုက်သလို သတ်မှတ်ပါ ရတယ်၊ အဓိကက ရှင်အိမ်ထဲ ဝင်ခံလာဖို့ပဲ”

“မင်းအိမ်ထဲမှာ ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေလို့”

“အဲဒါ ရှင်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

မွန်းက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်အော်ရင်း လူတစ်ကိုယ်ဝင်စာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။ သို့ပေမယ့် တံခါးကြား ဖျတ်ခနဲလှိုင်းခတ်နေတာကို မမြင်ရဘူး။

သော ခြေထောက်တစ်ဖက်ကြောင့် မွန်းက ဆတ်ဆတ်ခါအောင်
ခေါသတွေ ထွက်သွားရပြီး...

“ရှင် ခိုင်းလှချည်လား”

“မင်းပေးတာမျိုး ပြန်ပေးတာ၊ လက်ခံလိုက်ပါ၊ ငါက
အနည်းမရရင် အကြမ်းဖက်ဖို့ စဉ်းစားထားတဲ့လူ”

တံခါးအပြင်ကနေပင် လက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲတော့
မွန်း အားကုန်ရုန်းထွက်ပစ်ကာ ဒင်းပါးပြင်ဆီ ရိုက်ချရန် လက်
အရွယ်...

“မွန်း”

အော်သံနှင့်အတူ သူမတို့အနားသို့ တဖျပ်ဖျပ်ပြေးလာ
သော ခြေသံပိုင်ရှင်။

“နာနီ”

“အဟက်...ဟက်...ရွှေကောင်း၊ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊
ဒီဝတ်စုံနဲ့လည်း ကြည့်ကောင်းတာပဲ”

အခုပဲ ခက်ထန်၊ အခုကျတော့ တဟီးဟီး တဟားဟား
ရယ်ပေမယ့် ရင်ထဲက ပျော်ရွှင်ခြင်းမပါဘဲ ရယ်နေတာ အသိသာ

ကြီး။ မွန်းက ဆံပင်ဘုတ်သိုက်၊ တီရှည်တစ်ထည်ပေါ် ရုပ်အင်္ကျီ
တစ်ထည် ရင်ဘတ်ကြယ်သီးဖွင့် ဝတ်ထားပြီး မျက်မှန်ကြီးတပ်
ထားသော အဲဒီတစ်ယောက်အား လူကောင်းသူကောင်းလို
ဘယ်လိုမှ သဘောထား၍မရ။ လှောင်သလို ခန့်သလိုနှင့် ကြမ်း
တမ်းခြင်းတွေ ရှိသော ထိုလူကို မွန်းစိတ်ထဲမှာ သတ်မှတ်ထား
တာက ထိုလူက လူရမ်းကား။

“ဒီကိုလာတာ ဘာကိစ္စလဲ”

ခြံဝမှာ လူတော်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက ရင်ထဲပူသွား
သော အပူက ဘာနဲ့မှနှိုင်းမရ။ သတ်မှတ်ထားသော ရက်ချိန်းစေ့
သွားတာ မနေ့ကမှ။ လူတော်ကတော့ ခြံဝအုတ်တိုင်ကိုမှီရပ်ရင်း...

“ပြောပြရမှာလား သူ့ရှေ့မှာ”

ဒီတော့မှ ခြံတံခါးနားမှာ မွန်း ရပ်နေတုန်းကို သတိရ
သည်။ နာနီက မွန်းနှင့် လူတော်ကြားထဲ ဝင်ရပ်ရင်း...

“ကောင်း တောင်းဖန်ပါတယ် မွန်း၊ ဟို...အစ်ကိုက
ထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ တစ်ယူသန်အကျင့်ရှိလို့ပါ၊ ကောင်းကို သူနဲ့
စကားခဏပြောခွင့်ပေးပါ”

မလိုမှန်းထား အကြည့်တွေက ကောင်းနောက်ကျောဆီ လှမ်းပို့သည်။ ထိပ်တိုက်ဆုံနေသော အကြည့်နှစ်စုံသည် မီးကျို မီးစတွေ လွင့်ပျံ့တက်နေသည့်အလား စူးစူးရှရှ တောက်တောက် ပပနှင့်။

“မွန်း”

ကောင်းက ထိုအကြည့်တွေကို ရပ်တန့်စေခြင်း သဘော ဖြင့် တိုးတိုးကပ်ခေါ်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ နာနီကို အိမ်ထဲ မှာတို့တွေ့ချင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ခေါင်းအညိတ် ၌ အညွတ်မှာ သူမက ခြေသံပြင်းပြင်း နှင့် ကျောခိုင်းထွက်သွားပြီ။ ဆန့်ကျင်ရာ ဒီဘက်ဆီ မျက်နှာမူ တော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေကနေ ခက်ထန်ခြင်းတွေဆီ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွား၏။ ခံစားချက်က မျက်နှာမူရာအရပ်အတိုင်း ပြောင်း လဲတတ်သည်ဆိုလျှင်။

“အဟွန်း...ဒေါသတွေနဲ့ သိပ်ကြည့်ပြမနေနဲ့ လူကောင်း

ငါ ပြာကျသွားမှာ ကြောက်လို့”

မကြောက်တတ်မှန်း သိသာစွာ ပခုံးကို စုံတွန့်ပြသည်။ ကောင်းက ထိုအပြုအမူ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကောင်းတစ်ကိုယ်လုံး သွေးကြောတွေ ပြီးပြီးဖျစ်ဖျစ် မြည်၍ ကုန်းကြွ ရုန်းထလာသလို မခံချင်စိတ်နှင့် ဒေါသတွေက အရေပြားကို တွန်းထိုးကန်ကျောက် ကာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် တုံ့ပြန်ရန် ဟေးဟားနှင့် ညာသံပေး နေတဲ့အတိုင်း။

ကောင်းက ပင့်သက်ကိုရွှိုက်ရင်း လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိကာ...

“လူတော်”

သွားကြားထဲက ထွက်ကျလာသော ခေါ်သံက မကျယ် ပေမယ့် တိုးတိတ်အေးစက်ခြင်းကြားထဲ ဒေါသသိပ်သည်းဆ နှုန်းတွေ မြင့်မားလျက်။

“မပြောနဲ့တော့၊ မင်းပြောပိုင်ခွင့်တွေ မနေ့ကတည်းက ပြီးသွားပြီ၊ သံဃောဇဉ်လက်ကျန်လေးကြောင့် ချိန်ထပ်ပေးမယ်၊ နောက်ထပ် အချိန်သုံးရက်”

လူတော်က သူ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေတာ သိသိ
ကြီးနှင့် စီးကရက်ကို ဖိပ်ဆွဲဖွားရင်း...

“အဲဒီအချိန်လွန်သွားရင်တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒီအိမ်ကြီး
ထဲ ရောက်လာအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ မင်း ငါ့ကို တားချင်
တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီသုံးရက်အတွင်း ခေါင်းမူးအောင် စဉ်းစား
ထား၊ ငါ့မှာ မင်းမသိသေးတဲ့ ဝှက်ဖဲတွေရှိသေးတယ်”

မလှိုင်စာလှုပ် လျှောက်ထွက်သွားရင်း တောင့်တောင့်
ကြီး ရပ်နေသော သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကိုပါ တွန်းချိတ်တိုက်သွားသေး
သည်။ ဒေါသတွေနှင့် မပြေမပြစ် ဖြစ်နေသော ရင်ဘတ်ကို ဖြေ
လျော့ပေးရန်အတွက် သူ့လက်သီးတစ်ချက်သည် ခြံဘေးအုတ်တိုင်
ဆီ ခိုင်းခနဲ ပြေးဆောင့်သွား၏။

အရိုးကျိုးသွားမတတ် နာကျင်ခြင်းနှင့်အတူ ပူနွေးစီး
ထန်းသော အထိအတွေ့တွေကြားမှာ...

သူ့နှလုံးသားက နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သူမခြေရင်း၌
ဝပ်ဆင်းချင်နေတုန်း...။

■ ■ ■

အခန်း (၂၃)

“ဟင်...ဂျက်စတင်”

အရှိန်ရနေသော ကားက ရှေ့သို့ ရုတ်တရက် ကျော်
ထွက်သွားသည်။ မွန်းက နောက်ကြည့်မှန်မှ ခါးဆန့်ကြည့်ရင်း
ကားကိုပါ ဝိုက်ကွေ့လို့ရမည့်နေရာအထိ မောင်းလာခဲ့သည်။
စိတ်ထဲမှာလည်း ဂျက်စတင်ဘေးနားက လူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ
ဦးနှောက်ကို တရစပ် အလုပ်ပေးနေမိသည်။

ဒီနေရာ ဒီလမ်းမှာ ဂျက်စတင်ကျောင်းရှိမှန်း သိပါသည်။
ဓတိုက်ဆိုင်၍ မရောက်ဖြစ်တာမျိုး ရောက်ဖြစ်ပြန်တော့လည်း
ဒီလိုကျောင်းလွှတ်ချိန် မဟုတ်သဖြင့် မွန်းက ဖြတ်သန်းသွားရ

ဆုအူလီ

၁၈၈

လောက်သာ။ ကားကို ဦးလှည့်ကျွေးပြီး ကျောင်းဆားဘက်မှာ ရပ်သည်။

ဂျက်စတင်နှင့် သူ့ဆားကလူက တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲပြီး ထွက်လာတာ အတော်ကြီး ရင်းနှီးနေတဲ့ပုံပင်။ ကာကီရောင်ဘောင်းဘီတို၊ အနက်ရောင်ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာက ရင်ဘတ်တစ်လျှောက် စစ်ဖြုတ်ထားသဖြင့် အတွင်းက တီရှပ် အဖြူရောင်ကို တွေ့နေရသည်။ ဆံပင်ရှည်ပုံရကာ အားလုံးကို နောက်လှန်စည်းထားသဖြင့် ဖြူသောအသားက ယောက်ျားတန်ခိုး ဝင်းစိုနေ၏။

လက်တစ်ဖက်မှာ အညှီရောင် သားရေအိတ်ကို လက် ကိုင်ကြိုးမှ ဆွဲလာသော သူတို့တစ်တွေက မွန်းကားနားရောက် တာမှ...

“ဂျက်စတင်”

ကားထဲက ခေါင်းဖြူပြီး မွန်း ခေါ်တာကြောင့် ဂျက်စတင် က လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဟင်...တိတိမွန်း”

သူ့လက်ဖဝါးထဲ ထည့်ဆုပ်ထားသည့် ဂျက်စတင် လက် ဖဝါးသေးသေးလေးမှာ ချက်ချင်း ချွေးစေးတွေ ပျံ့ထွက်လာသည့် အေးစက်စက် အထိအတွေ့ကို ကောင်း ခံစားရသည်။ ကောင်း အတွက် တစ်ပန်းသာသွားတာက အညှီရင့်ရောင် မျက်မှန်တပ် ထားခြင်းကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းထဲက အပြောင်းအလဲကို သူမ မြင် တွေ့ခွင့်မရတာ ကျေနပ်စရာပါ။

“နာနီ ဘယ်မှာလဲ ဂျက်စတင်”

“ဟို...နာနီကလေ”

ကောင်းက ဘာဖြေရမှန်းမသိဘဲ သူနှင့်မွန်းအား တစ်လှည့်စီ မော့ကြည့်နေတဲ့ ဂျက်စတင်ကြောင့် လက်ဖဝါးကို ဖိဆုပ်ရင်း...

“သူ့နာနီ မတွေ့သေးဘူးခင်ဗျ”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

အပြာရင့်ရောင် လည်ကပ်ဂါဝန်တိုက် လက်ပြတ်ကို ဒူးနားမှာ ခရစ်စတယ်အပြာရောင်တွေ သီတွဲထားတာဖို့ လှုပ်ရှား မှုအလိုက် ကျောက်အရောင်က ပြိုးပြိုးပြတ်ပြတ်ခါသည်။

ဒေါက်အချွန် အနက်ရောင်ဖိနပ်ရဲ့ ကြိုးတွေက ခြေချင်း
ဝတ်အထက်နားအထိ လိမ်ပတ်ရစ်ခွေးထားပုံက ဖြူဝင်းနုမွတ်သော
ခြေထောက်အလှကို ထိုင်ငေးနေချင်စရာကောင်း၏။ ပခုံးထိအောင်
ရှည်တဲ့ နားဆွဲကလည်း အပြာရင့်။ မျက်မှန်ကလည်း အပြာရင့်
မို့ မွန်းတည့်နေမှာ မျက်စိအေးချင်စရာပေမယ့် ရင်ထဲ မအေးနိုင်
တာ ကိုယ့်အလိမ်အညာကြောင့်ဆိုလျှင်...။

ကောင်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ လည်ချောင်းရှင်း
ရင်း...

“ကျွန်တော်က ဂျက်စတင့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဦးလေးပါ။
ကျွန်တော့်တူ ကျောင်းရက်ရှည်ခွင့်ယူမှာမို့ ဆရာမနဲ့လာတွေ့ပြီး
ခွင့်လာတိုင်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ကောင်းက နှုတ်ဆက်ပြီး မြန်မြန် အနားကခွာရတာ ကိုယ့်
အကြောင်းနဲ့ကိုယ်။ သူမကတော့ ဂျက်စတင့်ကို လက်ဆွဲခေါ်ထား
ရင်း...

“နာနီက အခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ နောက်ကျတတ်
သလား”

“ဟင့်အင်း...အချိန်မှန်ပါတယ်၊ ဒီနေ့မှ”

“အဲဒီနာနီလည်း သူ့အစ်ကိုနဲ့တွေ့ပြီးမှ စိတ်ကယောက်
ကယက်တွေ ဖြစ်နေရှာတယ်နဲ့တူပါတယ်၊ ဖုန်းခေါ်ကြည့်ဦးမှ၊
အိမ်က မထွက်ရသေးရင်လည်း တိတိမွန်းနဲ့ပဲ ပြန်မယ်ဆိုတာ
ပြောလိုက်ဖို့”

လူက ဒီအနားမှာမနေပေမယ့် အကြားအာရုံကတော့
နောက်ပါးမှ ချန်ခဲ့ပြီးသားမို့ ကောင်းက ကျောင်းနောက်ဘက်
အများသုံးအိမ်သာဆီ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့ ပြေးသည်။ အချိန်
ကိုက်ထားသည့်အတိုင်းပင်။ အိမ်သာထဲရောက်မှ သူ့ဖုန်းက
အသံမြည်လာပြီး...

“ဟဲလို...မွန်း၊ အယ်...လာနေပြီ၊ ရောက်တော့မှာပါ
မွန်းရဲ့၊ ကားလမ်းတွေ တအားကျပ်နေလို့၊ ဟုတ်...ခဏပဲစောင့်
ပါနော်၊ ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

စုန်းကို လက်စသတ်ပြောပြီး သူက အရှေ့လွန်လမ်းကွေ့
ကို အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ဖိုင်းပြင်းရသည်။ သွားလေရာ အိတ်တစ်လုံး
ဆွဲပြီး ဗိုလ်အိတ်ထဲမှာ ဝတ်နေကျ ဂါဝန်တစ်ထည်နှင့် မိတ်ကပ်ဘူး

တွေ မပါမဖြစ်။ ကောင်းက ခေါင်းစွပ်ကျကင်ကိုချွတ်ရင်း ဂါဝန်
ကို အပေါ်မှစွပ်ချသည်။ စည်းထားသော ဆံပင်ကိုဖြည့်ချကာ
နှုတ်ခမ်းနှီ ပါးနှီတွေ တင်ပြီး မျက်တောင်တုတပ်၏။

အခု မှန်ထဲမြင်ရသော သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ယောက်ျား
လေးလို့ ထင်မှာမဟုတ်ရအောင် ဖြင်ဆင်ဖုံးကွယ်ပြီးနောက် မိန်းမစီး
ကတ္တီပါပုံတော်ဖိနပ်ကို ထုတ်စီးပြီး ဆံပင်တခါခါ တင်သား
တယမ်းယမ်းနှင့် ထွက်လာတော့လည်း လူက မဟုတ်ပင်။

လက်မဲ့ဆွဲလာတဲ့အိတ်နဲ့ ခေါင်းစွပ်ကျကင်ကို တွေ့ရာ
အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်ကာ တစ်ခါတည်း ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး
လှူပစ်ခဲ့သည်။ ပေါများပြည့်လှုံ၍ မဟုတ်ပေမယ့် နွယ်တစ်ပင်
လို တွယ်ငင်ရစ်သော သံယောဇဉ်က သူမမှတစ်ပါး တခြားအရာ
ပေါ် မထားချင်။

■ ■ ■

အခန်း (၂၄)

“အယ်...သားရယ်၊ ဆောရီး၊ တကယ် ဆောရီးပါ၊
ကောင်းကောင်း နောက်ကျသွားတာလေ၊ ထွက်ခါနီးမှ ဝမ်းတွင်းက
စည့်သည် လိုက်ပို့နေရလို့ သိလား၊ မွန်း...ကောင်းကို စိတ်မဆိုး
ပါနဲ့နော်၊ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ ဒါ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်
ဆုံးပါနော်...တကယ်...နော်”

နော်ချင်းထပ်အောင် ပြောသည်။ ပြေးလာတာလည်း
ဂါဝန်ကြီးနှင့် ခလုတ်တိုက်မတတ်မို့ အမောတောင် မပြေသေးဘဲ
စကားသံထဲ ဟောဟဲ့လိုက်နေသေး၏။ မွန်းက ကားဘော်ဒီကို
မှီရင်း နာနို့ကို လက်ပိုက်ကြည့်ကာ...

“ဘယ်သူက ဘာပြောနေလို့လဲ”

“မွန်း စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ပါ”

“မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲ၊ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂျက်စတင် ကို မှာထား၊ နောက်တစ်ခါ အကြောင်းရှိလို့ နောက်ကျမယ်ဆို ရင် ကျောင်းဝင်းထဲကပဲ စောင့်ဖို့”

“အို...နောက်တစ်ခါဆိုတာ မရှိရပါဘူး မွန်းရယ်၊ တကယ်ပါဆို”

“ပိုပိုလိုလို ပြောထားတာပါ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ နာနီစကား ထဲမှာ ပါပါတယ်၊ ဧည့်သည်ဆို၊ ဘယ်ကိုပြန်ပို့ပေးလိုက်ရတာ လဲ၊ အမျိုးတွေလား”

ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးမယ့် ကားပေါ်မတက်အားသေး ဘဲ မွန်းက နောက်လှည့်ကာမေးသည်။ ကားနောက်ခန်း၌ ဝင် ထိုင်ကာ ပြတင်းပေါက်မှာ မေးတင်ပြီး ငေးနေသော ဂျက်စတင် က ခီခဲရယ်ကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲ၏။ မွန်းက ဂျက်စတင် ၏ အပိုးမသေသော မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်ရင်း နာနီထံ အကြည့် ရောက်တော့လည်း သင်းရပ်ကပါ မချီမချည်။

“အဲမယ်...ဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မေးနေတာ ပြေလေ၊

ဝမ်းတွင်းက ဧည့်သည်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့”

“အဟီး...ဒီထဲမှာလေ”

မိုက်ကို ကော့ပြပြီး လက်ကပါ ပုတ်ပြတော့ မွန်းက နုတ်တံတောင် အကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလဲ...အဲဒါက”

“ဪ...ဝမ်းတွင်းက ဧည့်သည်ဆိုမှတော့ ဒီမိုက်ထဲ က အစာဟောင်းတွေလေ၊ ခဏအလည်လာပြီး ပြန်ချင်တယ် အချက်ပြတာနဲ့ အိမ်သာထဲ သွားပို့ရတာ”

“ဟယ်...ညစ်ပတ်တယ်၊ ကြည့်စမ်း...နာနီဟာလေ၊ တကယ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ တို့က အကောင်းမှတ်လို့”

သူမက သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်ချတော့ ပါးစုံတွေ မှိုတက်သွားကာ ရှည်လျားထူထဲသော မျက်တောင်တွေ အပေါ် အောက် ထိစပ်သွားခဲ့သည်။ နီတြာတြာ နှုတ်ခမ်းအဖွင့်မှာ ပေါ်လာသော သွားဖြူတန်းစီစီတွေကို ငေးရင် ခိုင်ကျည်သည့် မျက်နှာကွလေးမျိုးမို့ ရယ်တိုင်းလှသည်၊ ပြီးတော့လည်း ဆွဲဆောင်

အားပြင်းကာ မဲ့ရွဲကာနေလည်း ချစ်စရာလေးမို့ ထိုမျက်နှာလေး
ကို ငေးရင်း သူရင်ထဲမှာတုန်ယင်မွန်းကျပ်လျက်။

ဒီက အသက်ပါတော့မတတ် ချစ်နေတာတောင် ဖွင့်
ပြောခွင့်မရတဲ့ဘဝမှာ ငေးနေရရုံနဲ့ သူ ကျေနပ်ပါသည်။

■ ■ ■

အသန်း (၂၅)

“မမ...တွေ့ပြီလားဟင်”

“အင်း...လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်အတိုင်း မောင်းလာတာ၊
အေး...အေး...တွေ့ပြီ ရှေ့မှာ”

“အထဲမှာ အောက်ဒိုးထွက်ဆင်တဲ့ ကိုပြည့်စုံတို့အဖွဲ့
လည်း ရှိနေမှာပါ မမရဲ့၊ သင်း အားလုံးဖုန်းဆက်ထားပြီးသား၊
ဘောက်ချာလည်း ဖြတ်ပေးပြီးသား သိလား မမ၊ မမ ငွေစစ်ပြီး
ယူလာရုံပဲ”

“အေးပါ၊ ရပြီ...ညီမ၊ ဒီလောက်ဆို ငါ သဘော
ပေါက်ပြီ၊ အချပ်ပြားကား ဝင်ပြီလား”

မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချတာ မနေ့ကတည်းက။
မစသောမိုးဟာ ဒီနေ့အထိ အပြီးကြီးတုန်း။ မွန်းက မိုးသည်း
သည်းကြားမှ ကားကို သတိထားမောင်းရင်း စက်ရုံက ကိစ္စကို
လှမ်းပူပင်ရသေးသည်။ ဘယ်နိုင်ငံမှာဖြစ်သော မုန်တိုင်းလည်း
မသိပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံကို အများခတ်တာမို့ မိုးထဲလေထဲမှာ
ကားမဝင်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းကာမှ တောင်းဆုက မပြည့်ခဲ့။

ကြိတ်သားတွေက ရေကြောက်သောပစ္စည်းမို့ ကားခေါ်
မှ စက်ရုံသို့ သယ်ပိုးအချမှာ ရေစိုမှာ စိုးရိမ်ရသည်။ ရေတစ်ခါ
ထိလျှင် ထိတဲ့နေရာက ပွထသွားပြီး ဘာမှလုပ်မရဘဲ ပစ်လိုက်
ဖို့သာ ရှိတာမို့ မွန်းက စိုးရိမ်ရခြင်းပါ။

“ကားဝင်ပြီ မမ၊ ဒါပေမဲ့ ရေမထိအောင် စက်ရုံတွေ
ပိုင်းတွေကို ရှင်းခိုင်းပြီး ကားဖင်ထိုး ဝင်ခိုင်းထားတယ်၊ သင်
ရုံးခန်းမှာမနေဘဲ စက်ရုံဘက်ကူးလာပြီး လာကြီးကြပ်နေတယ်
မမ၊ စက်ရုံအတွက် စိတ်မပူနဲ့”

“အေး...အေး...ပြီးရော”

မွန်းက ဖုန်းပိတ်ရင်း ကားပါကင်မှာ ထိုးရပ်သည်။

မူကြိုဆိုပေမယ့် စနစ်တကျလုပ်ထားတာက ခြံကျယ်ခန်းကျယ်ကြီး
ထဲ။ မျက်နှာစာတစ်ခြမ်းက ကားပါကင်ဖြစ်ပြီး အလယ်မှာ လူ
သွားလမ်းနှင့်။ ဟိုဘက် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကတော့ အစိမ်းရင့်
မြက်ခင်းပေါ်မှာ ကလေးကစားကွင်းသဖွယ် ဖန်တီးထားသည်။

မိုးကြီးလေကြီး ကျနေတာကြောင့် ကလေးတွေကို ကစား
ကွင်းနေရာမှာ မတွေ့ရ။ မွန်းက နောက်ခန်းမှ ထီးရှည်ကြီးကို
လှည့်ယူပြီး ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။ ကားအပြင်ထွက်လိုက်တာ
နှင့် မိုးသက်လေပြင်းက သုတ်ခနဲ လူကို ဆီးကြိုတာကြောင့်
အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သွား၏။ အားကောင်းစွာကျနေသော မိုးသီးမိုး
ပေါက်တွေကို ထီးအကူအညီဖြင့် အကာအကွယ်ယူပြီး မွန်းက
ပေါ်တီကိုအောက် ပြေးဝင်သည်။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာပင် မွန်းကို အသင့်စောင့်နေသော
စက်ရုံဝန်ထမ်းခေါင်းဆောင် ကိုပြည့်စုံက...

“ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက စာအုပ်စင်နဲ့ တီဗီစင်တွေ
အော်ဒါပေးဖို့တဲ့၊ မမကို စောင့်နေကြတယ်”

“အိုခေလေ၊ ကျွန်မ သွားလိုက်မယ်၊ ကိုပြည့်စုံတို့က...”

“ကျွန်တော်တို့ ()ဟိုတယ်ဆီ ဆက်သွားမယ်
မမ၊ ကောင်တာအော်ဒါ မှာထားတာလေ”

“ဪ...ကျွန်မ မှတ်မိပြီ”

မွန်းက ဂျင်းစကင်(န်)နီမှာ ကပ်နေတဲ့ မိုးမှုန်တွေထဲ
လက်နဲ့သပ်ခါချရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ထွက်လက်စနဲ့ တစ်ခါတည်းသွားလိုက်မယ် မမ၊ ပြီး
စက်ရုံပြန်မယ်”

“ကိုပြည့်စုံ အဆင်ပြေသလို လုပ်ပါ၊ အဓိက
ကက်စတစ်မာတွေ အဆင်ပြေဖို့ပဲ လိုတာလေ”

“ဟုတ်...စိတ်ချပါ”

ကိုပြည့်စုံတို့ကို နှာကြားနေခိုက်မှာပဲ တံခါးဝမှာ အော်
ဖျော့ရောင် ထက်အောက်ဆင်တူနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ပေါ်လာကာ...

“ရွှေမင်းသမီး ဖန်နစ်ချာက ဒေါ်မွန်း ဆိုတာ”

“တို့ပါပဲ”

“မမ...ကြွပါရှင်၊ အပေါ်ထပ်မှာ တီချယ်ကြီး အော်

နေပါတယ်”

ကလေးမလေးက အပြုံးနှင့်ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဘယ်ဘက်
ရင်ဘတ်မှာ ရွှေရောင်လက်နေတဲ့ ကတ်ကလေးနှစ်ခု ထပ်ဆင့်
ထိုးချိတ်ထားပြီး အောက်ဘက်က နာမည်ဖြစ်ဟန်တူကာ အပေါ်
ဘက်ကတော့ မူကြိုအမည်က Royal။

မွန်းက မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းကာ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်
နေသော မူကြိုထဲ ခြေချရင်း မျက်လုံးတွေလည်း အလစ်မပေးဘဲ
ဟိုဟိုဒီဒီ အကဲခတ်ပြီး လာကြိုသူနောက် လိုက်ခဲ့သည်။

ကလေးတွေက အညှီရောင်မှန်ကြီးတွေ ကာထားသော
အခန်းကျယ်ကြီးတွေထဲမှာ သီးသန့်ခုတင်တစ်လုံးစီမှာ အရုပ်ခေါင်း
အုံးလေးတွေပိုက်ပြီး အိပ်ပျော်နေကြတာ စိစိရီရီ။

“ကလေးတွေက များသားပဲနော်”

အလွှာပ သလွှာပ မဟုတ်ဘဲ မေးမိတာ တကယ်အံ့ဩ
၍ပါ။ ခန်းမကျယ်ကြီးက မွန်းလျှောက်လာသော လမ်းလေးရဲ့
ဘေးဘက်တစ်ချက်စီမှာရှိပြီး အခန်းတိုင်း လူပြည့်၊ ခုတင်ပြည့်။

“ဟုတ်တယ်...မမ၊ ကလေးအယောက် နှစ်ရာငါးဆယ်

နှစ်ဖက်အား ဆယ်ပေါင်တူကြီးနဲ့ အထုခံထားရသလို နားထဲ
တထိန်းထိန်းမြည်နေကာ အဆက်မပြတ်ကြားနေရတာက ရွှေကောင်း
ဆိုသော နာမည်တစ်ခုနှင့် ဝတ်မှုန်ရဲ့ ပြောစကားများ။

“သူက ဆယ်ခြောက် ဆယ်ခွန်...”

“မူကြိုနာမည်က Royalလေ၊ နာမည်ကြီးပဲ၊ အင်းလူ
လမ်းမှာ”

“သူမိဘတွေက လူချမ်းသာစာရင်းဝင်၊ ဝါသနာပါလို့
မူကြိုမှာ ဆရာမ ဝင်လုပ်နေတာ”

ကြားခဲ့သမျှ အရေးမထားဘဲ မွန်းက ခေါင်းထဲမှထုတ်
ပစ်ခဲ့တာ ခေါင်းလေးမခံချင်လို့ မဟုတ်ပါ။ မွန်း မျက်စိရှေ့မှောက်
ရှိ နာနီ ရွှေကောင်း ဆိုသူကိုပဲ ယုံကြည်လွန်းခဲ့တာကြောင့်ဖြစ်
သည်။ အခုမှ ယုံကြည်ခဲ့တာမဟုတ်။ စတွေ့ကတည်းက အဆီ
အဆေး အမေးအမြန်းမရှိဘဲ မွန်း လက်ခံထားခဲ့တာ။

အခုတော့ မွန်းမျက်စိရှေ့မှာတင် နာနီရွှေကောင်းထဲ
နှစ်ယောက်။ နာမည်တူ လူတူမရှားဆိုပေမယ့် ကွဲလွဲခြင်းများစွာ
နှင့် ထူးခြားစွာ တိုက်ဆိုင်သောအဖြစ်က ရှိနှင့်နေပြီးသားမို့...

“ကော်ဖီသုံးဆောင်ပါဦး၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံလည်းစစ်နော်၊
အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား ညီမရဲ့၊ နောက်ထပ်အော်ဒါ
အတွက် တီချယ်ကြီးက...”

“ခွင့်ပြုပါဦး”

လက်ကိုင်အိတ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ချက်ချင်းမတ်တတ်
ထရပ်တော့ ရှေ့မှ တီချယ်ကြီးက ပျာပျာသလဲ မော့ကြည့်ကာ...

“ဘာအဆင်မပြေတာများရှိလို့လဲ ညီမရယ်”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်ပါ၊ ပစ္စည်းဖိုး
ငွေနဲ့ အော်ဒါအတွက် ရုံးက တစ်ယောက်ကို ကျွန်မ လွှတ်လိုက်
ဧါမယ်”

မွန်းက ဧည့်ခံကြိုဆိုရေးတာဝန် ကျထားသော သူမဘက်
ဗျက်နာမူရပ်ရင်း...

“တို့ကို မေးခွန်းနည်းနည်းလောက် မေးခွင့်ပြုပါ
ရွှေကောင်း”



အခန်း (၂၆)

လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်းကြောင့် ဒေါသထွက်သည်လား။ ယုံကြည်ခြင်းတွေ ရင်မှ တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်ခံရ၍ ယူကျုံးမရ ဖြစ်သည်လား။ ဝေခွဲမရဲ သတိထားမိတဲ့အချိန်မှာ မျက်ရည်မိုးက အပြင်လောကက မိုးနယ်။ သည်းသည်းမည်းမည်း စိုစိုရွှဲရွှဲ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ရွှေကောင်းကို ကလေး မိခင်တစ်ယောက်က ဆက်သွယ်လာဖူးတယ် မမ၊ ကလေးက ယောက်ျားလေး၊ ခြောက်နှစ်ရှိပြီတဲ့၊ သူ့ကို တစ်လလောက် ထိန်းပေးဖို့ ငှားတာပါ။ ရွှေကောင်းက ဝါသနာအရ ကလေးတွေကို စာသင်တယ်၊ ထိန်းပေးတယ်ဆိုတာ ကလေးတွေနဲ့နေရတာ ပျော်

လို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစ်မက ရွှေကောင်းနဲ့ မကင်းရာမကင်းကြောင်း ပတ်သက်နေတာမို့ လက်ခံခဲ့တာ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီအလုပ်ကို မင်း လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့”

မွန်းအမေကို သူမက ခေါင်းယမ်းငြင်းရင်း...

“သူတို့ဘက်က အရင်ဖျက်သွားတာပါ၊ ရွှေကောင်း မှတ်မှတ်ရရရှိတာက ကလေးရဲနာမည်ပဲ၊ ဂျက်စတင်တဲ့၊ ရွှေကောင်းက ဂျက်စတင်ဘိဘာရဲ့ ပရိသတ်လေ၊ အဟွန်း...နာမည်တူလို့ ထိန်းပေးဖို့ လက်ခံလိုက်တာလည်း ပါတာပေါ့ မမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးကို မြင်တောင် မမြင်ဖူးပါဘူး”

ရွှေကောင်းက ရယ်ကာမောကာ ပြောခဲ့ပေမယ့် မွန်းရဲ့ အပြန်လမ်းကတော့ မျက်ရည်တွေနှင့်။ သူ ဘာကြောင့်လိမ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးရင်း မောလာတဲ့အထိ။ စက်ရုံတို မွန်း ပြန်မလာတော့ကြောင်း အကြောင်းကြားပြီး အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်လာခဲ့တာ နာနီနှင့် တွေ့ချင်လွန်းလို့ပါ။

ဘာကြောင့် လိမ်ညာခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့နောက်မှာ ခွန်း လိုချင်တာက မှန်ကန်သော ကတိစကားတစ်ခွန်းသာ။ ထို

ကတိစကား မွန်းကို ထပ်မံ မလိမ်ညာတော့ပါဘူးလို့ သူ ကတိ ပေးနိုင်လျှင် ဖြစ်သမျှအားလုံး မွန်း ခွင့်လွှတ်မည်။

ဟုတ်သားပဲ။ လူဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ မှားခွင့် တော့ရှိတာပဲ။ နာနီဘက်က အခက်အခဲကြီးတစ်ခုကြောင့် မွန်းကို လိမ်ညာခဲ့တာဆိုရင်ရော။ မွန်းက ပါးပြင်ပေါ်စီးကျနေတဲ့ မျက်ရည် တွေကို လက်ဖမိုးနဲ့ ကြမ်းကြမ်းပွတ်တိုက် ဆွဲသုတ်သည်။

ကြည့်စမ်း...သူ့ကိုခွင့်လွှတ်မယ် တွေးရုံနဲ့တင် မွန်း စိတ် ထဲ ပေါ့ပါးသွားဟာများ ငိုချင်စိတ်တောင် မရှိတော့တဲ့အထိ။ မွန်းက အသင့်ပွင့်နေသော ခြံတံခါးမှ ခြံထဲဆီ ကားကို ဦးထိုး ဝင်သည်။ မိုးတွေက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ဘာကိုမှ ထင်းလင်းစွာမမြင်ရ။

ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်ရပ်ပြီး အိမ်ကြီးဆီ အပြေးဝင် သည်။

“နာနီ”

အော်ခေါ်ရင်း နာနီအခန်းရှိရာ အပေါ်လှေကားထစ်တွေ ဆီ အပြေးတစ်ပိုင်းတက်သည်။ စိတ်ဇောဆောင်နေသဖြင့် လူက

မောပန်းရမှန်းမသိ။ နာနီအခန်းတံခါးဆီ တွန်းဖွင့်ရင်း...

“နာနီ”

အခန်းထဲ၌ မရှိ။ မွန်းက အောက်ထပ်ပြန်ပြေးဆင်းရင်း နှုတ်မှ တကြော်ကြော်အော်ကာ ထမင်းစားခန်း၊ မီးပိုခန်းမကျန် လိုက်ရှာသည်။ နာနီအရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရတော့ စိုးရိမ် စိတ် ရင်သို့ ပြင်းစွာဝင်ဆောင့်၏။

အဖြစ်အပျက်တွေ သိခါးက ဒေါသဖြစ်သည်။ ခေါင်း အေးအေးထားပြီး ခွင့်လွှတ်ရန် တွေးထားကာမှ လူကိုမတွေ့တော့ နာနီအတွက် စိုးရိမ်ရပြန်၏။

လူစိတ်ဆိုတာ လက်ဖျစ်တကွတ်အတွင်း အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ပြောင်းလဲနိုင်တာကို ကိုယ်တွေ့ကြုံမယုံသွားရတဲ့အဖြစ်။ မွန်းက ပေါ်တီကိုအောက်ပြန်ဆင်းရင်း ကားထဲ ရေစိုလက်စ ထီး ကို ဆွဲယူသည်။ ဟိုတစ်ခါကလို ခြံထဲ ပန်းဆင်းခူးနေသည်လား။ အို...မဖြစ်နိုင်တာ။ မိုးကြီးလေကြီးထဲကို။

တွေးရင်း ကိုယ်တိုင်က မိုးရွာထဲ လမ်းလျှောက်မိလျက် သား။ မျက်ဝန်းတွေက ဟိုဟိုဒီဒီ ဆုတ်ကုန်ရင်း မွန်းရင်ထဲ ဒိန်းခဲ

ဖြစ်သွားသည်။ ခြံဝမှာ မသဲကွဲသော အရိပ်နှစ်ခု။ ခြေလှမ်းတွေ
က အလိုလိုလျှောက်သွားတာ စပ်စုလိုခြင်းဆန္ဒ တကယ်မပါ။
သို့သော် မိုးစက်ကျသံထွင်းဖောက်ပြီး ကြားရသော စကားသံများ
ကြောင့်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတာဝန် မင်းကျေပါ လူကောင်း”

“ဂျိမ်း”

အကျယ်ကြီး ခြိမ်းပစ်တဲ့ မိုးခြိမ်းသံကြောင့် စကားသံ
တွေ တိုးရှုပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပီသသဲကွဲစွာ ကြားလိုစော
နှင့် မွန်းက ရှေ့ဆက်တိုးရင်းက ခြံတံခါးတစ်ဖက်သို့ ရောက်လာ
ခဲ့ပြီ။

“အစောကြီးကတည်းက မေတ္တာတွေ၊ သစ္စာတွေရွတ်
ဖို့ ဒီအိမ်ကို လွှတ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာဘဲ လူကောင်း”

လူကောင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ မွန်း မသိပေမယ့် ဒီ
အသံရှင်ကိုတော့ မွန်း ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။ လူကို ရိသလို
ထောသလိုနှင့် အလွန်မြင်ပြင်းကပ်ဖွယ်ကောင်းသော နာနီအစ်ကို
ဆိုသူ။ ဒါဖြင့် သူ ဘယ်သူ့ကို ကြိမ်းမောင်းနေတာလဲ။ နာနီကို

လား။

“မင်း မေ့လိုက်တော့ လူတော်၊ ထပ်ကြိုးစားလည်း
မင်း ရှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဦးဦး ရည်ရွယ်ခဲ့တာက...”

“ငါ မင်းနဲ့စစ်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ငါလည်း မင်းနဲ့ပြေလည်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း
ဘက်က ရှေ့တိုးမယ်ဆိုရင် ငါက စစ်မျက်နှာဖွင့်ဖို့ အဆင်သင့်
ပဲ လူတော်၊ မင်းနဲ့မထိုက်ဘူးလို့ လက်လျှော့ပြီး ပြန်လိုက်ရင်
အားလုံးငြိမ်းချမ်းသွားမှာပဲ”

“ငါ ငြိမ်းချမ်းရေးကို အလိုမရှိဘူး လူကောင်း၊ လုပ်ပါ၊
မင်း ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသရွ်၊ ငါ့ဘက်ကလည်း ငါ့ကြိုးစား
ခွင့်နဲ့ငါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသိဖို့တစ်ခုတော့ မှတ်သွားလိုက်၊ ပြိုင်ပွဲ
တစ်ခုမှာ အနိုင်ရဖို့ဆိုရင် ရက်စက်တဲ့သူက သရဖူဆောင်းလေ့
ရှိတယ်ဆိုတာပဲ”

စကားသံတွေ တိတ်ကုသွားသည်။ ကားတစ်စီးရဲ့ စက်သံ၊
တံခါးဖွင့်ပိတ်သံတွေက အစဉ်အလာအတိုင်း ရှိခဲ့ပြီးမှ ခြံဝင်းထဲသို့
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသော လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ ဒီ...

၂၂

ဒီလူက။

မွန်း နှုတ်ဖျားတွေ ဆွံ့အကုန်သည်။ အနီရင့်ရင့် မိုးကာ အင်္ကျီ ရှောင်အနက်နှင့် ထိုလူဟာ မွန်း ရှာနေသော နာနီ မဟုတ်။ ဒါဆို ဒီလူက...။ စူးစမ်းစိတ်နှင့် ခြံတံခါးမှာ ကျောက်ပင်ရင်း မွန်းက ထိုလူတစ်ကိုယ်လုံးဆီ အကြည့်တွေ ပိုက်စိပ်တိုက်စေ့စေ့ ကာ...

“ဟင်”

လေအရေမှာ မိုးကာခေါင်းစွပ်က လှန်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားကာ ပခုံးထိသော ဆံပင်ကွေးကောက်ကောက်များ။ ဒီဆံပင် ဒီကျောပြင်တွေက မွန်းအတွက် ရင်းနှီးလွန်းနေတာမျိုးဆိုလျှင်...

ရင်တစ်ချက် ဆောင့်ခုန်တော့ အမြင်အာရုံတွေပါ ပြာဆဲ ဖြစ်သွားသည်။ မွန်း တကယ့်ကို ပီပီရီရီ အလိမ်ခံခဲ့ရတာ၊ နောက်ပါးမှ စိုက်ကြည့်နေရင်း မူမမှန်သော မျက်နှာတစ်ခု အာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာသည်။

“ကျွန်တော်က ဂျက်စတင်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဦးလေးပါ”
ခပ်သဲ့သဲ့အပြုံးနှင့် ပြောခဲ့ဖူးသူ။ ထမင်းချိုင့်ဆွဲပို့ဆောင်

ရေးက ပြောခဲ့သော ကောင်လေးရဲ့စကားက...

“ဒီအိမ်က မှာထားတာ အစ်မရဲ့”

“အစ်ကိုလေးတစ်ယောက်ပဲ”

ထိုအခါက ပြိုကျတော့မတတ် ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော နာနီမျက်နှာ။ ဘုရားရေ...သူမက သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် နဲ့ တစ်မိုးအောက်တည်း အတူရှိခဲ့တဲ့အဖြစ်။

ယောက်ျားတွေကို မုန်းလှပါချည်ရဲ့။ အလိမ်အညာတွေ ကို ရွံမုန်းလှပါချည်ရဲ့လို့ ကြွေးကြော်သူက ထိုလိမ်ညာသော ယောက်ျားနှင့်အတူတကွ ရှိခဲ့သော အဖြစ်။ မိုးရေမဟုတ်သော ပူနွေးသည့် မျက်ရည်စီးကြောင်းက အချိုးတူ မိုးရဲ့ရောစပ်ကာ ပါးပြင်ဆီ စီးကျသွားလျက်က မွန်းသည် ကောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထားသော ဖုန်းကိုထုတ်၍ နံပါတ်တစ်ခုကိုနှိပ်သည်။

“တီ...တီ...တီ”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ကောင်းက ရေစိုမှာစိုး၍ ဂျာကင် အိတ်ထဲ ထည့်ထားသော ဖုန်းကို ထုတ်အကြည့်...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

အေးစက်စိမ်းကားသောမေးသံ။ ကောင်းအောင်နဲ့ နောက်
လှည့်အကြည့် စိမ်းသောမျက်ဝန်း၊ အေးသော နှုတ်ခမ်းတွေက
တင်းတင်းစေ့ထားကာ မိုးရေတို့ ရွဲရွဲစိုနေသူ။

“မွန်း”

“လူလိမ်”

မြောက်ခနဲ လက်တစ်ဖက်ကြောင့် ကောင်းက မျက်ဝန်း
တို့ကို စုံမှိတ်ပေးလိုက်သည်။ မင်းအနားမှာ မနေခိုင်းတာကလွဲ၍
ကြိုက်တဲ့အပြစ် စီရင်ပါ ချစ်သူ။

သို့သော်လည်း...သူပါးပြင်သည် နာကျင်ခြင်းကို မခံ
စားရဘဲ သူမလေးကသာ ကြိုးတစ်စ ပစ်ချခံရသလို ပုံခေါ်
လဲကျသွားခဲ့တာမို့...။

ချစ်၍ ဟန်ဆောင်ခဲ့ခြင်းအတွက် အသက်ပိညာဉ်ကို
နုတ်ယူချင် ယူပါ။ ကိုယ် မပေးနိုင်တာက မင်းကို ဆက်ချစ်ခွင့်
လေးဆိုရင်...မမုန်းပါနဲ့ ချစ်သူ။

■ ■ ■

အခန်း (၂၇)

“သွား...ဝင်မလာနဲ့၊ ထွက်သွား၊ လူလိမ်...လူညာ၊
သွား...သွားနော်”

“ဖုန်း...ဒိုင်း...ခွမ်း”

ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာသော ပစ္စည်းတွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေကို
သတ်မထားမိဘဲ ကျော်ခွပြီး အသည်းအသန် ဖြတ်သွားတာက
သူမလေးဆီကိုပါ။ အဖျားရှိန်ကြောင့် နီမြန်းမို့အစ်နေသော မျက်နှာ
က မျက်ရည်စီးကြောင်း အသွယ်သွယ်ကြောင့် ညမီးရောင်အောက်
မှာ လက်လက်ထ တောက်ပနေ၏။

“ပြောနေတယ်နော်၊ ရှင် ရှေ့မတိုးလာနဲ့နော်”

“မမရယ်...သတိထားပါ။ မမ နေကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ သက်သက် ပင်ပန်းပါ့မယ်”

သင်းက ဂျက်စတင့်ပခုံးလေးကို ကိုင်ကာ အခန်းဝမှာ ပြုတ်တစ်ပြုတ်တစ် လာချောင်းနေတာသိပေမယ့် ဒေါသကို မွန်း မပြေပျောက်နိုင်။ ကိုယ့်ထံ ရက်ရှည်ကြာစွာ လာရောက်နေသူ အလိမ်အညာတွေနဲ့ လှည့်ပျားခဲ့တာတောင် သံယောဇဉ်လက်ကျန် လေးနှင့် ခွင့်လွှတ်ရန် ကြိုးစားထားပြီးသားကို။

အခုတော့ သူက ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်တဲ့။ တခြားသော အရာတွေအားလုံး ခွင့်လွှတ်နိုင်သည်။ နားလည်ပေး နိုင်သည်။ သို့ပေမယ့် ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်ကို လှည့်ပျားပြီး မွန်း အပါး ချဉ်းကပ်တာမျိုးတော့ မွန်း သိပ်မုန်းပါသည်။

မွန်းက သူ့ကို အစ်မလိုတစ်မျိုး၊ ညီမလိုတစ်သွယ် ယုံကြည်အားကိုးခဲ့တဲ့သူမို့...

“မွန်း”

“မခေါ်နဲ့”

အနားရောက်လာသော စိမ်းသက်သည့် မျက်နှာအား

မော့ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲပစ်တာ ရှုရာဟန်အပြည့် နှင့်...။

“ကျွန်တော် လိမ်ခဲ့မိတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ကျွန်မ ရှင့်အသံကို မကြားချင်ဘူးနော်၊ အို...ရှင့် အသံ၊ ရှင့်ရုပ်၊ ရှင့်အရိပ်ကအစ မမြင်ချင်ဘူး”

“ရှင်ထွက်သွားပါ၊ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ပေးရာကို သွားပါ”

သူမက အာခေါင်ခြစ်၍ အိပ်ရာခင်းအစကို ဆွဲဆုတ်ကာ အော်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မွန်းရယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို ဆုံး အောင် နားထောင်ပေးပါ၊ ကျွန်တော်က ကလေးဘဝကတည်းက မွန်းကို သိခဲ့တဲ့သူပါဗျာ၊ အနားကိုရောက်အောင် လာခဲ့ချင်ပေမယ့် အခွင့်မသာတာရယ်၊ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း တွေကြောင့်”

မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့် စီးကျဆဲပေ မယ့် မွန်းက အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းများတွေကို မဲ့ရွဲပြီး ရယ် သည်။ အကြောင်းပြချက် အကောင်းစားကြီးပေါ့။ ယောက်ျားတွေ ကို မုန်းတီးပါသည်ဆိုသောကြောင့် ဒီလို ဒီပုံ အသွင်ပြောင်းပြီး

မွန်းအနား ချဉ်းကပ်ခဲ့တာပေါ့။

အရင်းစစ်တော့ လိမ်တာက လိမ်တာပါပဲ။ မွန်းက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှည့်ထားပြီး မျက်တောင်ဖျားတွေကို အောက်စိုက်ချထားတာက ဒီလိုလူနှင့် စကားတွေ အသွားအပြန် မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

“ကျွန်တော်တို့ မဆုံးဖြတ်ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မွန်းရဲ့သတင်း တွေကို ကျွန်တော် အမြဲနားစွင့်ခဲ့တယ်ဆို ယုံမလားဟင်”

“ရှင် ထွက်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား”

“သွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကို ရှင်းပြပြီးတော့မှပဲ”

“ကဲဟာ”

“ခွမ်း”

“အမလေး”

အသံတွေ အမျိုးစုံသွားသည်။ မှတ်လောက်သားလောက် ပညပေးခြင်းမျိုးပါ။ ခုတင်ဘေး စားပွဲခုံပေါ်၌ရှိသော ကြွေယန်း အိုးဖြင့် မွန်းက သူ့ခေါင်းကို အားပါးတရ ရိုက်ချသည်။ ဖြာခနဲ ထွက်လာသည့် သွေးတွေမြင်မှ အခန်းပြင်က စောင့်ကြည့်နေသော

သင်းရဲ့အော်သံကို ကြားမှ မွန်းထံ အသိတရားက ပြေးဝင်လာ၏။

ဒါတောင် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်က ပူးတွဲခွာတုံဖြစ် ရင်းက သွေးစီးကြောင်းတွေနှင့် သူ့မျက်နှာကိုငေးရင်း ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းစိတ် ကြီးစိုးလာလိုက်၊ ဒေါသစိတ်က တစ်ဖန် အနိုင်ယူ သွားလိုက်နှင့်။ သူကတော့ နာကျင်မှုကိုလည်း ဂရုမထားဘဲ သွေးတွေကို လက်ဖဝါးနဲ့ ပွတ်ဆွဲရင်းက...

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ဦးဦးသက္ကရဲ့ မွေးစား သားပါ”

“ဘာ”

အဖေ့နာမည်ပါလာ၍ နားစွင့်မိခြင်း နောက်ဆက်တွဲက ထပ်မံအံ့သြခြင်း။

“ကျွန်တော်နဲ့လူတော် အတူတူ မွေးစားခံခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ဓာတ်တူသူချင်း တစ်သွေးတစ်သားတည်း စည်းလုံးတယ်ဆို ရင် ပိုမှန်မလားပဲ၊ ကျွန်တော်က ဦးဦးသက္ကရဲ့ အနန်းပြီး၊ လူတော် က လေးလေးဘက်တော်သား ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ”

သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ပေမယ့် သူ့အသံကို ကြားနေရ

သည်။ အများအပြားကြောင့် တရားရရှိရန်ပူထူနေရာက အံ့သြဖွယ်ရာ အကြောင်းတရားတို့ကြောင့် လူက ချွေးစိုချင်လာသလို။ ပူထူ ဖိန်းရိန်းနေတာတွေ ယူပစ်သလို ပျောက်သွားခြင်းက မွန်း သိခွင့် မရခဲ့သော မွန်းဖခင်ရဲ့ အတိတ်ဘဝအကြောင်းများကြောင့်...

“အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျွန်တော် မွန်းနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ ဒေါ်နွဲ့နောင်ကို သိခဲ့ရတယ်။ ဦးဦးက ဒီမိသားစုအပေါ် လိမ်ညာ ခဲ့ပေမယ့် ဒါ ဘဝပေးအတိတ်တွေကြောင့်ပါ။ ဦးဦးနဲ့လေးလေးက ကျွန်တော်နဲ့ လူတော်လိုပဲ ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့ တစ်ကောင် ကြွက်ပါ”

မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားတာကို သူ တွေ့လိုက်သည်။ စိတ်စင်စားချင်ပေမယ့် မသိသေးသော အကြောင်းတရားတွေနောက်မှာ သူမ တဆုံးတစ နှစ်မျောနေပေ မယ့် ကောင်းပြောသမျှ မယုံရဲသေးတာကိုလည်း ကောင်း နားလည် ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သူက စကတည်းက အလိမ်အညာတွေနဲ့ ဘဝ အတု ဖန်ဆင်းခဲ့သူလေ။

“လောကဓံ အရိုက်အပုတ်တွေကြားမှာ အတူတူရုန်းကန်

ရင်း အရွယ်ရောက်လာတော့ လေးလေးက အရင် အချစ်ကိုရှာ တွေ့ခဲ့တာပေါ့။ လေးလေးချစ်သူက ချမ်းသာတဲ့ အမျိုးအနွယ်ထဲ က၊ ဂုဏ်အရှိန်အဝါကလည်း မော်မကြည့်ရဲတဲ့ အနေအထားမျိုးမှ လေးလေးအချစ်ကို လက်ခံခဲ့တော့...

ရှင်းပြနေတဲ့ အသံတွေ တိုးတိမ်ပါးလျသွားသည်။ အတိတ်ဆီ ပြန်ပြေးအသွားမှာ ကောင်းကင် သူမကိုပါ အတူတကွ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တာဖြစ်၏။

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပေမယ့် ဖြစ်ခဲ့သမျှ မနေ့တစ်နေ့ကလို။ အဲဒီတုန်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ။ တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အရွယ် မို့ လူက အလတ်ဆတ်ဆုံး သွေးအကြွဆုံး အတွေးအခေါ်တွေနှင့် ရပ်တည်နေသည့်အထဲ ဇော်လူက ခင်မမ အချစ်ကိုရခဲ့တာ ပျော် ပစ်လိုက်တာ မိုးမမြင် လေမမြင်။

တက္ကသိုလ်ပရဝုဏ်တစ်ခုလုံး ဇော်လူနှင့် ခင်မမ လက် ချင်းချိတ်၍ ခြေရာချင်းထပ်ခဲ့ကြသည်။ ပူသောရာသီမှာ ချစ်ခွန်း သီစကားတွေနဲ့ ရင်အေးစေခဲ့သလို၊ အေးသောရာသီမှာ ပူနွေး လတ်ဆတ်တဲ့ ရင်ခုန်သံများနဲ့ နွေးထွေးစေခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက

သက္ကဆိုသော လူငယ်လေးက အချစ်လက်မဲ့ဖြစ်ပြီး ဇော်လူတို့ရဲ့ ထားရာနေ စေရာသွားရတဲ့ အချိန်အခါ။

“ငါနဲ့ ခင်မမ အကြောင်း သူ့အိမ်က သိသွားပြီ သက္က”

အသိပေးသောအချိန်မှာ ခင်မမကို ကျောင်းလာတာလည်း မတွေ့ရတော့ဘဲ အိမ်မှာပဲ ထားတော့သည်ဆိုသော သတင်းတွေ ထွက်လာပြီးဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတော့ ခင်မမတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ကောင်းမှုအတိုင်း ဇော်လူနှင့် ခင်မမတို့ အဆက်အသွယ်ရ၍ အချိန် အချက် ပြုလုပ်ခဲ့တာက နှစ်ကိုယ်တူဘဝ ထူထောင်ရန်။

ကြိုးစားသမျှ အရာထင်ပါသည်။ ခင်မမနှင့် ဇော်လူတို့ သီးသန့်ချစ်မိမာန် တည်ဆောက်ပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာမှာ ခင်မမ မိဘတွေ ရောက်လာခဲ့၏။

“အားလုံး သားနဲ့သမီး စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ရစေမယ်၊ ဒါအစွဲ မေမေတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သမီး ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ မေးခွန်းကတိပေးတယ်၊ သမီးတို့ကို ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ပေးမယ်၊ ဒီက မောင်ဇော်လူလည်း အိမ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီပဲ၊ တို့အိမ်ကို ဝင်ပါ၊ ထွက်ပါ၊ သားမရှိတော့လည်း သမက်က

သားပဲပေါ့”

လူကုံထံတွေရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားက စကားဟာ ဓားသွား ထက်က ပျားရည်စက်လိုလား။ ချိုမြိန်ခြင်းတွေနဲ့ ထက်ရှုခြင်းတွေ က အပြိုင်ပြေးသော မျဉ်းတစ်ကြောင်းလို။ ခင်မမ ပြန်ပါသွားပြီး ထိုညနေမှာပင် ဇော်လူနှင့်သူ့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားတာ ခံခဲ့ရသည်။

အမှုရဲ့ခေါင်းစည်းက သွေးဆောင်ဖြားယောင်းမှု၊ သိန်းရာချီသော ရတနာတွေအား အလွဲသုံးစားလုပ်မှု၊ အလိုအတူ အမေ့ဆင်းသင်းမှုနှင့် သက္ကက ကြံရာပါစိစဉ်သူတဲ့။ အမှုတွေများလွန်းတာ ကြည့်စမ်း...ငါ ဒီလောက်အထိ လုပ်နိုင်ပါလားဆိုပြီး လက်ခမောင်း ထခတ်ရတော့မလိုလို။

တကယ်တမ်း တရားရုံး၌ အမှုရင်ဆိုင်ကြသောအခါ သူတို့မျှော်လင့်ချက်ထားတာ ခင်မမကိုပါ။ မဟုတ်မမှန်သော သတင်းတွေအတွက် သူမ သူတို့ဘက်က ကာကွယ်မည်လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပေမယ့်...

“ဒေါ်ခင်မမက အားလုံးကို ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဖန်ခံ

သွားခဲ့တယ်”

သူ့အသံက အတိတ်ထဲ နစ်မြောနေတဲ့ မွန်းကို ပစ္စုပ္ပန်ထဲ ပြန်ဆွဲခေါ်ခဲ့သလို...

“အဲဒီအတွက် လေးလေးရော ဦးဦးပါ အပြစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်မလုပ်တဲ့အပြစ်အတွက် ပေးလာတဲ့ဒဏ်ကို ခါးစည်းခံရင်း စိတ်တူကိုယ်တူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တာ ငွေရှိတဲ့ မိန်းမတွေကို သင်ခန်းစာပေးဖို့တဲ့”

ကောင်းက ခဏားကိုရပ်ကာ ခုတင်ကို လက်ထောက်အားယူပြီး မတ်တတ်ထရပ်တော့ နဖူးစပ်က သွေးပေါက်တွေက ဖြူလွှာသော အိပ်ရာခင်းပေါ် တပေါက်ပေါက်နုနုဆင်းသွားတာက သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ခံပါစေလို့ လှောင်ပြောင်နေသည့်နှယ်။

“ဆိုချင်တာက လှည့်ဖြားမှုတိုင်း၊ နာကြည်းမှုတိုင်းမှာ စစ်မှန်တဲ့ ခံစားချက် အပြင်းစားတွေ ရှိတယ်ဆိုတာပဲ။ လေးလေးက ချစ်ခဲ့ဖူးလို့ အချစ်ကိုမုန်းတယ်။ ဦးဦးက မချစ်တတ်သေးဘဲ အချစ်ကိုတွေ့တဲ့အခါ အဲဒီအချစ်အတွက် အသက်ပါ စွန့်သွားခဲ့ရတယ်”

ဒါ...ဘာကိုပြောတာလဲ။ ဖေဖေတွေ့ခဲ့သော အချစ်ဆိုတာမေမေလား။ ဒါဆို ဖေဖေက မေမေ့ကို မွန်းယူဆခဲ့သလို မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ထိုင်နေရင်း တွေးနေရင်းမှာပဲ မွန်း ခေါင်းက ချာချာလည်အောင် မူးလာရသည်။

“မွန်းက အချစ်ကိုမတွေ့သေးဘဲ မခံစားဖူးဘဲ အချစ်ကို မုန်းနေတာ တရားမျှတရဲ့လား၊ နာကြည်းစရာဆိုတာ လူတိုင်းမှာရှိခဲ့ပေမယ့် နာကြည်းမှုတိုင်းက အနာဂတ်အထိ နာကျင်ရတာမှမဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်လိမ်ခဲ့တယ်၊ လှည့်စားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ နောက်ကွယ်မှာ မွန်းကို ကာကွယ်ချင်တဲ့စိတ်၊ ပြီးတော့ လှိုက်လှဲတဲ့ အချစ်စစ်ကြောင့်ဆိုတာ မယုံရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသိအမှတ်တော့ ပြုပေးပါ၊ ကျွန်တော် မွန်းကို ချစ်...တယ်”

မွန်း မျက်ဝန်းကိုမှိတ်ချတော့ လွတ်လပ်ခွင့်ရသော မျက်ရည်စီးကြောင်းက ပါးပြင်တစ်လျှောက် ခုန်ဆင်းထွက်ပြေးသွားသည်။ အမည်ဖော်ပြမစွမ်းသော တုန်ယင်ခြင်းမျိုးဖြင့် ရင်ထဲလှိုင်းထန်နေ၏။ မေ့မရနိုင်တာက တစ်စိတ်၊ စိတ်မှာ မုန်းတီးခြင်းက သပ်သပ်ဖြင့် သူ့ခဏားတိုင်း ရင်ခုန်ချင်သော နူးညံ့ပြောင်းလဲ

လွယ်သည့် နှလုံးသားကို ဘယ်ဆီဖြစ်ဖြစ် လွင့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

လှည့်စားမှန်းသိသိကြီးနှင့် ခွင့်လွှတ်ချင်သည်။ မယုံနဲ့ သူပြောသမျှ မုသားတွေလို့ အော်နေရင်းက နှလုံးသားက သူ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ချင်၏။

ဒီအချိန်မှာ မလိုချင်ဆုံးက အချစ်ပါဆိုမှ အဲဒီအချစ်က ကိုယ့်ထံ တည့်တည့်ကြီး ပြေးဝင်လာတာကို တွေ့ရက်နှင့် မရှောင် နိုင်ခဲ့သောကြောင့် နားထဲစွဲသော သိချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ရုတ်တရက် ပြန်ကြားယောင်လာတော့...။

■ ■ ■

အခန်း (၂၈)

“ဒီ...ဒီ...ဒီ” အသံပေးကာ နံရံကပ်စာအုပ်စင်ကြီး တစ်ပတ်လည်သွားသည့်အဖြစ်ကို မွန်းက အံ့သြတကြီး၊ နှုတ်ခမ်း လေးတွေဝိုင်းလျက် ငေးမောကြည့်နေခဲ့သည်။

ဒီအိမ်၊ ဒီပန်းချီကားတွေက မွန်း ရင်းနှီးခဲ့ပါလျက် ဒီလို လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ အခုမှ သိခွင့်ရတဲ့ဘဝ။

“အထဲဝင်ခဲ့ပါ မွန်း”

ကောင်းက ဦးဆောင်ဝင်သွားပြီး နံရံမှ မီးကိုဖွင့်တော့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ လင်းလင်းကျင်းကျင်း။ အခန်းထောင့်မှာ ဗီရိုအပုလေးတစ်လုံး ထားသည်မှလွဲ၍ ဘာပစ္စည်းပစ္စယမှ မရှိခဲ့။

ကောင်းကင် ဗီရိုပုလေးဆို ဆွဲဖွင့်ရင်းပြတော့ အတွင်းမှ ပစ္စည်းတွေက မွန်းကို ရင်ဘတ်ဖိသွားလောက်အောင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားစေ၏။ ကတ္တီပါဘူးအနီက သူ့အကန့်တွေနဲ့သူရှိကာ အကန့်ကိုယ်စီထဲမှာ ပတ္တမြားဝမ်းဆက်၊ ကျောက်စိမ်း၊ ပုလဲ၊ နီလာနှင့် စိန်တစ်ဆင့်စာတွေက အရောင်မျိုးစုံနှင့် တောက်ပနေကြ၏။ ဘူးရဲ့ အပေါ်မှာက လက်ရေးအသော့ဖြင့်...

“ချစ်ဇနီးနှောင်း...သို့”

ဒီလျှို့ဝှက်ခန်းကို မေမေ မဆုံးခင် တွေ့သွားခဲ့ရင်။

မွန်း ကတ္တီပါဘူးပေါ်က ဖေဖေလက်ရေးတွေကို ဖွဖွ ပွတ်သပ်ရင်း ရင်ထဲ နှင့်သီးလာရသည်။ အချစ်ကို မပြတတ်သော ယောက်ျားရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို ငတ်မွတ်စွာ ရှင်သန်ခဲ့ရသော မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ နီရုံးက ခွဲခွာခြင်းတဲ့လား။

“ဒါက ဦးဦးကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာလေ၊ မွန်းအတွက်”

မွန်းလက်ထဲကို ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေး ထပ်ရောက်လာ၏။ အိတ်ရဲ့ ဘေးဘက်ကြိုးတွေကို ဆွဲဆန်ဖြည့်ရင်း အိတ်လေးထဲက ပစ္စည်းတွေကို လက်ဖဝါးဖြန့်ကာ ခါချတော့ အရင်ဆုံး ထွက်လာ

လာတာ ပတ်(စ်)ဂိုဓာတ်ပုံလေး။

“ဒီဓာတ်ပုံက မွန်း...မွန်းရဲ့ပုံ”

မှတ်မှတ်ရရ မွန်း လေးတန်းနှစ်လောက်က ဖြစ်မည်။

ကျောင်းသားကဒ်အတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ရတော့ မွန်းနဲ့ မေမေ သွားရိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ရွေးခဲ့တော့ ဖေဖေ။

“တွေ့လား သမီး၊ သမီးဓာတ်ပုံကို ဖေဖေက တကူးတက ဝင်ရွေးတာ သမီးကိုချစ်လို့ပေါ့”

မေမေပြောခဲ့သော စကားက အခုပြန်ကြားသော လာသည်က နားထဲမှာ အသစ်အတိုင်း။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ သူမက ဂျပန်ဆံတောက်ဟု ခေါ်စားခဲ့သော ပခုံးထိရုံ ဆံပင်ဝဲဝဲလေးနှင့်။ ဓာတ်ပုံရဲ့နောက်ကျောဘက်မှာ ခပ်သော့သော့ ဖေဖေလက်ရေးက သေးတိသေးမွှားနှင့်။

“ဖေဖေချစ်ရသော သမီးကလေးအတွက်”

မွန်းသည် တွေ့သမျှပစ္စည်းတွေကို ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးပွေ့ပိုက်ကာ ရှိုက်သံမထွက်ဘဲ မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ ကျကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုမိပြီ။

ဘဝမှာ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိသလဲ။
 မွန်: မသိခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးရှုံးပြီးမှ ပြန်လည် ရရှိခြင်းအတွက်
 မွန်: ဝမ်းနည်းခဲ့ သည်ဆိုလျှင်...

ကြောညာပေးပါ။

ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ အလှူကြီးပေးရန်ရှိသည်။

■ ■ ■

အခန်း (၂၉)

“အိုကေနော်...သင်း၊ ကျွန်တော် စိတ်ချမယ်”

“ဟုတ်...လာမေးတဲ့သူတိုင်းကို သင်းက မမ နိုင်ငံခြား
 ခရီးစဉ် ထွက်သွားပြီလို့ပြောရမယ်၊ မမသူငယ်ချင်း ဂျပန်က
 အရေးတကြီး ခေါ်လိုဆိုပြီးတော့”

ကားတံခါးဖွင့်ထားပေမယ့် သင်းက မဆင်းဖြစ် သေးဘဲ
 စာအလွတ်ကျက်ထားသော ကလေး တစ်ယောက်လို ဤသည်မလွဲ
 ပြန်ရွတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော် ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ မသိချင်ယောင်ဆောင်
 ပေးပါနော်”

“ကိုလူကောင်း အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံနေရရင်ရော”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်နှာလွှဲသွားပေးပါ”

သင်းက စိတ်မကောင်းသလို ပင့်သက်ရှိက်ကာ မျက်နှာ
လွှဲရင်း...

“ကိုလူကောင်း...ငွတ်လုပ်(ခံ)”

ဆုတောင်းပေးခြင်းကို ကောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး
လက်ခံသည်။ သင်းက နောက်ခန်းတွင် မတုန်မလှုပ်ထိုင်နေသော
မွန်းနှင့် ကူရှင်ကိုမှီပြီး အိပ်ပျော်နေသော ဂျက်စတင်အား
ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း...

“မမ...သင်း သွားပြီနော်”

မွန်းက လက်တင်းတင်းပိုက်၊ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ရင်း
ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်သည်။ သင်းက ကားတံခါးကို ပြန်ဆွဲပိတ်
ပေးရင်း အမှောင်ထုထဲ ခပ်သွက်သွက် တိုးဝင်ပျောက်သွားတာနှင့်
လူကောင်းက ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် လူတော်နဲ့ရှင်းကြလင်းကြမယ်ဆိုရင် မွန်း
တို့က ကျွန်တော့်အနီးမှာ ရှိမနေတာအကောင်းဆုံးပဲ။ လူတော်က

အန္တရာယ်ပေး မပေး မသေချာပေမယ့် မွန်းအတွက် နောက်ဆံ
တင်းနေရမယ့်အဖြစ်မျိုး မလိုချင်ဘူး”

သူ ဖွင့်ဟဝန်ခံလာသည်။ သင်းကလည်း တိုက်တိုက်
တွန်းတွန်း။

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ မမရဲ့၊ တစ်နေရာမှာ ရှောင်နေ
လိုက်ပါ၊ မမရော ဂျက်စတင်ပါ အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့!”

မွန်းက တစ်ယောက်တည်းအတွက်ဆို မမူပေမယ့်
ဂျက်စတင်ကို ငဲ့ကြည့်မိတော့ ကိုယ်က ကာကွယ်ရမယ့်သူဆိုတာ
ပိုသိသာလာသည်။ ယုံကြည်၍ အပ်နှံ ထားသော ဝတ်မှုန်မျက်နှာကို
သတိရသည်။ ပြီးတော့ ဒီအရွယ်မရောက်သေးသော ကလေးကို
မွန်းပယောဂကြောင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပဲဖြစ်
ဖြစ် အနာတရ မရစေချင်ပါ။

“မွန်း”

ခေါ်သံကြောင့် မွန်း မျက်စွာပင့်ကြည့်တော့ နောက်
ကြည့်မှန်ထဲမှာ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ မိုးမလင်းခင် ထွက်လာ
တာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်နဲ့မည်းမည်း။ ကားကလည်း

မွန်း စီးနေကျမဟုတ်ဘဲ ပေါင်မုန့်ကားကို ပြောင်းလဲစီးရင်း
ခြေရာဖျောက် ခဲ့ကြတာမို့ မွန်းက စိတ်ချလက်ချ မဟုတ်ပေမယ့်
လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီလို့ ယုံကြည်သည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူ့အမေးကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဘာမှမမြင်ရသည့်
လမ်းဘေးရှုခင်းတွေကို မွန်းက ငေးရင်း...

“သင်းအတွက် စိတ်မူလို့”

“သူ့အဆင်အိမ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေမှာပါ”

“အင်း...သူ့အဆင်ရှိတယ်ဆိုတာ အခုမှသိတာ၊ မြင်
လည်း မမြင်ဖူးဘူး၊ ကြားလည်း မကြားဖူးတော့ ကိုယ့်ကြောင့်
သူ တစ်ခုခု...”

“သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ သေချာနေပြီ
မွန်း”

“ရှင်”

အေးစက်စက်အပြောကြောင့် မွန်းက ကူရှင်ကျောမှိုကို
ကျော်ပြီး လည်ပင်းလေးရှည်ထွက်ကာ ကားရှေ့မှန်ကို ထွင်းဖောက်

ပြီး အကြည့်အရောက်...

ကားမီးလင်းတန်းဆုံးသည့် ဟိုးရှေ့ ဖေတစ်ရာလမ်းခေါ်မှာ
ကန့်လန့်ဖြတ်ရပ်ထားသည့် ဂျစ်ကားတစ်စီး။

“အို...နောက်မှာ”

မွန်းက အလန်တကြား သတိပေးသည်။ ဘယ်လမ်းခိုက
မွန်းမသိ၊ ရုတ်တရက် ကွေ့တက်လာသော အနက်ရောင်
ပရာဒိုတစ်စီးကလည်း မီးရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် မွန်းတို့ကား
လေးနောက်မှာ...

လူကောင်းက အံ့ကြိတ်ကာ ကားကို ဂျစ်ကားနှင့်
ထိလုထိခင်လေးမှာ ရပ်ပေးလိုက်ရသည်။ စိတ်ထင်တိုင်း ဖောက်
ထွက်ပြေးချင်ပေမယ့် သူ စွန့်စားရမှာ အသက်တစ်ချောင်းတော့
မဟုတ်။ ဒီအရေးတွေ ကြုံတွေးခဲ့လို့ သူ မွန်းတို့ကို လွတ်မြောက်ရန်
ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်...

“အဟက်...ဟက်”

လူ မရောက်လာသေးဘဲ မုန်းတီး အမြင်ကတ်ဖွယ်
ရယ်သံက အရင်ရောက်သည်။ လူကောင်း ဘေး၊ ကားရှေ့ခေါ်သူ

၂၃၆

အာဒွလီ

လူတစ်ယောက်က အရင်ဝင်လာပြီး လူတော်က နောက်ခန်းတံခါး
ဆွဲဖွင့်ကာ မွန်းဘေးနား ဝင်ထိုင်လျက်သား။ လှုပ်ရှားမှုတွေက
မြန်ဆန်ပေမယ့် လှုပ်စီးတဲ့သို့ သွက်သော လူကောင်းက သူ့ဘေးရှိ
တစ်ယောက်အား ဟံတောင်ဖြင့် မျက်နှာဆီ ပိတ်တွတ်ပြီး
သားဖြစ်သည်။

“အင့်”

“အွတ်”

အသံပေးပြီး ရှေ့ခန်းကလူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတာ
နှင့် ကောင်းက နောက်ခန်းဆီလှည့်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
ပေမယ့်...

“မင်းလက်က ငါ့ဓားသွားလောက် မမြန်နိုင်ဘူး
လူကောင်း၊ အဟွန်း...ငါက ဒီလည်တိုင်လှလှလေးကို တစ်ချက်
တည်း လှုပ်ရှားလိုက်ရုံနဲ့ ပွဲက အားလုံးသိမ်းသွားမှာ”

“မင်း သူတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ လူတော်၊ ဒီပွဲစခဲ့တာ
မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းလေ”

“ရိုက်(ထ်)”

လူတော်က အသည်းယားစဖွယ် ဓားအသွားတွေကို
သူမလည်ပင်းမှာ ထိကပ်ထားရင်း...

“စခဲ့တာ မင်းနဲ့ငါပေမယ့် အဆုံးသတ်ဖို့ကျတော့ သူ
လိုတယ်လေ၊ မင်းက အစောကြီးကတည်းကမှ မလိမ္မာခဲ့တာ
လူကောင်းရ၊ စိန်ထုပ် တည်နေရာလည်း သိပြီးသားကိုတောင်”

“ငါ သိပြီးသားလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“အဟွန်း...မင်းက ငါ့ကို လျှော့တွက်ခဲ့တာကိုး၊ မင်းနဲ့ငါ
ဘယ်လောက်ဝေးတဲ့ အကွာအဝေး တစ်ဖက်စီးမှာ ရပ်နေနေ မင်း
ခြေတစ်လှမ်း စချတာနဲ့ ဘယ်လား၊ ညာလားဆိုတာ ဟောကိန်း
ထုတ်နိုင်တယ်၊ မသိရင်မှတ်သွား၊ အဲဒါ လူတော့်အရည်
အချင်း...ကျားကြီး”

ပြတင်းပေါက်ဆားကို ခေါင်းထွက်ခေါ်ရင်း...

“တက်ခဲ့၊ ငါတို့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေကို ဧည့်ခံဖို့”

ကျားကြီးဆိုသူက ကားပေါ် အရင်မတက်ဘဲ လူကောင်း
ရဲ့ပြတင်းပေါက်ဘက်မှ အရှိန်ပြင်းသော လက်ဝါးစောင်းခုတ်ချက်က
လူကောင်းလည်ကုပ်ပေါ် ဒုတ်ခနဲ။

“အို...လူကောင်း”

အလန်တကြား အော်လိုက်သော မွန်းရဲအသံ။

“ကောင်းကောင်း”

စကားသံတွေကြောင့် နီးလာသော ဂျက်စတင့် ခေါ်သံ
နောက်မှာ သူက လောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားရင်း
အမှောင်ထု ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲ ဦးစိုက် ကျွမ်းပြန်ပစ်ကျသွား
လျက်။

■ ■ ■

အခန်း (၃၀)

“အဟွန်း...သတ္တိကတော့ လေးစားစရာ ကောင်းနေပြီ”

မွန်းရဲကတည့်တည့်မှာထိုင်လျက် မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့်
ပြုံးနေသော ထိုမျက်နှာကို သူမက စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ စေ့စေ့
ကြည့်ရင်း...

“ရှင်စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ပြန်လေးစားပါတယ်၊ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို ကြိုးတုပ်အကျပ်ကိုင်ပြီးမှ လိုချင်တာ တောင်းရဲ
တဲ့စိတ်ဓာတ်၊ ဟာ...ဟ...တော်တော် အဆင့်အတန်းမြင့်တာပဲ၊
ထွီ...ဒါမျိုးလူနဲ့ လေတင်၊ လေအောက်တောင် မထိုင်ချင်ဘူး၊
ပိုးစားခြံကိုက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်က ပုပ်စော်နံ့လွန်းလို့”

“အခုတော့ အဲဒီအပုပ်နဲ့တွေ့ကိုပဲ မင်း အောက်ဆီ
ဂျင်တွေအဖြစ် ရှူသွင်းနေရတာမဟုတ်လား”

“သိပ်ခေါင်းမာမနေပါနဲ့ မမရယ်”

သင်းက အသားကပ်ဘောင်းဘီပေါ် ဂျင်းစကတ်တို့တို့
လေးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားပြီး အပေါ်က ဂျက်ကက်နှင့် ပုံစံက
စောစောလေးကမှ လမ်းခွဲခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားအတိုင်း။

ဒါပေမဲ့ အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်က အရင်အတိုင်း မဟုတ်
တော့တာ သေချာပါသည်။ မလွပ်တလွပ် လျှောက်လာရင်းက
လူတော့်ကို နောက်နားမှ သိုင်းဖက်ကာ လူတော့်ဦးခေါင်းပေါ်
မေးဖျား မေးဖာထားရင်း...

“သင်းက တည်နေရာ အတိအကျ သိထားပြီးသား၊
မမ လက်မှတ်မထိုးပေးလည်း အဲဒီအိမ်ကြီးထဲ သင်း သွားရှာ
လို့ရတာပဲ”

“ရှာလို့ရရင် လုပ်ပေါ့ သင်း၊ တို့ထိုက်နဲ့တို့ကပ်၊
မယုံသင့်တဲ့သူကို ယုံခဲ့မိတာကိုး”

“အဟွန်း...ဒါ နောင်တစကားပေါ့ ဟုတ်လား မမ၊

ဒါဆို မပြည့်စုံသေးဘူး၊ သင်း ဖြည့်စွက်ပေးမယ်၊ ယုံသင့်တဲ့သူကို
မယုံခဲ့တာလည်း မမ အမှားပဲ”

သင်းက ဘေးဘက်ခံ၌ လက်တွေ့ကိုပူးကပ်ပြီး ကြိုး
တုပ်ခံထားရတဲ့ လူကောင်းကို မေးခေါ်ရင်းပြောသည်။ ပြီးမှ
လူကောင်းအနားသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားရင်း ငိုက်စိုက်ကျ
နေသော မေးဖျားကို ဆွဲမော့တော့ လူကောင်းမျက်နှာမှာ အညှို့
အမည်း စွဲနေတာတွေက မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း။

သတိလစ်သွားအောင် အလစ်လုပ်ကြံသည်။ ဒါနဲ့တောင်
အားမရသေးဘဲ ဖွဲ့အိတ်တစ်အိတ်လို ဝိုင်းဝန်း ကန်ကျောက်ပြီးမှ
ဒီဂိုထောင်ပျက်ကြီးထဲ ဆွဲခေါ်လာကာ ကြိုးတုပ်ထားခြင်းမို့
မွန်းကတော့ ဖြစ်ရလေခြင်းလို့ ရင်ထုပြီးသာ အော်ချင်သည်။

ကြိုးတုပ်ပြီး မေ့ချောအောင်ရိုက်တာ မြင်လည်း မြင်ဖူး
သည်။ ကြားလည်း ကြားဖူးပါသည်။ အခုတော့ မေ့အောင်အရင်လုပ်
ပြီးမှ အနားကပ်ပြီး ကြိုးတုပ်ရသတဲ့။

“လူကောင်းက အဆိပ်ပြင်းလို့ အရင်မေ့ဆေးပေးတာ”
ဆိုတဲ့စကားတွေ ကြားရတဲ့အခါ မွန်းက မပြီးဘဲ ဝါးလေး

ကွဲ ထရယ်ချင်သည်။ လူမိုက်ဘွဲ့ခံပြီး သတ္တိတွေကောင်းနေတာ လူကြားလို့မှမတော်။

“သနားစရာကောင်းတဲ့ လူကောင်းလေ၊ သင်းက သူ့ထက်အရင် မမနားမှာနေပြီး စုံစမ်းနေခဲ့တာ ကို မရိပ်မိရှာဘူး၊ သူ နာနီအသွင်ပြောင်းပြီး ဝင်လာတာကိုပါ သင်းက အယုံသွင်းပြီး ဆက်ဆံတော့ အင်း…… ချစ်သူကမုန်း၊ အခု အသက်ပါ ဆုံးကိန်းတော့ ဆိုက်နေပြီ”

“ကဲ...အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ သင်း၊ မင်းက အိမ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ် ထိုးပေးဖို့ စဉ်းစားထား၊ ဒီမှာ ပေါက်ဈေးထက် မလျော့တဲ့ငွေ”

လူတော်က ငွေပုံကြီးကို မွန်းရှေ့တိုးပေးတော့ မွန်းက မထိတထိပြီးရင်း...

“ဆောနီပဲ၊ အရောင်းအဝယ်တွေ သိပ်စိတ် မဝင်စားဘူး၊ ရှင်တို့ ယူလို့ရတယ်ဆိုရင် သွားယူလိုက်ပါ၊ ဓားပြတိုက်နေမှန်း သိရက်သာနဲ့ ကျွန်မက အလိုတူ ကြည့်ဖြူပါတယ်လို့ လက်မှတ်ထိုး ပေးနေရဦးမှာလား”

မေးဖျားကို ပင့်ပြီးပြောသောပုံက တကယ်ရဲရဲတောက်။ လူတော်က သောက်လက်စ ဖီးကရက်ကို မြေပေါ်ပစ်ချရင်း ခြေဦးနှင့်ထိုးခြေမွှကာ ထိုင်ရာမှထသည်။ မွန်း အနားသို့ရောက် အောင် လျှောက်လာရင်း မွန်းရှေ့ ခါးထောက်ကာ နဲ့နဲ့ရပ်ရင်း...

“တောင်းမရတော့လည်း လုယူရတော့မှာပေါ့ မွန်းရယ်၊ အဟွန်း...မင်းမပေးလည်း အလိုလိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကိုယ်လုပ် တတ်ပါတယ်၊ အေးဆေးပေါ့”

ကြယ်သီးတွေကို တစ်လုံးချင်းဖြုတ်ရင်း အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်တော့ ခင်းရဲရည်ရွယ်ရင်း ဘာဆိုတာ မွန်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်၊ သွား...ရှင် အနားမကပ်”

“ဟေ့...ဟေ့...ရှုနဲ့...တိုးတိုး၊ သတိမေ့နေတဲ့ ကလေး ပါ နီးလာရင် မမြင်သင့်တာတွေမြင်ပြီး မင်း ပိုအရှက်ရမှာပေါ့”

မျက်နှာချင်း ထိလုမတတ် နီးကပ်အောင် ကိုယ်ကို ကိုင်းချတော့ သူ့ထွက်သက်တွေက မွန်းပါးပြင်ပေါ် ဖြတ်ပြေး သွားတာ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ။ မွန်းက မျက်နှာကို ဆတ်ဆတ်

တခြားတစ်ဖက်သို့ လွှဲပစ်သည်။ စုတော်က မွန်းမျက်နှာမူရာ ဘက်အထိ လိုက်ရပ်ရင်း ဘောင်းဘီခါးပတ်ကို သိသာမြင်သာ အောင် ဆွဲဖြုတ်တော့ မွန်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် မျက်လုံး စုံမှိတ်ထားရသည်။

သတ္တိတွေ မိုးထိအောင် ကောင်းနေပါစေ။ မိန်းမသား တစ်ယောက်အတွက် အရှက်သိက္ခာ ပြုလဲမည့်အဖြစ်မျိုးကိုတော့ ဘယ်သူကမှ သတ္တိရှိစွာ ရင်မဆိုင်ရဲကြချေ။

“တံခါးလော့ခံချလိုက် သင်း၊ သူ့အတွက် မှတ်လောက် သားလောက် ပညာပေးချိန်မှာ တခြား အနှောင့်အယှက်တွေ ကိုယ် မလိုချင်ဘူး”

“ကိုကိုအမိန့်အတိုင်း သင်း နာခံခဲ့တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ကတိတစ်ခုတော့ ကိုကိုပေးမှရမယ်”

“ဘာကတိလဲ၊ ပြောကြည့်”

သင်းက ကနွဲ့ကရနှင့် လူတော့လက်မောင်းကို လာ ချိတ်ရင်း လက်မောင်းရင်း၌ ပါးအပ်ကာ...

“ကိုကိုအချစ်တွေက သင်းတစ်ယောက်တည်းအတွက်”

သီးသန့်ဆိုတာ”

“အိုခေ၊ ကိုယ့်ဆီက အဲဒါ ကတိတောင်းစရာ တောင် မလိုဘူး၊ ကိုယ့်အချစ်က သင်းအတွက် အားလုံး ပုံချ”

ဪ...တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ စုံတွဲပါလားလို့ မွန်း ဩချယူရတဲ့အထိ။

က...မွန်း၊ မင်း ကိုယ့်ကို ကြည်ဖြူမယ်ဆိုရင်”

မေးဖူးကို လက်ညှိုး၊ လက်မနဲ့ ဆွဲညှစ်ပြီး ပြောသော လူတော်ရဲ့နောက်ဘက်မှာ အရိပ်တစ်ရိပ် ဖြတ်သွားပြီးနောက်...

“ခွပ်”

အသံက မတိုးမကျယ်ပေမယ့် လူတော်ကိုယ်ကြီးက မွန်းထံ တအိအိ ပြိုကျလာသည်။

“အို...လူကောင်း၊ ရှင်...ရှင်...ကိုကိုကို”

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်”

လူကောင်းက မြေပေါ် ဒီတိုင်းချထားတဲ့ ဓားမြှောင်ကို ပြေးကောက်ပြီး သင်းကို နောက်မှသိမ်းဖက်ကာ လည်ပင်းကို တောထောက်ထား သည်။

“ကြိုးသွားပြည်စမ်း”

ဓားထောက်လျက်ကပင် မွန်းနှင့်ဂျက်စတင်အား ကြိုး
ဖြည်ခိုင်းရသည်။ သူ သတိရနေတာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် လက်က
ကြိုးဖြတ်နေ ကြိုးစားရတာ အချိန်အတော်ယူခဲ့ရ၏။ အနှောင်အဖွဲ့
က လွတ်မြောက်သွားသော မွန်းက ဂျက်စတင်ကို စွေခနဲ ပွေ့ချီ
တော့ သူက...

“ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်ရအောင် မွန်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်တော့်နောက်ကပဲ နေပါ”

သင်းကို ဓားစာခံလုပ်ရင်း အလွတ်ရုန်းရမည့် ဒီပွဲဟာ
သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြလောက်တဲ့လူတွေ အခန်းပြင်မှာမရှိ
ဘူးဆိုတာ လူကောင်း ခန့်မှန်းပြီးသား။

ကျင်လည်လာသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူနဲ့ လက်ရည်
တူသူက လူတော်တစ်ယောက်သာ။

■ ■ ■

အခန်း (၃၁)

ကားက အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးနေသည်။ ကားပေါ်
ဓားနဲ့ထောက်ပြီး ဆွဲတင်ခဲ့တုန်းက မလိုက်ပါရစေနဲ့လို့ အကြောက်
အကန် ငြင်းဆန်ခဲ့သော သင်းက အခုတော့ နောက်ခန်းမှာ တစ်စုံ
တည်း ပါလာ၏။ ဂျက်စတင်က မွန်းရဲ့ပေါင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်ရင်း ဖြစ်ခဲ့သမျှကို အိပ်မက်လား၊ တကယ်လား စဉ်းစားနေ
သည့်ပုံနယ်။

“တိ...တိ...တိ”

ဖုန်းမြည်လာတော့ ကောင်းကင် ခေါ်ဆိုသူအမည်ကို
ကြည့်ပြီးမှ...

“ပြော...လူတော်”

“အဟွန်း...တော်တော်ခရီးရောက်နေပြီလား
လူကောင်း”

“ဆိုပါတော့၊ မင်း မလိုက်နိုင်တဲ့ အကွာအဝေးတစ်ခုမှာ
ငါ ရှိနေပြီ”

“အဟက်...ဟက်...ကောင်းပါတယ်၊ ငါနဲ့ဝေးလေ
ကောင်းလေပေါ့၊ မင်း မေ့နေတာရှိလို့ ငါ သတိလှမ်းပေးတာ
လူကောင်း၊ ငါက မိပြီးသား သားကောင်ကို လွတ်ပေးရိုးထုံးစံ
မရှိဘူးဆိုတာလေ၊ အေး...လွတ်ပေးရင်လည်း အဲဒါ အကျိုးရှိဖို့
အတွက်”

BURMESE
CLASSIC

“မမီး ဘာကိုရည်ရွယ်တာလဲ”

သူ မျက်မှောင်ကွဲမေးတော့ မွန်းက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်စွာနှင့် ကောင်းမျက်နှာကိုငေးသည်။

“ငါက ကားအကြောင်း သိပ်ကျွမ်းကျင်တယ်လေ၊ ငါနဲ့
ပတ်သက်သူမှန်သမျှကလည်း ကားအက်ဆီးဒင့်တွေနဲ့ပဲ လူ
လောကက ထွက်ခွာသွားရတော့...”

“မင်းပြောချင်တာက”

“အဟွန်း...မင်း ကားဘရိတ်မမီတော့ဘူး လူကောင်း၊
ဦးဦးသက္ကတို့၊ လေးလေးတို့သွားရာလမ်းအတိုင်း မင်းတို့ကို ငါ
အရောက်ပို့ခဲ့တာ၊ မင်းတို့လောကက ထွက်သွားတဲ့အချိန်ကိုစောင့်
ပြီးမှ ငါနဲ့သင်း အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်မယ်လေ၊ မပိုင်ဘူးလား”

ဖုန်းပြောနေရင်းက မွန်းဘက် သူ့အကြည့်တွေ ဝေခနဲ
ရောက်လာတိုင်း မွန်းမှာ ရင်တစ်ခါတုန်ရသည်။ နာမည်နဲ့လိုက်
အောင် ယုတ်မာမှုတွေ၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်တော်သော လူတော်
လုပ်ရပ်တွေ မပြီးဆုံးသေးဘူးလားလို့ စိုးရိမ်ပြီးရင်း စိုးရိမ်ရင်း။
ကောင်းကတော့ မေးရိုးကြီးတွေ ကားထွက်လာအောင် အံ့ကြိတ်
ရင်း...

“မပိုင်ဘူး လူတော်၊ သင်းက ငါ့လက်ထဲမှာ”

“ဘာ”

သွေးပျက်ချောက်ချားသွားသော လူတော်အသံကို မကြား
လိုစွာ သူ ဖုန်းပိတ်ပစ်သည်။ ပြီးမှ ဖုန်းလေးကို မွန်းဘက်
ကမ်းပေးရင်း...

“လူတော်ရဲ့ပြောချက်တွေ ဒီထဲမှာ ရှိကော့ဒ် လုပ်ထားတယ်”

မွန်းက နားမလည်သော အကြည့်တွေနဲ့ငေးရင်း ဖုန်းကို လှမ်းယူသည်။ ကောင်းက စတီယာရင်ကိုထိန်းရင်း ဂီယာကို အဆုံးထိဖြုတ်ချကာ...

“ရှေ့မှာ မြက်ခင်းအစပ်တွေ၊ ခုန်ချလိုက်ပါ မွန်း”

“လူကောင်း”

အထိတ်တလန့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဖျတ်ခနဲကြည့်လာတဲ့ သူမကို လူကောင်းက လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ပြုံးပြရင်း...

“ကားဘရိတ်မမီတော့ဘူး၊ တံခါးဖွင့်ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ အရှိန် ထိန်းထားပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း...လူကောင်းကရော၊ အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ လူကောင်းပါ လိုက်ခဲ့ပါ၊ မွန်း...မွန်းက”

ချက်ချင်း မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေ့တက်လာကာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေဆီမှာ သူ့အကြည့်က ယစ်မူးစွာ စိုက်ငေးရင်း...

“ကျွန်တော့်အချစ်ကိုယုံရင် သွားပါ”

သူ့အချစ်ကို မွန်း ယုံပါသည်။ သို့သော်လည်း ဒီလို စွန့်ခွာသွားဖို့ဆိုတာ။ အတွေးတွေ ယောက်ယက်ခတ်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်ဘဲ တွေ့နေဆဲမှာပဲ လေရဲ့လှုပ်ရှားမှုလို မြန်ဆန်စွာ သူက မွန်းကိုကျော်၍ ကားတံခါးဖွင့်ပြီးနောက်...

ညင်သာသော တွန်းအားတစ်ခုကြောင့် ကျက်စတင်ကိုမွှေ့ပိုက်ရင်း သူမ မြက်ခင်းပေါ်ကို ကျခဲပေမယ့် တံခါးဖွင့်လျက်သား ကားကြီးဟာ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးဆီ ခေါင်းထိုးဝင်ရောက်သွားပြီးနောက် မွန်းက မျက်လုံးမှိတ်၍ အာခေါင်ခြစ်ကာ...

“အား”

■ ■ ■

အခန်း (၃၂)



“အား”

“မွန်း...ဟေ့ မွန်း”

“ကို”

မွန်းက သူမပခုံးကို ကိုင်လှုပ်၍ နှိုးနေသော ကိုမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ဒါ အိပ်မက်ပါလားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးရသည်။ ကိုကတော့ အိပ်ရာဘေးရှိ ရေတကောင်းထဲမှ ရေကို ငဲ့ထည့်ရင်း မွန်း နှုတ်ခမ်းနားထိ တော့ပေးကာ...

“အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပြန်ပြီလား မွန်းရယ်၊ ကြာပဲ ကြာခဲ့ပြီကို၊ မေ့လိုက်ပါတော့လို့ ကိုယ် အတန်တန်ပြောရက်နဲ့”

“မမေ့နိုင်ပါဘူး၊ အဲဒါ အိပ်မက်မှမဟုတ်တာ၊ တကယ် ဖြစ်ခဲ့တာလေ၊ ကိုရင်ဘတ်က ဒီချုပ်ရိုးကြောင်းတွေ၊ ကိုနဖူးစပ်က အမာရွတ်တွေ၊ ပြီးတော့ ကိုလက်ဖျံက ချုပ်ရိုးတွေက အိပ်မက် မဟုတ်တဲ့ သက်သေတွေ”

မွန်းက ကလေးတစ်ယောက်လို သူ့ခါးကိုဖက် ကာ ရင်ခွင်၌ ပါးအပ်ရင်းပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ပြီးသွားခဲ့ပြီလေကွာ”

“အို...ကိုက ဒဏ်ရာတွေပရမ္ပနဲ့ ဆေးရုံပေါ် မေ့မျောနေတဲ့အချိန်မှာ မွန်းက ကိုကိုပြေးကြည့်ပြီး ငိုလိုက်၊ ဆရာဝန်ဆီပြေးပြီး အခြေအနေတွေမေးရနဲ့ လူက တစ်ယောက်တည်း ပျာများပြီး စိုးရိမ်နေခဲ့တာ၊ အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ”

“ဪ...ဪ...ဒါနဲ့များ ကိုယ့်ခေါင်းကို ယန်းအိုးနဲ့ ရိုက်သေးတယ်နော်”

သူက မွန်းငယ်ထိပ်လေးအား မေးဖျားနဲ့ထောက်ရင်း စကားနာထိုးတော့ မွန်းက သူ ရင်ခွင်ထဲမှ ဆတ်ခနဲခွာထိုင်ပစ်ကာ...

“ဒါကတော့ ကိုက လိမ်တာကိုး”

“မလိမ်ဘဲနဲ့ ဒီတိုင်း ချစ်ပါရစေ၊ ကြိုက်ပါရစေပြောလည်း သူက လက်ခံမှာကျနေတာပဲ”

မွန်းနဖူးကို သူ့နဖူးနှင့်တိုက်ပြီး ပြောတော့ မွန်းက ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့်...

“ချစ်ချင် ချစ်မှာပေါ့၊ မွန်းက ကိုကို နာနီ ဘဝကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတာ၊ ဂျက်စတင်နာနီအဖြစ် မဟုတ်ရင်တောင် ကိုက မွန်းရဲ့ဘော်ဒီဂတ်အဖြစ် အနားမှာထားဖို့၊ တကယ်ပြောတာ၊ ကိုရှိရင် မွန်းဘဝ လုံခြုံတယ်လို့ ခံစားရတာ အဲဒီကတည်းက”

မွန်းက သူ့ရင်ခွင်ကို ဖိနှိပ်ရင်း မဆုံးနိုင်သော မရိုးနိုင်သော ချစ်ခြင်းစကားတွေဆိုရင်းက...

“ကိုကလည်း မွန်းကို အဲဒီကတည်းက ကာကွယ် ချင်ခဲ့တာ”

ကားကြီး သစ်ပင်ဆီဝင်တိုက်သောအရှိန်ကြောင့် သင်းက နေရာတင် ပွဲချင်းပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီး ကိုဖုန်းထဲက ဖြောင့်ချက်တွေ ကြောင့် လူတော်က ဥပဒေအဆုံးအမကို ခံယူသွားရှာသည်။

“ဟေ့...မွန်း”

“ဟင်”



“ငြိမ်ကျသွားလို့ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“သင်းတို့ဆီ စိတ်ရောက်သွားလို့ပါ ကိုရဲ့”

ရင်ခွင်ဆီ နှိုးနှိုးပြောလာသော မွန်းမျက်နှာလေးဆီ သူက ထိလှမတတ် သူ့မျက်နှာကို ငုံ့မိုးချရင်း...

“ကိုယ့်အနား ရှိနေချိန်မှာ ကိုယ့်အကြောင်းကလွဲပြီး...”

“ဟိတ်...ကို”

“အို”

စကားတို့က ဆုံးခန်းမတိုင်ဘဲ မွန်းလေးသော အနမ်းတွေ အောက်မှာ နစ်မြုပ်သွားပြီးနောက် မုန်းမရ၊ မေ့မရသော ပန်းနု ရောင်လွင်ပြင်ထဲမှာ အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားသော ရင်ခုန်သံတို့ဖြင့် လရောင်ဆန်းသော ချစ်ခရီးလမ်းကို အတူတူဖြတ်သန်းရင်း...

နဂါးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်ချမ်းပါစေ

သုတ္တံ